

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 12^{ον}
ΑΡ. 569

1935

ΔΟΔΕΚΑΕΤΗΡΙΣ

ΣΕΛΙΔΕΣ 60

Γ. Ε. ΦΑΚΙΡΗΣ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ - ΑΣΦΑΛΕΙΑΙ

ΑΘΗΝΑΙ

ΟΔΟΣ ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 8

ΤΗΛ. 25-325

Ἡ πλουσιωτέρα ἐν Ἑλλάδι καὶ διαρκὲς παρακαταθήκη Μελανίων Τυπογραφικῶν, Λιθογραφικῶν, Ἐφημερίδων καὶ Λευκοσιδήρου, Μελανίων Τριχρωμίας καὶ Διπλοτόνων, τοῦ μεγάλου Ἀγγλικοῦ Ἐργοστασίου B. WINSTONE & SONS LTD.

Παρακαταθήκη ἐπίσης Πάστας Κυλίνδρων, Βερνικίων, Μπρονζίνων, χάρτου διαφανοῦς, Γκλασέ καὶ Γλυκερίνης. Κραγιονίων, Πεννῶν, Χημικῆς μελάνης καὶ λοιπῶν εἰδῶν

Γενικαὶ Ἀντιπροσωπεῖαι διὰ τὴν Ἑλλάδα τῶν μεγαλειτέρων Ἀγγλικῶν καὶ Γερμανικῶν Ἐργοστασίων μηχανημάτων παντὸς εἴδους διὰ Γραφικὰς Τέχνας.

Μηχανήματα μεταχειρισμένα τελείως, ὅμως ἐπισκευασμένα καὶ λειτουργοῦντα ὡς νέα, μὲ τιμὰς εὐκαιρίας.

Τὸ Γραφεῖον εἰδικευμένον εἰς τὰς Γραφικὰς Τέχνας παρέχει καὶ χρήσιμον ὁδηγίαν εἰς τοὺς πελάτας του.

Ἀντιπρόσωποι εἰς τὰς κυριωτέρας πόλεις τῆς Ἑλλάδος

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΔΕΥΚΑΔΙΟΥ ΧΕΡΝ

ΓΙΑ ΕΝΑ ΝΑΠΟΛΕΟΝΙ...

Αὐτὸ ποὺ θὰ σὰς διηγηθῶ, εἶναι μιὰ ἀληθινὴ ἱστορία—μιὰ λυπηρὴ ἱστορία ποὺ γινε σὲν Ἅγιον Πέτρο τῆς Μαρτινίκας καὶ ποὺ τὴν ἔμαθα τὴν ἐποχὴ ποὺ ταξίδευα σ' αὐτὰ τὰ μέρη.

...Ὅταν φθάσει ἓνα βαπόρι στὸν Ἅγιον Πέτρο, ὅλος ὁ κόσμος ἐκεῖ ἔχει γιορτὴν...

Γιορτὴ γιὰ τοὺς ἐμπόρους, ποὺ θὰ δεχτοῦνε πραγμάτειες ἀπ' τὴν Εὐρώπῃ καὶ ἀπ' τὴν Ἀμερική. Γιορτὴ γιὰ τοὺς ὑπαλλήλους, ποὺ θὰ εἰσπράξουν ποσοστὰ ἀπ' τὰ τελωνεῖα, γιορτὴ γιὰ τοὺς βαρκάσηδες, γιὰ τοὺς χαμάληδες τῆς παραλίας, ποὺ κάθε ἐρχομὸς πλοίου τοὺς βοηθεῖ νὰ βγάλουν τὸ ψωμί τους...

Μὰ μεγαλειτέρη γιορτὴ εἶναι γιὰ τοὺς μικροὺς βουτηχτάδες—τὰ ὀλόγυμνα ἀραπάκια 9-11 χρόνων—ποὺ μόλις ρίξει ἀγκυρὰ τὸ καράβι, τὸ ζώνουν ἀπ' ὅλες τὲς μεριές καὶ περιμένουν νὰ πετάξουν νομίσματα οἱ ἐπιβάτες γιὰ νὰ βουτήξουν στὸν πάτο τῆς θάλασσας νὰ τὰ πιάσουν...

Παίρουν τὸ καράβι μὲ κάτι μικροσκοπικὰ μονόξυλα, ποὺ τὰ φτιάχνουν μονάχοι τους, γιὰτὶ ἡ κατασκευὴ τους εἶναι πολὺ ἀπλή: Ἐνα κοσόνι, λίγα ξύλα, ἓνα ἀλειμμα μὲ κατράμι, δυὸ λεπτεῖς σανίδες γιὰ κουτιά καὶ νὰ τὸ μονόξυλο ἔτοιμο...

Κεῖνο τὸ ἀπόγευμα ἡ «Γκουάιρα» ἦταν ἔτοιμη νὰ σηκώσῃ ἀγκυρὰ...

Ἦταν ἓνα μεγάλο Ἰσπανόλοικο ἐπιβατικὸ, ποὺ εἶχε μείνει μιὰ ὀλοκληρὴ μέρα στὸ λιμάνι τοῦ Ἁγίου Πέτρου καὶ τ' ἀραπάκια εἶχαν κάνει χρυσές δουλειές.

Οἱ ἐπιβάτες εἶχαν βρῆ μεγάλη διασκέδασι μὲ τὸ νὰ τοὺς ρίχνουν νομίσματα καὶ νὰ βλέπουν τὰ ὀλόγυμνα σωματάκια τους νὰ βουτᾶνε στὸ νερὸ γιὰ νὰ τὰ πιάσουν. Κι' ὅλο ἔρριχναν...

Κόντευε νὰ βασιλέψῃ ὁ ἥλιος, ὅταν τὸ βαπόρι σφύριξε τρεῖς φορές καὶ ἐξαφνικὰ ἀρχισε νὰ χτυπᾷ τὴ θάλασσα μὲ τὸν ἑλίκά του. Τὰ μονόξυλα, ποὺ ἦσαν τριγύρω του, ἔχασαν τὴν ἰσορροπία τους καὶ ἀρχισαν νὰ χορεύουν.

Ἡ «Γκουάιρα» ἔκινουσε. Στὴν ἀρχὴ ἀργὰ μὲ χίλιους διαταγμοὺς καὶ τσακίσματα, κόνοντας πότε μπρῶς, πότε πίσω, μὰ σιγά-σιγά, λές κι' εἶχε πάρει τὴ μεγάλη ἀπόφασιν. Ρίχτηκε στὴν ἀνοιχτὴ θάλασσα ἀπλᾶ καὶ μεγαλόπρεπα, ἀφήνοντας στὸ διάβα της ἓνα βαθὺ αὐλάκι ἀπὸ ἀφρούς.

Γιὰ πρώτη φορὰ τὰ μονόξυλα παρὰσύρθηκαν καὶ ἀκολούθησαν ἓνα πλοῖο στὸ ἀνοιχτὸ πέλαγο. Κι' αὐτὸ, γιὰτὶ ἦναι ἐπιβάτης μὲ μεγάλο παναμὰ καὶ δάχτυλα φορτωμένα δοχτυλίδια, δὲν ἔπαυε νὰ πετάει νομίσματα στὴ θάλασσα, διασκεδάζοντας μὲ τ' ἀραπάκια.

Τὸ πλοῖο προχωροῦσε ἀργὰ καὶ διὼς μὲ δυσκολία τ' ἀκολουθοῦσαν τὰ μονόξυλα. Γι' αὐτὸ, στὰ τελευταῖα, δὲν ἔμεινε, παρὰ ἓνα μονάχι, μὲ δυὸ ἀπὸ τοὺς καλύτερους βουτηχτάδες: Τὸν Μαξιμιλιανό, ἓν ἀραπάκι ἑνδεκα χρόνων, καὶ τὸν Στέ-

φανο, ποῦταν λευκὸς κι' εἶχε μαλλιᾶξανθὰ.

Εἶχαν ἀπομακρυνθῇ ἀρκετὰ ἀπὸ τὴν ἀκτὴ, στὸ ἀνοιχτὸ πέλαγο, ὅταν ὁ ἐπιβάτης μὲ τὸν παναμὰ ἔκαμε τὴν τελευταία του γυναικωδωρία.

...Πέταξε ἓνα τελευταῖο νόμισμα, ποὺ ἔπεσε λίγο μακρύτερα ἀπὸ τὰ δυὸ παιδιὰ. Πρόφθασαν ὁμῶς νὰ δοῦν στὸν ἀέρα πρὶν τὸ νόμισμα βυθισθῇ, μιὰ χρυσοκίτρινη λάμψι.

Ἦταν χρυσάφι! Χρυσὸ νόμισμα!

Σ' ἓνα λεπτό, τὸ μονόξυλο βρέθηκε πάνω ἀπὸ τὸ μέρος, ποὺ χάθηκε τὸ νόμισμα...

Ὁ Στέφανος πήδησε στὴ θάλασσα, γιὰτὶ ἦταν καλύτερος ἀπ' τὸν ἄλλο στὲς βουτιές...

Ἐμεινε περισσότερο ἀπ' τὲς ἄλλες φορές μέσα στὸ νερὸ καὶ ἀναπνεύθηκε λίγο πρὶν πέρα, φουσκῶντας καὶ ξεφουσκῶντας, μὰ χωρὶς τὸ νόμισμα.

Τὸ νερὸ ἦταν πολὺ βαθὺ σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος.

—Θὰ ξαναβουτήξω. Ποῦ θὰ μοῦ πᾶν! ἔλεγε.

Κι' ὁ ἄλλος ἀνησυχῶσε...

—Ἄστο, Στέφανε! τοῦ φώναξε. Ἦθελε νὰ μᾶς πλῆνῃ ὁ ἀφέντης...

Μὰ ὁ Στέφανος δὲν ἄκουγε. Τὸν εἶχε θαμπώσει τὸ χρυσάφι.

—Ἦταν χρυσὸ! Δὲν τῶδες!

Καὶ ξαναβούτηξε.

Ἀργησε πρὶν πολὺ ἀπὸ τὴν ἄλλη φορὰ, μὰ σὺν βγῆκε κράταγε στὴ χούφτα του τὸ χρυσὸ νόμισμα. Αἶμα ἔτρεχε ἀπ' τὴ μύτη του καὶ τὸ νερὸ ποὺ ἔπλυνε, ἦταν κι' αὐτὸ κοκκινισμένον ἀπὸ αἷμα.

—Θὰ πνιγῶμε, φώναξε ὁ Μαξιμιλιανός. Δὲς ποὺ εἶνε οἱ ἄλλοι...

Τὰ μονόξυλα μὲ τ' ἄλλα παιδιὰ εἶχαν μείνει μακριὰ, μόλις φαινόταν κάτι μαύρα σημάδια καὶ ἡ «Γκουάιρα» φαινόταν κι' αὐτὴ μικρὴ, σὺν τὸ βαποράκι ποὺ κανε τὴ συγκοινωνία Ἀγίου Πέτρου καὶ Πόρντε-Θράν.

Μὰ ὁ Στέφανος κράταγε περὶ στὰ χεῖρά του τὸ νόμισμα καὶ ὅλο μουρμουρούσε:

—Ἦτε χρυσάφι! Χρυσάφι! Πόσο θὰ χαρῇ ὁ πατερούλης!

Κι' ἀλήθεια, πόσες οἰκογένειες φτωγῶν ζοῦσαν ἀπ' αὐτὰ, ποὺ κέρδιζαν τὰ παιδιὰ βουτώντας...

Ὁ Μαξιμιλιανός ὥστόσο δὲν φαινόταν διόλου ἐνθαρσιμμένος. Ποτὲ δὲν εἶχαν πᾶν τόσο μακριὰ μὲ τὰ μονόξυλα τους...

Ὁ φάρος τοῦ Ἀγίου Πέτρου ὅλη φαινόταν, καὶ πάνω στὰ πορτοκαλλί δισκο τοῦ ἡλίου, ποὺ βασιλεῖε μιὰ γραμμίτσα μὲ σινικὸ μέλαν—ἡ «Γκουάιρα».

Κανένας θάρρος δὲν τοὺς ἔδωκε. Τοὺς ἔβλεπε μιὰ ἀπέραντη σιωπὴ. Ἡ σι-

ωπή της θάλασσας, πουναι μιά απειλή.
Τότε τους έπιασε πανικός κι' άρχισαν να τραβούν κουτί μ' δλη τους τη δύναμη.
Μά αντί να πλησιάζουν την ακτή, όλο και φεύγαν πιο μακριά. Έξαφνα ο Μαξιμιλιανός έβγαλε μιά φωνή και τα μάτια του μεγάλωσαν από τρόμο.

—Στέφανε, δεν πάμε καλά! Μας πήρε το ρεύμα.
—Ο Στέφανος κούταξε τριγύρω κι' απάντησε με φωνή πνιγμένη:

—Έχεις δίκιο. Πάμε στον όρίζοντα...
Στη γραφική τους γλώσσα οί κρεολοί λέγοντας «πάμε στον όρίζοντα», σημαίνει: Πάμε στην άνοιχτη θάλασσα, δηλαδή έμιαςτε χαμένοι...

—Και τώρα, τί θα κάνουμε;
—Θα τραβάμε με το ρεύμα, ώπου να δούμε που θα μάς βγάλει...

Μιά μαύρη φτερούγα κτύπησε τα νερά κοντά τους.
—Καρχαρίας! Μη βάρης το χέρι σου στο νερό, Στέφανε! Πέρασε. Χάθηκε!

—Λές να περάση κανένα βαπόρι;
Κι' αν περάση, πως θα μάς δει με τέτοιο σκοτάδι; Νάχε τουλάχιστο φεγγάρι...

—Αν φωνάσουμε;
—Η φωνή μας θα χαθή.

Το δυνατό ρεύμα τους παρέσυρε μακριά-όλο και πιο μακριά...

—Η θάλασσα έμοιαζε σαν μαύρο μελάνι. Ήταν χωρίς βυθό σ' εκείνο το μέρος... Κι' όλο πήγαιναν... Όλο πήγαιναν, παρασυρμένοι από το ρεύμα στη θάλασσα, που ήταν χωρίς βυθό.

—Ο ήλιος χάθηκε. Ήλθε η νύχτα... Η τρομαχτική νύχτα, που είναι ακόμη πιο τρομαχτική στη θάλασσα... Η νύχτα με τις κρυφές απειλές της... με το θάνατο κρυμμένο μέσα στα κύματα...

—Κάνε την προσευχή σου στο Θεό, Μαξιμιλιανέ.

—Γιατί; Μήπως μάς βλέπει;
—Ο Θεός τα βλέπει και τ' ακούει όλα... απάντησε ο Στέφανος, με το πείσμα που έχει κάθε νεόφυτος κι' επαναλαμβάνει όσα ακούσε να του λένε οί Ιεραπόστολοι της Μαρτινίκας.

—Δεν έχει μάτια, ούτε μορφή, ούτε χρώμα... Είπε σαν τον άνεμο... Ο άνεμος είναι παντού, μά δεν τον βλέπουμε... Μας έγγυζει... φυσάει τριγύρω μας... ταραίζει τα κύματα... Είπε πνιγμένος...

—Αφού ο Θεός είν' ο άνεμος, πές του να πάει να φυσάει απόψε...

Δεν έβρω αν ο μικρός λευκός παρακάλεσε το Θεό ή τον άνεμο κείνο το βράδυ... Μά ή νύχτα κράτησε θαορείς την άνοση της, για να μη ταραχίη τη θάλασσα...

Γιατί το παραμυθικό αεράκι αν φυσάγε, τα δυο παιδιά ήταν χαμένα. Δεν θάβλεπαν πια τον ήλιο...

...Και τον ξαναείδαν να βγαίνει μ' όλη του τη λάμψη, μ' όλη του τη μεγαλοπρέπεια. Τον είδαν να οίχνη άπυρνες φλόγες πάνω στα κύματα, τον είδαν ν' αναγγέλλη την άρχή μιας νέας ήμερας που άρχιζε...

—Πεινώ, μουρμούρισε ο Μαξιμιλιανός. Πεινώ πολύ...

—Κι' εγώ διψάω! Άναστένανε ο άλλος.

Τοι πονοσε φρικτά το κεφάλι, το μέτωπό του έκαιγε. Έβηχε και σε κάθε βήμα, ένα λεπτό ρυάκι αίματος ξεφεύγε απ' τα σφιχτοκλεισμένα χείλη του.

Και ή κόπια μιας μέρας ολόαμπρης, που 'ήν δεχόντουσαν στα γυμνά τους σωματάκια, άρχισε να τους γίνεται μαρτυρική...

Βρόχαν το κεφάλι και το στήμα με νερό, μά δεν τολμούσαν να βουτήσουν, γιατί τα νερά ήταν γεμάτα καρχαρίες...

Και περιμένανε-τί περιμένανε; Νά φανή ένας καπνός στη σκληρή, άπότομη γραμμή, που είνε ο όρίζοντας των τροπικών...

Νά φανή ένα βουνό-σημείο πως ή γή ήταν κοντά... Μά τίποτε... Πάντα τίποτε...

Δεν τραβούσαν πια κουτί... Τί μπορούσαν να κάνουν δυο παιδιά ενάντια στην παντοδυναμία του ρεύματος;

—Ο Στέφανος παραπονιόταν μ' αδύνατη φωνή παιδιού, που όποφέρει, πως του φαίνταν ότι το κεφάλι του θα έσπαζε: Τόσο πολύ πονούσε... Άκόμα κι' ο ήχος της φωνής του του έκαιγε...

—Επλόα σου καλά μέσ' στο μονόξυλο... του είπε ο Μαξιμιλιανός, βοηθώντας τον...

Το παιδί γλύστρησε οτόν πάτο της βρικούλας, και δεν κινήθηκε άλλο.

—Σε πονάει πολύ; ρώτησε σε λίγο ο Μαξιμιλιανός.

—Ο Στέφανος δεν φάνηκε νακούσε... Έμεινε ξαπλωμένος κατάχαμα με τα μάτια κλεισμένα...

—Στέφανε! φώναξε ο άλλος φοβισμένος... Στέφανε! Μά κοιός;

—Η φωνή που βγήκε απ' το στόμα του παιδιού, ήταν βραχνή και κομμένη... Φωνή άρρώστου σε παραλήρημα... Πληγμένη που πεθαίνει άργά...

—Είπε χρυσό... ναπολεόν... Πατερούλη... Είδες ποτέ άμορφότερο ναπολεόν;... Όχι, πατερούλη... Δεν θα με ρης... Χρυσό... Κατάλαβες; Χρυσό...

—Στέφανε! φώναξε ο Μαξιμιλιανός με τρόπο... Κοιμάται... Όχι... Ο Στέφανος δεν κοιμόταν... Άνοιξε άργα...

—Μάτια του, κι' ο Μαξιμιλιανός τρώαε πιο πολύ... Το βλέμμα τους ήταν θαμπό, σαν να τα σκέπαζε καταχνιά. Και κούταζε σαν να μην έβλεπε, σαν να μην αναγνώριζε...

—Στέφανε! Τι έπαθες; Θεούλη μου!

—Ο Θεός, ψιθύρισε ο Στέφανος, δεν έχει χρώμα. Είπε τον άνεμο...

Ο Μαξιμιλιανός έσκυψε και σκόπισε με το χέρι του το που κύλαγε απ' το στόμα το φίλου του σε κάθε προσπάθειά του να μιλήσει...

—Ο Θεός γυρίζει μέσα στη νύχτα... έξακολούθησε να μουρμυρίζει. Δεν έχει μάτια... Ταραζει τα πέλαγα... Δεν έχει σωπο... Είπε σαν τον άνεμο... Άνασταίνει τα φύλλα και πεθαμμένους...

—Στέφανε!... Μη μιλάς έτσι! Φοβάμαι...

Ο Στέφανος δεν ξαναμίλησε, μά ο Μαξιμιλιανός άρχισε φουάται το Στέφανο, το άγγιγμα του Στέφανου, τα όπλα τα μάτια του, όσο που τα μάτια του Στέφανου κλείσαν...

—Ένα ζεστό φύσημα χάιδεψε τη θάλασσα... Άπότομα τα μάτια άλλαξαν...

Τα ματιά πήρανε το χρώμα της πορφύρας, και τα πόδια έγιναν σκούρα, ώπου μαύριαν έντελως...

Για δεύτερη φορά, ξαναμύηκαν στον τής νύχτας...

Ποι και ποι ή αδύνατη, άπελπισμένη η το Μαξιμιλιανού έσχιζε τον έρα με το μα της ζητώντας βοήθεια...

Κάτι άπότομα τρακάρισε με το που τους...

Κάτι που βγήκε απ' τα βάθια της θάλασσας...

Ο Στέφανος άπότομα κούνηθηκε... Μά τα πόδια του, κι' έκανε σαν ναβλε να μ...

—Όσο για το Μαξιμιλιανό, είχε πάει να βδαι, λές κι' άδικασορούσε για όλα...

—Άκουγε τη θάλασσα... Γιατί, τώρα ή θα μιλούσε, κι' ήταν σαν να επαναλάμβανε ίδιο πράμα... —όλε και πιο δυνατά, τσι τι νόμιζε πως δεν άκουγε... τί του έλεγε...

Μά ο Μαξιμιλιανός την άκουγε πολύ... —Ο Θεός είνε σαν τον άνεμο. Είπε...

Δεν έχει μάτια... Μά καθώς σκεφτόταν αυτά τα πράμα να παραέγνε λευκό πρόσωπο έσκυψε...

Μά καθώς σκεφτόταν αυτά τα πράμα να παραέγνε λευκό πρόσωπο έσκυψε...

Μά καθώς σκεφτόταν αυτά τα πράμα να παραέγνε λευκό πρόσωπο έσκυψε...

Μά καθώς σκεφτόταν αυτά τα πράμα να παραέγνε λευκό πρόσωπο έσκυψε...

Μά καθώς σκεφτόταν αυτά τα πράμα να παραέγνε λευκό πρόσωπο έσκυψε...

Μά καθώς σκεφτόταν αυτά τα πράμα να παραέγνε λευκό πρόσωπο έσκυψε...

Μά καθώς σκεφτόταν αυτά τα πράμα να παραέγνε λευκό πρόσωπο έσκυψε...

Μά καθώς σκεφτόταν αυτά τα πράμα να παραέγνε λευκό πρόσωπο έσκυψε...

Μά καθώς σκεφτόταν αυτά τα πράμα να παραέγνε λευκό πρόσωπο έσκυψε...

Μά καθώς σκεφτόταν αυτά τα πράμα να παραέγνε λευκό πρόσωπο έσκυψε...

Μά καθώς σκεφτόταν αυτά τα πράμα να παραέγνε λευκό πρόσωπο έσκυψε...

Μά καθώς σκεφτόταν αυτά τα πράμα να παραέγνε λευκό πρόσωπο έσκυψε...

Μά καθώς σκεφτόταν αυτά τα πράμα να παραέγνε λευκό πρόσωπο έσκυψε...

Μά καθώς σκεφτόταν αυτά τα πράμα να παραέγνε λευκό πρόσωπο έσκυψε...

Μά καθώς σκεφτόταν αυτά τα πράμα να παραέγνε λευκό πρόσωπο έσκυψε...

Μά καθώς σκεφτόταν αυτά τα πράμα να παραέγνε λευκό πρόσωπο έσκυψε...

Μά καθώς σκεφτόταν αυτά τα πράμα να παραέγνε λευκό πρόσωπο έσκυψε...

Μά καθώς σκεφτόταν αυτά τα πράμα να παραέγνε λευκό πρόσωπο έσκυψε...

Μά καθώς σκεφτόταν αυτά τα πράμα να παραέγνε λευκό πρόσωπο έσκυψε...

Μά καθώς σκεφτόταν αυτά τα πράμα να παραέγνε λευκό πρόσωπο έσκυψε...

ΛΕΥΚΑΔΙΟΣ

ΚΑΙ ΟΙΓΗ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑ

ΟΙ ΓΕΝΝΗΘΕΝΤΕΣ ΤΗΝ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

—Όσοι γεννήθηκαν την Πρωτοχρονιά, έχουν σοβαρό σπλην χαρακτήρα και τις πιο πολλές φορές δεν άσπασαν τόσο στους άλλους. Δεν είνε βέβαια άντισπληνικοί, μά ρότης τους τους κάνει να φαίνονται ψυχροί. Είπε έπι γωιστά και δεν προορίζονται για να σημειάσουν με πιτυχίες στη ζωή, παρά μόνο όταν καταφέρουν να νικήσουν...

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΜΟΝΤΑΙΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Α. Π.

Μιά λαμπρίζουσα από νοστιμάδα και όμορφη φρουτογονιμία, που προσελκύει το ενδιαφέρον. Κομψή και λυγρή σιλουέττα, πανταχού παρούσα και φρεσκοβρασμένη σε κρίσεις ένθουσιαστικές, διά την εναλλάσσουσαν σε θύρος και όμορφη φρουτογονιμία της και διά την πάντοτε αμνήνη και εις κέραιά της. Τεχνοτροπία τουαλεττικής διαμονής εκασέ. Την χαρακτηρίζει συμπαθητικότητα και γλυκύτης σπανία.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Εσπερίς την παρελθούσαν Παρασκευήν στού προεβετού της Άμεροφς και της κ. Μάκ-Βη.

—Αν και ή οικοδόσονται ήτο αδιάθετη, ή δεξίωσις έγινε, τους δε κεκλιμένους έδέχτο ή κ. Ραίκεν, του επιτετραμμένου, ή οποία έφερε τουαλέττα κομψοτάτη, μαύρη και μπλε-σιέλ.

—Από τους έπισήμους παρίσταντο ο άπονογός των Έξωτερικών και ή κ. Μαζιόν, με τουαλέττα από μαύρο βελούδο και κίτρι. ο άπονογός των Οικονομικών και ή κ. Πεσοζόγλου, ο άπονογός της Συγκοινωνίας και ή κ. Κ. Τουλδάρη με άσπρα, οί προεβενταί Ρουμανίας και Αίγυπτον και αί κ.κ. Ραγκάνο με μαύρη τουαλέττα, Σερόν-Όμαρ, και οί επιτετραμμένοι Όλλανδίας και Τσεχοσλοβακίας και αί κ.κ. Σίλλερ και Βισσε.

—Παρευρέθησαν επίσης ο κ. και ή κ. Α. Μιχαλακοπούλου, ο πρόεδρος και ή κ. Μόρρις, ο πρόεδρος και ή κ. Βάλτερ, ο κ. και ή κ. Μτελινγκ, ο κ. και ή κ. Ευδόκη, ή δίσ Έλνελ Έντλεϊν με μπλε-μαργαρίτη τουαλέττα, ο κ. και ή κ. Ταμτακοπούλου, ή κ. Ψαλίδα, ο κ. Νιάρτερε και ο κ. Μάσας.

—Το Σάββατον σοροαί-πάρτυ — αν μπορεί να όνομασθή έτσι, έμεινε ήταν γνωστόν εκ των προτέρων εις τον οικοδεσπότην και σε πολλών κόσμον—παρά τή κ. Α. Αβέρωφ.

—Στο όρασιό μέγαρο της όδου Ήρώδων ή νεολαία έχόρευσε με πολλή κέση μέχρι της 4ης πρωινής, υπό τους ήχους ζοροπότης τζάζ.

—Αί κυρίες έφεραν θαυμάσια φανερτά, οί δέ κύριοι μπουκαλές κρασί. έπιτετραμμένοι της Τσεχοσλοβακίας και την κ. Βίντερε, τον άπονογόν της Τσεχοσλοβακίας και την κ. Βισσε με κόκκινο λάζ.

—Μαρονή, την κ. Γ. Μελά με βελούδο ρός, την κ. Θάμας Μτενέκη, την κ. Ανωφέζου, την κ. Μικέτ Σινισόγλου με μωβ τουαλέττα, την κ. Δ. Ζαίμη, την δίδα Ριάνση, την κ. Μητσότση, την κ. Άλ. Πεζά, την κ. Μπότη, την κ. Παπαγιάννη, την κ. Δροούλα.

—Έρχομναι έμφανίσεις ή κ. Αόρα Καρέλλα, ή κ. Ζαλοκώστα, Παριζιάνη έμφανίς, με μαύρο φόρεμα, ή κ. Α. Μεράτη με μαύρο βελούδο, ή Δ. Μαλαμίδη με λαμύ άσπρη τουαλέττα.

—Επίσης και αί δεσποινίδες Πατάργου, Άνδριτσάκη, Σινισόγλου, Πεσοζόγλου, Στενάτου, Καμιάνη, Θεολόγη κλπ.

—Από τους κυρίους, οί κ.κ. Γ. Μελά, Ζαλοκώστα, Πεσοζόγλου, Άνδριτσάκη, Μάσας, Βαλαορίτης, Μεράτης, Μαλαμίδης, Κανελλόπουλος, Χαρήμης, Μτενέκης, Αικονοβόρος, Καρέλλας, Βιτάκης κλπ.

—Προέβησαν πολύ κέση ή γνωστή εντιέξ της Φέμινας, ή όποια τραγουδούσε όλα τα γνωστότερα φός, ταγκό και βάλς.

—Η μία δεξίωσις διαδέχεται την άλλην. Την παρελθούσαν Τετάρτην έφαινε δεξίωσις παρά τή κ. και τή κ. Αίλιανού.

—Η οικοδόσονται, χαριτωμένη κομψοτήτης όμορφη, με μπλε-νούι τουαλέττα έφτασε σιελ.

—Αίθουσα διακοσμημένα με λουλούδια, έπιλούξηναν ώ-πύων και κομψών κόσμον.

—Άρχισα τραπέζια μοιτέ. Ράονε ζοροπότην.

—Παρίσταντο ή κ. Π. Τουλδάρη, ή κ. Στ. Τουλδάρη, ή κ. Μιχαλακοπούλου, οί προεβενταί σίνοιοι, οί προεβενταί Αίγυπτου και ή κ. Σερόν-Όμαρ.

—Επίσης αί κ.κ. Καρέλλα, Παριζιάνη, με μαύρο βελούδο και ή κ. Βίντερε, τον άπονογόν της Τσεχοσλοβακίας και την κ. Βισσε με κόκκινο λάζ.

—Μαρονή, την κ. Γ. Μελά με βελούδο ρός, την κ. Θάμας Μτενέκη, την κ. Ανωφέζου, την κ. Μικέτ Σινισόγλου με μωβ τουαλέττα, την κ. Δ. Ζαίμη, την δίδα Ριάνση, την κ. Μητσότση, την κ. Άλ. Πεζά, την κ. Μπότη, την κ. Παπαγιάννη, την κ. Δροούλα.

—Έρχομναι έμφανίσεις ή κ. Αόρα Καρέλλα, ή κ. Ζαλοκώστα, Παριζιάνη έμφανίς, με μαύρο φόρεμα, ή κ. Α. Μεράτη με μαύρο βελούδο, ή Δ. Μαλαμίδη με λαμύ άσπρη τουαλέττα.

—Επίσης και αί δεσποινίδες Πατάργου, Άνδριτσάκη, Σινισόγλου, Πεσοζόγλου, Στενάτου, Καμιάνη, Θεολόγη κλπ.

—Από τους κυρίους, οί κ.κ. Γ. Μελά, Ζαλοκώστα, Πεσοζόγλου, Άνδριτσάκη, Μάσας, Βαλαορίτης, Μεράτης, Μαλαμίδης, Κανελλόπουλος, Χαρήμης, Μτενέκης, Αικονοβόρος, Καρέλλας, Βιτάκης κλπ.

—Προέβησαν πολύ κέση ή γνωστή εντιέξ της Φέμινας, ή όποια τραγουδούσε όλα τα γνωστότερα φός, ταγκό και βάλς.

—Η μία δεξίωσις διαδέχεται την άλλην. Την παρελθούσαν Τετάρτην έφαινε δεξίωσις παρά τή κ. και τή κ. Αίλιανού.

—Η οικοδόσονται, χαριτωμένη κομψοτήτης όμορφη, με μπλε-νούι τουαλέττα έφτασε σιελ.

—Αίθουσα διακοσμημένα με λουλούδια, έπιλούξηναν ώ-πύων και κομψών κόσμον.

—Άρχισα τραπέζια μοιτέ. Ράονε ζοροπότην.

—Παρίσταντο ή κ. Π. Τουλδάρη, ή κ. Στ. Τουλδάρη, ή κ. Μιχαλακοπούλου, οί προεβενταί σίνοιοι, οί προεβενταί Αίγυπτου και ή κ. Σερόν-Όμαρ.

—Επίσης αί κ.κ. Καρέλλα, Παριζιάνη, με μαύρο βελούδο και ή κ. Βίντερε, τον άπονογόν της Τσεχοσλοβακίας και την κ. Βισσε με κόκκινο λάζ.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣΙΣΑΣ)

Marie Therese, Άθηνσινίαν. — Δεν είνε δυνατόν να άδυνατίσετε μόνο στο πρόσωπο. Για να διατηρήθ ή σφιχτό το δέρμα σας, ακολουθήστε την θεραπεία που συνιστώ σε προηγούμενο τεύχος εις την Ζ. Ζ. Μ. Πο-

λύ θα σας όφελήση επίσης, αν μέρα παρ' ήμερα κάνετε κομπρέσες έναλλάξ ζεστές και κρύες στο πρόσωπό σας. Ως κορέμα χρησιμοποιείτε

αυτήν που συνιστώ εις την «Θλιμμένη Γοητεία». Το στομάχι δεν σας προήλθε από τον κορσέ, αλλά από την έγχείρησι. Πρέπει να ρωτήσετε προηγούμενος γιατό, αν έπιτρέπεται να κάνετε γυμναστική, και κα-τόν μού γράφετε. Το νυκτικό της φόρεμα ή φύλη σας να το κάνει ή από κρεπ-σατέν ή από μαροκαίν, χωρίς καμιά γαντιούρα, με λίγα ντραπέ στο λαιμό, και σε φόρμα Πρενός. Παπούτσια να κάνει από το ίδιο ύφασμα.

—Άσελπισμένην Ύπαρξιν Α. Δ. — Δεν υπάρχει λόγος να δίδετε τόσο μεγάλη σημασία στο έλάττωμά σας. Ή τριζες, έκει που τις έχετε προκαλούν πολύ λιγότερη άηδία απ' όση φαντάζεσθε και με κανένα τρόπο δεν πρέπει να διαλύσετε τους άσραβόνας σας γι' αυτό το λόγο. Χρησιμοποιήσατε το φάρμακο που μού αναφέρατε, ήτι όμως στο πρόσωπό σας. Για το πρόσωπο μόνον το τοπιδάκι είνε αποτελεσματικό και κατόν επάλειψις με όξυζενέ και με μιά έλαφρά κρέμα. Για το έ-πάνω χείλος μη χρησιμοποιείτε τοπιδάκι, αλλά μόνον το άποτριχωτικό με το λεμόνι.

Μπέμπη Ν. Κ. — Έφόσον δεν ελθετε άπολύτως βεβαία για την ά-γίτη του νέου που μού αναφέρατε και ιδίως έφόσον έχει αυτή την φο-βερή κληρονομική επβάθυνσι. πρέπει να σφίξετε την καρδιά σας και να τον άρνηθήτε, τώρα που είνε άσπρη καρός, επόν κλάψετε άνεπα-νορθότως, όπως λέτε πολύ σωστά μόνι σας. Γιατί, εκτός του ότι και ο ίδιος δεν έχει διατρέγει τον κίνδυνον να προσβλήθ, διατρέχετε και σεις τον άπειρο κίνδυνον να φέρετε στον κόσμο δυστυχισμένα παιδιά. Λοιπόν, μακριά!

—Για το δεύτερο ζήτημα που με ρωτάτε θα σας ά-πατήσω προσεχώς. Όσο για τα γάντια σας, προτιμότερα βέβαια είνε τα γού, σε χρώμα όμοιο με το χαιτό. Τα μπλε γάντια είνε πολύ της μόδας και πολύ κομψά, αλλά είνε πολύ χτυπητά και δεν θα μπορούτε να τα φορέτε παρά μόνον με αυτό το άνσάμλ.

Νέαν Κυρία Ν. Λάριαν. — Χρησιμοποιήσατε την εξής κρέμα, ή όποια έλαψω να σας όφελήση:

Lanoline 15 gr.
Vaseline 30 »
Eau de roses 40 »
Essence de geranium 0 » 05

Μην περιόριζε τα σπαυράκια σας. Το πρώι να πλένεσθε με ήπια λευκό σαπούνι, βουτηγμένη στο γάλα. Η μισή άνάπτυξι του στήθους σας, έφόσον ελθετε έγγαμος και στο υπόλοιπον σώμα ελθετε παχιά, θα όφελεται σε πλημμελή λειτουργία των ένδοκρινών αδένων και δεν πιστεύω να σας όφελήση καμιά έξωτερική θεραπεία. Το πρώι μόνον ίσως θα ήταν ν' άποστρέψετε ένα παιδάκι και να το θηλάσετε μόνι σας.

—Η πούρα που ρωτάτε κοστίζει 30 δραχ. το κοντί. Γιατί όμως δεν κάνετε καμιά κρηνότερη και πιο καλή. Μη σας παρασώσουν ή ορελάμες.

—Υπάρχουν και καλύτερες πούρες και το σπανιότερο κρηνότερες.

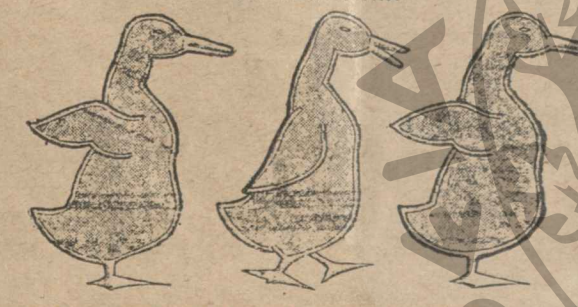
Νεράτση Ν. — Πολύ με συμπνέετε που μού γράφετε από την Άμεροφην, για να ζητήσετε τη συμβούλη μου. Μια κομψή κα-τάλληλη για το πρόσωπό σας είνε ή κόλ-κρεμ Ρουδ, την όποια μπο-ρείτε να βρείτε έτοιμη παντού, έφόσον σας δυσκολεύει ή έστέλειση σιν-ταγής. Μην άμελήτε να κάνετε τακτικές κομπρέσες στο πρόσωπό σας, ανάλλξ ζεστές και κρύες, και το πρώι να το πλένετε με γάλα άβου-στο, στο όποιο έχετε ρίξει άλλο τόσο Alcohol camphre.

—Πιστήν Φίλην. — Η σιν-ταγή της Φρεζαντίνης είνε ή έ-ξής:

Gomme adraganthe 16 gr.
Neroli 220 »
Οινόπνευμα καθάρ 06 »

—Απότομα ρόδων 10 σταγόνες. Τα βάζετε όλα μαζί σε ένα μπουκαλί και την έτοιμην τα-περνάτε από τουλάλη και βρέ-χετε μ' αυτό το υγρό την τσα-τσόρα σας. Σας γνωρίζω όμως ότι ή καθυμμένη του χούσις βλάπτει τα μαλλιά. Ως κορέμα σε συνιστώ εκείνην που συνι-στώ εις προηγούμενον τεύχος στη «Θλιμμένη Γοητεία». Πού-δρα να χρησιμοποιείτε «Φοβόλι».

Κοιμήται για τα χείλη σας συνι-στώ το Μισέλ, στο άνοιχτότερο χούσις. Η ΦΙΛΗΣΙΣΑΣ

ΤΑ ΠΑΠΑΚΙΑ. — Έλαφράτη γαντιούρα για παιδικά άσπρόρουχα, κα-τάλληλη για σεντονάκια, μαξιλαράκια, ποδίστα, πεπεσμένες κλπ. Κεν-τρίται με χρωματιστή άπλικασιόν, έπάνω σε λευκό λινό ή με άπλικασιόν λευκή έπάνω σε λινό χρωματιστό. Ή έπιση γίνεται με ρίξ.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ

ΗΝ ώρα που βγήκε ο μικρός Φρειδερίκος απ' το σχολείο, βαρειά, μαύρα σύννεφα σκέπαζαν τον ουρανό κι' η βροχή μαστίγωνε την ασφαλτο των πεδουριών.

—Θά γίνω μουσικίστα, συλλογίζονταν, και θα χρωμαίνομαι πάλι φωνές και χύλο!...

—Αρχισ λουπόν να τρέχει όσο μπορούσε γρηγορώτερα. 'Η χαρτονένια σάκκα του ανεβοκατέβαινε ρυθμικά στη ράχη του. Έτρεχαν κι' οι μικροί συμμαθητάι του, εκτός απ' τον χοντρό 'Ημμόνδο Λεπία, που δεν είχε τόσο γερά πόδια. Τυλίγμενος όμως αυτός στο χοντρό μάλλινο παλτό του, του φώναζε με βροχή φωνή:

—'Ε 'Ε Φρειδερίκο... Μην κάνεις έτσι!... Τί βάζεις τόσο πολύ;...

—'Εσύ έχεις το χοντρό παλτό σου!... Αποκρίθηκε ο Φρειδερίκος. Έγώ δεν φορώ τίποτα και θα γίνω μουσικίστα. Κι' η θεά μου ή 'Ερνεστίνη άφορη γυρεύει να μου τις βρέξει!...

—Νά σε δείξη!... φώναζε ο 'Εμμόνδος, άνοιγοντας με άστορία τα άδωα μάτια του. Θάνα πολλή κακιά γυναίκα ή θεά σου!... Κι' η μαμά σου την άρβινα να σε χτυπά;...

—'Η μαμά μου πέθανε... Κι' ο μπαμπάς πήρε γυναίκα του τη θεά μου την 'Ερνεστίνη, την άδελφή της μαμάς... 'Ω! Δεν λέω πως άνε κακιά γυναίκα, αλλά, ξέρεις, καμμία φορά!...

—'Εμένα δεν θά με χτυπούσε ποτέ ή μαμά μου αν πήγαινα σπία μιας βρεμμένης, είτε πάλι ο χοντρός 'Εμμόνδος. 'Οτι και να πής, ή θεά δεν μπορεί ποτέ νάνα σάν τη μαμά. Άλλο πράγμα!...

—'Απ' το κατώφλι του μικρού μαγαζιού, που πουλάνε καβουνα και ξύλα, μια πολύ μελαγχολική γυναίκα έβλεπε τις φωνές άγριμμένη, μόλις είδε νάτρεχα από μακριά ο Φρειδερίκος:

—Δεν πρόσεπα, βρωμιάδα!... 'Ερυνες πάλι χωρίς τόν παντοφύρι σου... Τά κάνεις γιά να με λυσσάς, να με συγχίζεις, παληόσκυλο!

Γιά πρώτη φορά ο μικρός σήκωσε κεφάλι, άκούοντας τη θεά του να τόν βρίζει. Κι' απ' τη βαθιά άγανάκτησή του, ή κατανύξ κόφες τών ματιών του γυρίσανε κατάμαυρες.

—'Η μαμά δεν θά μούλεγε ποτέ της τέτοια λόγια... 'Η μαμνάδες τ' αγαπούνε τα παιδιά τους, δεν τά σκυλλοβρίζουνε!... φώναζε θαρρετά.

—'Η θεά 'Ερνεστίνη έχασε το χρώμα της, κιτριανόσε απ' το θυμό της.

—Τί είπες, μορέ; Γιά ξαναπέστο!... Ξεφώνησε, τραντάζοντας το παιδί μανιασμένη. 'Η μαμά σου, είπες, μορέ! Αυτό μάς έλεπε, γρουσουζίκω, να μιλάς και γιά τη μαμά σου... Τη σκοτώσεις, άχαιρεντο, τη σκοτώσεις τη μαμά σου, καθώς γεννιόσονται!...

—'Εκείνη τη στιγμή άνέβαινε ο καρβουνιάρης από το υπόγειο. Στάθηκε λίγο ν' άκούση, κατάλαβε απ' τα λόγια της γυναίκας του πως κάτι θάκανε πάλι ο μικρός, και χωρίς να ξεταπάσει περισσότερο, σηκωσε τη χροούλα του κι' έδωσε δυό δυνατά γαστρούκια στο παιδί του.

—'Ο μικρός Φρειδερίκος είχε όλομόναχος στην πίσω μεριά του μαγαζιού, που χρησιμοποιεί γιά τραπεζαρία. Έκει κάθε μέρα, ύστερ' από το σχολείο, μελετά και γράφει τα μαθημάτα του. Σήμερα όμως μένει άκίνητος προστά στο άνοιχτό τετράδι του, με τα μάγουλα άναμμένα, το κεφάλι χαλμένο, τα μάτια δοθάνοντα, τρομαγμένα, αλλά δίχως δάκρυα. 'Η φωνή του τρέμει από την τρομάρα του, καθώς ψιθυρίζει σιγαλά:

—Σκότωσα τη μαμά μου! Καθώς γεννιόμουν σκότωσα τη μάνα μου!

Προσπαθώντας να καταλάβη πως έγινε το άπαίσιό εκείνο έληλθα... Τά παιδάκια τά φέρνουν οι άγγελοί στη γη... Τότε, λοιπόν... 'Οχι, δεν ήταν άγγελος να καταλάβη... 'Ηταν ένας φονιάς, ένας κακοήγας, σάν εκείνον που τοίχιζαν το κεφάλι, γιατί είχε κάνει κι' αυτός φονιά. 'Ο πατέρας του χρεμάστρε την άλλη μέρα κι' όλος ο κόσμος μίλησε στη γειτονιά!... Τά θυμότανε τώρα καλά ό!... αυτά ο μικρός Φρειδερίκος, αν και τότε που τ' άκουγε δεν τά είχε πολυκατάλαβε.

Τό πορτραίτο της μαμάς του είχε εκεί, στην έταξερούλα. 'Ο Φρειδερίκος το κοιτάζει συχνά, όταν είναι λυπημένος κι' όταν τόν κακομεταχειρίζονται οι άλλοι. Τό μιλάει, τόν λέει τόν πόνο του, και παρηγορείται. Άτόψε όμως τό πρόσωπό της μαμάς τού φαίνεται κλειστό, τά μάτια της είναι σκληρά, σάν να τόν άγριοκαταβάν. Τό παιδάκι άγονά και ψιθυρίζει πάλι:

—'Εγώ σκότωσα... σκότωσα τη μαμά μου;... Μά όχι, δεν μπορεί να γίνη τέτοιο πράγμα!...

Τά δόντια του χτυπάνε... Τά μουσικίστα του ρούχα κολλούνε στο άδύνατο κορμί του σάν παγωμένο σάβανο και τό μετωπί του καιει σάν να τού άκουμπάνε πυρσόμενα σίδερα στο κεφάλι, στα μάτια... Τό κάκον προσπαθεί να γράψη κάτι και να άταραχθή ο νους του. Τό πορτραίτο τόν τροβά, τά σκληρά, άγριμμένα μάτια, τόν μαγνητίζουν...

Τό βάζει στην τσέπη του, γιά να τό ξαναρωτήση, να τό ξανακιντήξει άδριο...

Την άλλη μέρα τό πρωί, όταν έφυγε απ' το μικρό μαγαζί, τά μά-

γουλά του ήταν άναμμένα φωτιά και τά πόδια του τρέμανε. Μόλις μονάχος του, σαστισμένος:

—Πρέπει να πεθάνω, άφού είμαι ένας φονιάς!...

Γιά πρώτη φορά στη ζωή του τό έσκασε από τό σχολείο. Περπάτησε άργά-άργά πάνω στις προκυμαίες τού Σηριονά. Καθώς έπαισε ένα απ' τά γεφύρια, κατέβηκε κάτω, κοντά στο νερό. Τό γέμει τρέμοντας, έγραψε να βρή τη μικρή φωτογραφία στην τσέπη του.

—Μαμά μου!... ψιθύρισε πονεμένος. Μή με κυττάξεις έτσι άγρια μόνι; Νά, θά πεθάνω!...

Πήρε φόρα και ρίχτηκε μέσα στα ταραγμένα νερά!...

Σύνησε ένα πρωί μέσα σ' ένα κάτασπρο κρεβάτι, σέ μια άπαιστη άγνωστη άδουσα. 'Ησαν εκεί κι' άλλα, πολλά, άναμμένα, άναμμένα και πολλές γλυκομίλητες καλόγριες, που τρέχαν από τήνα άρρωστο στόν άλλο. Τά χέρια του είνε όχρα κι' άδύνατα, πάλι δύναντα. Που βρίσκονται, λοιπόν;

Με άδύνατη φωνή, κατορθώνει να ψιθυρίση:

—Θεία 'Ερνεστίνη!... Θείσα!...

—'Αμέσως τρέχει κοντά του ή άδελφή 'Ισαβέλα. Τό όμορφο, όμορφο πρόσωπό της χαμογελά, κάτω απ' την κατάνευση καλίστρα της. Δεί το δάκτυλό στα όχρα χείλη της και τόν λέει σιγαλά:

—Σιωπή!... Μή μιλάς, άγοράκι μου!... Μπορεί να σου έλαβή άπαίσιος εκείνος πυρετός... Λίγο έλειψε να πεθάνεις, δυστυχισμένο παιδί!...

Νά πεθάνη! Αυτή ή λέξη έπαινα μέσ' απ' τό βάθος τού πονεμένου τού ταραγμένου τόν μυαλό, την έμμοινη ιδέα, που τόν κυριεύει. Έπαινα να πεθάνη! Και σάν μέσα σε μια όμίχλη, ξαναβλέπει τόν έαυτόν εκεί, στην προκυμαία τού ποταμού, κι' έπειτα, τη στιγμή που φεύγει άποφασιστικά μέσα στα μαύρα νερά!...

—Κυρία... άδελφή μου, της λέει με φωνή που μόλις άκούσεται. 'Η χτηνα στο ποτάμι, γιατί έπρεπε να πεθάνω... Τό πορτραίτο... 'Η χτηνα στο ποτάμι, γιατί έπρεπε να πεθάνω... Τό πορτραίτο...

Γιατί, ίσως να σάς τό έπανε και σάς... Έπαινα σκότωσα τη μαμά μου!...

Κλαίει με λυγμούς κι' ή άδελφή 'Ισαβέλα λυγνίζει μέσα στην άγκαλιά της.

—'Πούσας, ήσυχας, άγοράκι μου!... Τά πες ό!... αυτά έκατό φορές στο παραμύθιο σου. Δεν έξηγήθηκε καλά ή θεά σου, δεν ένοιωσε τό... Και τώρα κλαίει κι' αυτή ή δύστυχη λάθος της...

—'Ο μικρός άνασπινώνει δύσπτος το κεφάλι. Κι' ή καλόκαρη καλόγρια προσέει:

—Θά σού τό πη κι' ή ίδια, αν θέλεις!...

Καθώς ο Φρειδερίκος άνοιγε διάπλατα τά χείλη του, προσπαθώντας να καταλάβη, άναμμένα άνοιγουν στοργικά μπροστά του και παραμύθιο ένα χλωμό πρόσωπο, μουσικισμένο από τά δάκρυα. Είναι ή θεά 'Ερνεστίνη, δύστυχη κι' άπαιστη, κι όμως και κακά, κατά βάθος. 'Η άδελφή Φρειδερίκου λίγο έλειψε να την τραβήξει, άκούγοντας ή φωνή της μέσ' από τούς λυγμούς.

άνατράζουν τό στήθος της.

—'Εγώ φταίω!... 'Εγώ, ή κακοήγας!... Συχώρεσε με, άγρια, συχώρεσε με την άμαρτολή!... Όταν με πάνει ο θύμος, δεν έμεινέω!... Δεν έπρεπε όμως και σό να τό πάσης στα σάβρα!... Τό ρούδι τό μουρουνάκι να σκοτώσουνε τη μάνα τούς!... Όταν τή λώσεις, θά καταλάβης!...

—'Οτε ή θεά 'Ερνεστίνη δεν είπε την αλήθεια; 'Ο Φρειδερίκος φιδάλλει άόμοι. Ξαναβλέπει την άυστηρή μορφή της φωτογραφίας κατάμαυρα, παραπνευμένη κι' άγριμμένα μάτια. 'Οχι, εκείνη τία δεν είταν φέμματα... Ζήτησαν τη μεγάλη, τη φοβητή τρυφερότην, τήν οποία μονάχα χωρίς σέ κάποιο θάυμα γλίτωσε. Τά λέει ό!... στην καλόγρια, με φωνή τρεμάμενη, άδύνατη... Τότε ή άδελφή θέλα, με την πείρα τών άπλών ψυχών, βάζει μπροστά στή μάστα παιδιού τό μικρό πορτραίτο.

—'Ο Φρειδερίκος τό κυττάζει άρεκρη ώρα. 'Οχι, τά μάτια της, δεν είναι διόλου σκληρά. Μήπως τά δάκρυά του τόν είχαν τήσει; Τώρα βλέπει διακριμένα και τά μάτια της μανιόλας μανιόλα του τού χαμογελά. 'Ολα όσα έγιναν τού φαίνονται άδύνατο. Κάποια τρομερή παρεξήγηση με τη μαμά του. Τώρα άκούει πάλι ν' άγαπήσουν. 'Η καρδιά του σφίγγεται. Συλλογίζεται πως ο μικρός 'Εμμόνδος δεν μπορεί να τά πάθη ό!... αυτά τά τρεμάμενα είνε κοιτούς και στραβάς. Αυτός έχει τη μάνα του, που τόν άγαπάει.

Σιγά-σιγά, άπαλά, άκουμπά τό χέλι του τόν πόνο στο πορτραίτο. Έπειτα ψιθυρίζει, τόσο σιγά, που βέβαια μονάχα τόν τόν μπορεί να τόν άκούση:

—Συχώρεσε με, μαμάκι μου!... Βλέπεις όμως, φταίς και γιά ό!... αυτά: 'Επρεπε να με πάσης μαζί σου!...

ΑΝΡΥ - ΖΑΚ ΠΡΟΥΜΕΝ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΛΕΓΚΡΑΝ

(Δημοσιεύει σήμερα λίγες σελίδες 'Ημερολογίου, άπας τις βότρες άνάμεσα στο ξαύτολλο μιας παλιάς 'Ερωγραφίας, τήν άσκια άγόρασά από ήμερον από κάποιο παλαιό-πολιό):

Λυδν-Λα-Φορέ, 6 Αυγούστου 1899.

—'Εστιασε 'Εδω, άφαισμένη... 'Η καλή μου Φραγκίσκα, βλέποντας

τη χλωμή μου όψη, μου είπε:

—Τό ταξίδι σάς κούρασε υπερβολικά, ξεσποινίς... Κάνει ό-μωσ και τόση ζέση!...

Αυτά τά λόγια της όμως, ήταν ένα εύλαδικό και διακριτικό φέμμα, προς χάριν μου. Γιατί ή καμμένη ή γυναίκα, σκεπτόταν

έκείνο που σκεπτόμουν κι' έγώ. Δηλαδή:

—Σήμερα είναι ή έπέτειος της ήμέρας, κατά την όποιή ο Ραυμόνδος έφυγε, χωρίς να ξαναγυρίση πειά!...

—'Η έπέτειος!... Ναι, πάει ένας χρόνος άκριβώς απ' την ήμέρα εκείνη, κατά την όποιή δεν ξαναφάνηκε πειά στη ζωή μου, άγαπημένο μου Ραυμόνδε νι! 'Αμπρέξ! 'Ωνειροπόλησά να σέ κάω σύζυγό μου, Ραυμόνδε, μά σό μούφυγες γιά πάντα!...

—'Ενας χρόνος πέρασε από τότε, Θεέ μου!

Τί χρόνος, θλιβερός κι' άτέλειωτος!... Μόλις συμπλήρωσα τά είκοσι μου χρόνια κι' όμως τό πρόσωπό μου τό έχουν χαράξει

κιάλας ή ρυτίδες της λύπης... και τό έχουν μαράνει τά δάκρυά μου!... Μοφ φαίνεται σάν να είμαι σαράντα χρόνων τώρα... Γιατί ή νύχτες της άγρύπνιας κι' ή μέρες της άπελπισίας με-τροπύνα διπλές, δεκαπλές, είκοσπλές!

Με κακομεταχειρίστηκες πολύ, άγαπημένο μου... Φέρθηκες σάν να ήσουν ένα κακομεταμένο παιδί, κι' έγώ να ήμουν τό παγινιδάκι σου πουπαψε να σέ διασκεδάξη πειά!... Καθόλου δεν ληπθήκες τήν πτωχή όρφανή, της όποιής ήσουν ή μόνη παρηγοριά, κι' ή μόνη έλπίδα!...

—'Οστόσο, δεν έχω τη δύναμη να σέ καταραστώ. 'Αλλες γυναίκες, στη θέσι μου, ίσως να σέ μισούσαν... ίσως να νύωσαν περιφρόνησι γιά σένα... 'Εγώ όμως, μονάχα μια άπειρη λατρεία έξακολουθώ να νιώθω γιά σένα... Και στη σκληρή μου μοναχιά δεν όρκηκα άλλο γλυκύτερο να κάνω, παρά νάθω έδω σά χαροπαλά αυτά μέρη... στίς γλοερές αυτές έξοχές, τίς ό-ποιες άντικρύς διαρκώς ο πύργος που γεννήθηκες κι' άνατράφθηκες!...

—'Ερρώ πολύ καλά, ότι μένεις τώρα στο Παρίσι, ότι δεν έρχεσαι πειά στόν πατρικό σου πύργο κι' ότι δεν υπάρχει καμιά έλπίδα να σ' άντικρύσω άεσπασα στην καμνη κανένος όμορφου μονοπατιού!... 'Ομως, ά-γατά και λατρεύω περισσότερο άπ' τό κάθε τι στόν κόσμο, αυτή τη φαίρα φύσι άνάμεσα στην όποιή πέρασες τά πρώτα νεανικά σου χρόνια!...

... ..

10 Αυγούστου,

—Γιατί να μην έρθω νωρίτερα έδω;... Νιώθω τόση άνακούφι-σά, τώρα!... 'Απ' τό δωμάτιό τού ξενοδοχείου, στο όποιο μέ-νω, βλέπω όλόκληρο τό ελατόφυτο δάσος μπροστά μου... κι' άντικρύς όλοκαύραση στη θουνοκορυφή τόν πατρικό σου πύ-ργο, Ραυμόνδε μου!...

—'Αχ, πόσο με παρηγορούν αυτά!... Πόσο με άνακουφίζουν!... Γιατί να μην έλθω νωρίτερα έδω;...

... ..

12 Αυγούστου,

—Γιατί μίλησα περί μίσους, πρό όλίγων ήμερών;... Μήπως γιά-τί προσαναόμουν, ότι τό μίσος θά φύτρωνε έπιτέλους, στην ψυχή μου;

—'Αχ, πόσο είμαι δυστυχισμένη!... Σήμερα τό πρωί, μπήκε ή Φραγκίσκα στο δωμάτιό μου και μου είπε τά άπλά αυτά λόγια:

—'Εσποινίς, ξέρετε ένα νέο;... 'Εκείνη είν' έδω!... 'Ενοιώσα άμέσως...

—'Εκείνη' είναι ή αντίζηλος μου: 'Η κυρία 'Αδριανή νι! 'Α-μπρέξ!...

Είπε εκείνη, την όποιή παντρεύτηκε ο Ραυμόνδος μου... Είπε εκείνη, της όποιής ή έμφάνισις ύπηρε ή άφορμή να με ξεχάση και να μ' έγκαταλείψη ο άγαπημένος μου... Είπε εκείνη την ό-ποιή άγαπάει!...

Κι' ένοιώσα άμέσως, ότι την μισώ ός τά θάθη της ψυχής μου! 'Αχ, πόσο θέλω τό κακό της!... Θέλω να την ξεχάση ο Ραυ-μόνδος, θέλω να την έγκαταλείψη γιά να πέση στην άγκαλιά μιας άλλης και θέλω να διαβάσω στο πρόσωπό της θλίψη σπα-ρακτικώτερη άπ' τη δική μου θλίψη!...

... ..

13 Αυγούστου

Μά τί κάνει έδω 'εκείνη' ή 'Αδριανή, χωρίς τόν άγαπημένο μου σύζυγό της;... Γιά ποιό λόγο ήρθε έδω, μόνη της;...

Τήν είδα πρό όλί-γου... 'Εκανε περί-τατο μόνη της, στο όροόλουστο μονο-τάτι που πάει πρός ο Μενεσκεβίλλ!...

Είπε... είνε χαρι-ωμένη... λιγερόσω-η... και φορούσε ιά σκουρόχρωμη κομψή τουαλέττα!...

14 Αυγούστου.

Τήν είδα και σή-ερα!...

Διασταυρωθήκαμε

Τήν άπόφύγω... 'Επίσης κι' εκείνη, ίσως να μην μπόρεσε—μά

ίσως και να μη θέλησε—να μ' άποφύγη!...

Βλέποντάς με, με χαίρετσε με έλαφρύ κλίσι τού κεφαλιού της... 'Αναγκάστηκα να την χαϊρετώ κι' έγώ!...

Τί όμορφη που είναι!... 'Εχει μεγάλα καστανά μάτια, γλυ-κά, γεμάτα από ρέμψη!... Και χρυσοέσθα ογορά μαλλιά, ά-σθονα, ζηλεμμένα!...

Είπε δικαίο ο Ραυμόνδος μου που την άγάπησε τόσο... Την άγάπησε κι' εκείνη, όσο άγαπούσε κι' έμένα άλλοτε... Μά την άγάπησε περισσότερο από μένα, γιατί της έδωσε τ' όνομά του!...

Τί όμορφη και συμπαθητική που είναι! Νιώθω τό μίσος μου τώρα να σήνη!... Την καμμένη τη μικρούλα!... Κι' έγώ της εχόμουν να πανέση, όσο σκληρά και άγρια πόνεσα έγώ!...

—'Οχι, Θεέ μου... 'Οχι!...

Κάνε την, Θεέ μου, εύτυχισμένη αυτή!... Είπε άπάνθρωπο να 'ποφείρη μια ύπαρξι, πλασμένη άπ' τά άγια χέρια σου, όσα ύπέφερα έγώ έναν χρόνο τώρα!...

... ..

15 Αυγούστου

Τήν συνάντησα και σήμερα, τυχαίως... 'Ηταν σ' ένα παράμερο παγκάκι τού κή-που καθίσμενη... Κρατούσε ένα μαντήλι κι' έκλαιγε και σκού-πιζε μ' αυτό τά δάκρυά της!...

Γιατί, Θεέ μου;... Γιατί!...

—'Αρχισά να μαντεύω, τί συνέβαινε!... Κι' ή καρδιά μου σφίγγεται!... Γύρισα στο ξενοδοχείο άμέσως, και θαθειά συλλογισμένη!... Κι' άκουσα τυχαία τίς ύπηρετριες να λένε:

—'Ο κύριος νι! 'Αμπρέξ!... Μά διασκεδάξη στην Τρουβιλ αυτός!... 'Εστειλε τη γυναίκα του στόν πύργο του, γιά να είνε έλεύθερος στά γλέντια του με άλλες!

—Και τί κρίμα!... Κάθε φορά που τη βλέπω, τά μάτια της είνε κόκκινα... Κλαίει διαρκώς... Και τί συμπαθητική κυρία!... Τί καλή!...

Αυτά κι' άλλα μιλούσαν άναμεταξύ τους ή ύπη-ρέτριες τού ξενοδοχείου μου!...

—'Αχ, σάν να μην πέρασε έγώ!...

Μήπως και γιά άλλα πράγματα, πύ σοβαρώτερα!... Σιγά σιγά, μπήκαμε στο στάδιο τών άμοιβαίων έκμυστηρέσεων!... Και στην τέταρτη συνάντησή μας, στην όποιή έξακριβώσαμε πως ή ψυχές μας είχαν τίς ίδιες κλίσεις και τά ίδια αισθήματα—μωδ ά-νοιξε διάπλατα την καρδιά της!...

Ναι, έέχουσε στην καρδιά μου ένα μέρος άπ' τό αίμα της πλη-γωμένης καρδιάς της!

Και μωδ πραγματοποιήσε γιά τόν Ραυμόνδο, γιά τόν έπιτόλαιο χαρακτήρα του και γιά τίς πίκρες της μαύς του!...

Ναι, πρόφερε τ' όνομά του!...

—'Ω, πώς μωδ φάνηκε τότε, μόλις πρόφεραν τό λατρευτό μου αυτό όνομα τά χείλη μιας άλλης γυναίκας!

Χλωμάσα!... Κι' άρχισά να τρέμω!...

Με εκείνη δεν άτελέστη τίποτα!... Με τά δακρυομένο μάτια της προσπαθώντας στο κεό, μοιάζοντας σάν ένα πληγωμένο που-λάκι, μωδ έκμυστηρεύτηκε τίς θαθείες της πίκρες, τίς φριχτές άπογοητεύσεις της, τη σκληρή της έγκατάλειψη άπ' τόν άγα-πημένο ο και τών δύο μας!

Πόσο ήταν δυστυχισμένη!... Πόσο ήταν καταπικραμένη!...

Κι' έχω έρωτα, τό δικαίωμα να παραπονούμαι, μπρος στόν τόσο σπαράγιο μιας άλλης!...

... ..

31 Αυγούστου.

Χθές, έτυχε να συναντηθώ από νωρίς από άλλοτε!... ('Η συνάνεια είνε την σελίδα 223!)

ΣΤΗΝ ΟΑΣΙ ΤΗΣ ΒΙΛΜΑ

ΤΟΥΑΡΕΓΚ, ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

Η παράξενη φυλή του Άμωρ Μπέν Χουαρόν. Η κατασκήνωσής της στις ερήμους του Νότου. Η παροιμιώδης φιλοξενία των «παιδιών της ερήμου». Το παράξενο έθιμο του γάμου. Ένας περσιτικός διαγωνισμός για την κατάκτηση του Γαλάζιου Άστρου. Η άφιξη του γιου του σείχη Ράς Ελ Μπεϊντά. Η τελική του γάμου του με την πιο όμορφη «κέρη της ερήμου», την

ΤΙΣ ερήμους του Νότου, εκεί που ζουν οι αινιγματικοί Τουαρέγκ, πέρασε τις πιο όμορφες και τις πιο γοητευτικές μέρες του ταξιδιού μου, γράφει ο Γάλλος δημοσιογράφος Πωλ Μαριόν. Η νύχτες εκεί κάτω έχουν μι' αφάνταστη μαγεία κι' η απέραντη ερήμος σαγηνεύει τον άνθρωπο που θα τύχει να φτάσει ως το Τουαρέγκ και στην οάση Βίλμα. Έμεινα μια εβδομάδα ανάμεσα στους μπρούτζινους Τουαρέγκ και κοιμήθηκα κάτω απ' την ίδια χρυσοστόλιστη σκηνή του άρ-

χιγγού τους, του Άμωρ Μπέν Χουαρόν, του «βασιλέως του ήλιου». Κι' ομολογώ ότι και σήμερα που βρίσκομαι πολλές χιλιάδες μίλια μακριά, ευχαριστώ θα τραβούσα τους κόπους του μαρτυρικού ταξιδιού της Αφρικής για να περάσω ακόμη μια εβδομάδα με τους «γυιούς της ερήμου».

Είχα φτάσει στη φυλή τους την ώρα που ο ήλιος έγερνε πίσω από τις φοινικίες της οάσεως. Ο οδηγός μου που ήξερε τις συνήθειες των Τουαρέγκ, κράτησε το «μεχαρί» μου, την καμήλα μου, τ' ανάγκαζε να γονατίσει και μου είπε με σεβασμό:

— Σίντο, είν' η ώρα της προσευχής. Ο Μανσούρ θέλει να μι-

λήσει με τον Κύριο του!

Και χωρίς να περιμένει την απάντησή μου, γονάτισε στην άμμο, γύρισε προς το μέρος της μεκκας, σήκωσε ψηλά τα χέρια και θυσιάστηκε σε μια έκστασι που μου συγκλόνισε την ψυχή μου. Μην ξέροντας τί να κάνω, τραβήχτηκα παράμερα και τον άφησα να έκτελεσει το ιερό καθήκον του προς το μεγάλο του προσήτη. Πέρα, στο βάθος του ορίζοντος, φαινόταν ο ουρανός με τις λευκές σκηνές των Ζουαρέγκ. Η τελευταία σκηνή του ήλιου, τις έκαναν να πατούν παράξενα σχήματα. Έπειτα το φως της μέρας υποχώρησε και στο απέραντο γαλάζιο τ' ουρανού η νύχτα άρχισε να φανούν τα λαμπερά της άστρα. Η ερήμος ξυπνούσε από τη νύχτα της.

— Έμπρός, σίντο, μου είπε πάλιν ο οδηγός μου, άς συνεχίσουμε το δρόμο μας. Πρέπει να φτάσουμε πριν να κλειστούν οι Τουαρέγκ στις τέντες τους. Δεν θα ήταν διόλου εύγενικό να τους στερήσουμε τη συντροφιά των γυναικών τους. Ο Άλλος άγαπάει τον άφεντη μου και θα τον κάνει να φτάσει σάν μεγάλος και πατιούνασος σίντο!

Έχουν γραφή πάρα πολλά πράγματα για τη ζωή αυτών των Ιπποτικών παιδιών της ερήμου κι' αυτόσο κανείς δεν έτυχε να πληροφορηθεί τους αναγνώστες του για μερικές παράξενες συνήθειες των Τουαρέγκ και για την αγάπη των γυναικών τους. Η φυλή του Άμωρ Μπέν Χουαρόν, που ζούσε κοντά στην οάση Βίλμα, είνε η πιο παράξενη απ' όλες και διατηρεί όλη την μεγαλοπρέπεια και την υπερηφάνεια των παλιών αρχόντων της Σαγάρας. Δεν λερώνει τα χέρια με ανθρώπινο αίμα, ζή με αξιοθαύμαστη γαλήνη κι' οι άνδρες της είνε οι πιο πιστοί οδηγοί καραβανιών. Συνεργάζονται με τους στρατιώτες της Λεγεώνας των Ξένων, τους βοηθούν στις καταδιώξεις των επικινδύνων ληστών και θυσιάζουν τη ζωή τους για να υπερασπισθούν τα εμπόρευμα που τους εμπιστεύονται να τα μεταφέρουν στα λιμάνια της Μεσογείου. Οι ίδιοι επίσης οδηγούν τα καραβάνια των περιηγητών από τους ασφαλείς δρόμους της ερήμου κι' είνε οι πιο καλοί φίλοι των Γάλλων άποικων. Οι Ταργκοί, οι ληστές της Σαγάρας, δεν τους έχουν και σε μεγάλη υπόληψη. Όπου τους θρουν, τους σφάζουν αλύπητα και τακτικά κάνουν επιδρομές στις κατασκήνωσεις τους και προσπαθούν να τους ξεοντάσουν. Τους θεωρούν ποδοίτες των παραδόσεων της ερήμου. Κι' όμως οι Τουαρέγκ, είνε οι μόνοι που ύστερ' από τον Άλλάχ, πιστεύουν τυφλά στον Έρωτα. Πράγματι, όλα τα τραγούδια τους μιλούν γι' αυτόν. Ο Ανρί Μπασσέ, γράφοντας για την φιλολογία των Βερβερίνων, αναφέρει ότι κάθε Τουαρέγκ είνε ποιητής που εξυμνεί με παθητικά λόγια τα δπλα του, το μεχαρί του και την όμορφη γυναίκα του. Είνε τα μόνια πράγματα αυτά, στα οποία σπορίζει την εδνιχία του.

Όταν φτάσαμε στην κατασκήνωσι των οδηγών των καραβανιών, ο άρχηγός τους, ντυμένος με το γρυσοκέντητο μικρό κι' άσπρο «άντερ» του κι' έχοντας σκεπασμένο το πρόσωπο ως τα μάτια με

το τουρμπάνι του, θγήκε απ' τη σκηνή του κι' έστειλε έναν πολεμιστή της ακολουθίας του να μάς ρωτήσει ποιο είμαστε: πολεμιστής ήρθε κοντά μας μ' άργα θήματα, στάθηκε σ' αυτούς λίγων μέτρων και μάς είνε:

— Ο Άλλάχ μαζί σας! Ο αθένητος μου και κύριός μου, βασιλιάς των απέραντων, έκτάσεων της ερήμου, που έχει άετο και καρδιά λέντος, ο γιός του φωτεινού άστρου της μέρας, ο τελευταίος άπόγονος των Μπέν Χουαρόν, ο βασιλιάς μωρ Μπέν Χουαρόν—που ο Άλλάχ να τον προστατεύει απ' το κακό μάτι—σας προστάζει να του δηλώσετε ποιο είσαστε, να σας περιποιηθί με τις ανάλογες τιμές.

Σύμφωνα με τις παραδόσεις της ερήμου, κατέβηκα απ' το μεχαρί, ύψωνα τα χέρια στο γαλάζιο τ' ουρανού και τ' άπλωσα με το ίδιο επίσημο ύφος:

— Σίντο, είμαι ένας φτωχός δδοιπόρος. Η νύχτα με έφερε κοντά στις φοινικίες. Είδα τα δοξασμένα φλάμπουρα της φυλής, γνώρισα τους «γυιούς της ερήμου» κι' ήρθα για να ζητή τη φιλοξενία σας. Είμ' ένας Γάλλος, ένας φίλος σας.

Ο πολεμιστής έφερε το χέρι στο μέτωπο, έπειτα γύρισε στη σκηνή του άρχηγού του, διεβίλασε ότι του είχαμε πει και ξαναήρθε να μάς συναντήσει.

— Ο Άλλάχ άς εύλογεί τα θήματά σας! μου είπε. Ο βασι-

λέως Άμωρ Μπέν Χουαρόν σας περιμένει στη σκηνή του. Ο «βασιλεύς» Άμωρ ήταν ένας μεγαλοπρεπής άνδρας, μ' άρενωπή όμορφη και μιά υπερβολική ευγένεια στους τρόπους. Μας πρόσφερε ένα μεγάλο ποτήρι κατακίσιο γάλα να το πιναίσαμε, έστρωσε μπροστά στη σκηνή του ένα πολύμορφο για να πατήσω κι' όσο καιρό έμεινα με τους Τουαρέγκ η λική σημαία κυμάτιζε πάνω απ' τη σκηνή του.

Η φυλή του Μπέν Χουαρόν είνε τις πιο όμορφες γυναίκες είνε στη ζωή μου. Έμοιαζαν σάν μελαχρινές. Άρροδεις, φοδόντουσαν τους άνδρες κι' είχαν μιά τόσο μεγάλη απειροποίητη ομορφιά, ώστε θα έλεγε κανείς ότι ήσαν από το θλέμμα τους, ώστε θα έλεγε κανείς ότι ήσαν από το θλέμμα τους, ώστε θα έλεγε κανείς ότι ήσαν από το θλέμμα τους, ώστε θα έλεγε κανείς ότι ήσαν από το θλέμμα τους.

Την ίδια μέρα μ' έμας είχαν έρθει στην κατασκήνωσι οι πρώτοι Τουαρέγκ, από μιά άλλη φυλή που ταν έγκατεστημένη πενήντα μίλια μακριά από την οάση. Άργότερα, την ώρα που ήσαν σκοτάδι πάνω στην έρημο, φάνηκαν στην έρημο της οάσεως κάτι ύψηλα μαύρα σανταράκια. Σαν οι «γυιοί της ερήμου» που εργάζονται στα έρημους, φυλή του Μπέν Χουαρόν οδηγώντας τα άστρα να ιεραίο τους. Ο οδηγός μου μου έβηκε να τε αυτοί οι Τουαρέγκ ήθελαν να έλθουν στο «Γαλάζιο Άστρο», την πιο όμορφη διπλάστη νάκια της ούλης, που η όψη της καλλίστε είνε φτάσει άς κάτω στην κατασκήνωσι. Άμωρ Μπέν Χουαρόν δέχτηκε τα έθια και ύστερ' απ' τις άτέλειωτες φιλοφρονήσεις που ήσαν τέλος να πλυθούν στην πηγή της έρημου και να ποτίσουν τις κουρασμένες καμήλες.

Έπειτα οι ύποψοφοι «γαιοποιοί» κάθισαν στο ποδοί γύρω στη ρίζα μιάς φοινίκας και κάπνισαν τα τουφέκια και τα νατζάκια τους. Θυλάκι μέσα από το μπουνούζι τους ήσαν οι που έμοιαζε σάν πρωτόγονοι θιολί. Κάθε αστέγκ έχει το θιολί του. Μ' αυτό διακρίνεται στις άδρες που ξεκουράζεται στην κατασκήνωσι.

Έφυνωντας τον Έρωτα και την αγάπη, Σ' αυτήν όμως την περίπτωσι, οι Τουαρέγκ ποόκειτο να τραγουδήσουν τους πόνοους θάλασσα που τους προκάλεσε η άμωρη «Γαλάζιου Άστρου», για το όποιο θα ήσαν αν περιφρονούσε την αγάπη τους. Το «Γαλάζιο Άστρο» ήταν πρόνιαι, μιά ύποψη που με άινυδαλωτά μάτια, σαγηνευτικά και άρμονικό κορμί. Ήρθε μ' όλη την αγάπη της και τους συγγενείς της και κάθισαν πένοντι από τους ύποψοφους συζύγους που κείνοι τότε, ένας-ένας, άρχισαν να της άπαι μ' αυτοσχέδιους στίχους και συνθέσεις, την άγωνία της ερήμου και την έρημη καρδιάς των. Η όμορφη Τουαρέγκ άπροσεχτικά τον πρώτο, χωρίς να δέλνει συγγίνης. Έπειτα χαμογέλασε και τον

— Ο πατέρας μου, η μάνα μου, μου κι' οι συγγενείς μου θα λυπηθούν απ' τη σκηνή τους. Ο Άλλάχ να με σπεί-

(Η συνέχεια εις την σελίδα 221)

Τουαρέγκ φάλαρχος

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΤΟΥ

ΤΑΝ έφτάσε στα άσραντα, ο κόμης Μαυρίκιος Ντερμπελ, σ' έσθάνηκε την έπισημία να φύγει για λίγες άπ' το Παρίσι. Ένοιωθε μεγάλη κούρασι, νευρική εξάντλησι, δυσθυμία, όπως όλα τα γεροντοπαλλήκαρα, που τα ζήτησαν όλα απ' τη ζωή έκτος από την άνάπαυσι. Είχε άνάγκη από ήσυχία και μοναξιά. Διάφορα έπεισόδια της ζωής τον είχαν ταραξεί θωρακιά και περισσότερο απ' όλα η πρόσφατη διακοπή κάθε σχέσεως με μιά πολυαγαπημένη γυναίκα, που δεν μπορούσε με κανένα τρόπο να την ξεχάσει.

Όλη η ζωή του είχε περάσει κενή άλλα και ταραγμένη. Καμιά ευχάριστη σκέψι δεν τον συνέδεε με το παρελθόν... Άπ' τον πατέρα του, άπότομο και άπληστο, δεν του έμεινε παρά μιά δυσάρεστη άνάμνησις. Η μητέρα του ήταν ένα τρυφερό πλάσμα υπέρχου άμορφιάς. Έίως να είχε άγαπήσει τον άντρά της, έκεινος όμως, ήτανε φανερό, την είχε άπογορεύσει, με τις έδιοτροπίες και την διαίτητά του. Έτσι η κ. Ντερμπελ δεν άποποιε διόλου το σπiti της, με τις αδιάκοπες σκηνές και τις φιλονικίες. Πολλές φορές, γυρνώντας απ' τον περίπατο, η νεαρή γυναίκα άγκάλιαζε και καταφιλούσε με περιπάθεια τον γιό της κι' έπειτα έφευγε με λυγμούς. Ο Μαυρίκιος είχε άγαπήσει μ' όλη του την ψυχή το λεπτό εκείνο πλάσμα, με σεβασμό και θαυμασμό μαζί, όπως άνακα κανείς κάποιον που νιώθει πάνω απ' τη ζωή του να τον προστατεύει, χωρίς να τον πλησιάζει πολύ. Ήτανε δεκαπέντε έτών όταν πέθανε η μητέρα του. Κι' ο πόνος του παιδιού διπλοαίσιαθηκε από την άδιαφορία του πατέρα. Πολύ άργότερα, κατάλαβε το φρικτό δράμα της ζωής των γονέων του. Το δυστυχισμένο εκείνο άνδρόγυνον δεν έμεινε πολύ καιρό στο ίδιο σπiti κι' έτσι ο Μαυρίκιος δεν μπορούσε να έχη τρυφερές άναμνήσεις για κάτι από την παιδική του ηλικία, για έναν κήπο, για κάποιο δωμάτιο, για μιά γωνιά δική του. Και γι' αυτό ζήτησε σήμερα ν' άποκτήσει ένα ήσυχο καταφύγιο, να ξεκουραστεί απ' την άσκοπη, τρικυμιωμένη ζωή του, κι' άποφάσισε ν' άγοράσει ένα σπiti σε μιά παλιά πόλη. Δεν συμπαθούσε τις Βερσαλλίες γιατί θριασκόντουσαν πολύ κοντά στο πολυθρόνο Παρίσι.

Σκέφτηκε λοιπόν να προτιμήσει την Τουαρίνη, αλλά στο τέλος προτίμησε την Αίξ-Αν-Προβάνς, ίσως για την άπόλυτη γαλήνη και την ήσυχία που βασιλεύει στους έρημικούς της δρόμους.

Μόλις έφτασε εκεί, γάρηκε για την έκλογή του. Οι εύρύχωροι δρόμοι, με τις σκιερές έντροστιχίες των πλατάνων, η θρύσε κι' η ήσυχη χοροτασμένες πλατείες, το έδωσαν άμέσως την εντύπωσι της γαλήνης και της άναπαύσεως που ζήτησε. Ένα μεσιτικό γραφείο του έδειξε ένα παλιό μέγαρο για πούλησι, έπιπλωμένο, σε μιά γραφικότητα τοποθεσία.

Στο δρόμο, ο ύπάλληλος που οδηγούσε τον Μαυρίκιο Ντερμπελ, του διηγήθηκε την ιστορία του μαρκησιού ντε Βωφρέζ, που έμεινε χρόνια στην παλιά εκείνη κατοικία. Ο μαρκησιός είχε πεθάνει, χωρίς διαθήκη, κι' οι άνεψιοί του πουλούσαν ένα ένα τα χήματα που κληρονόμησαν. Ο μαρκησιός ντε Βωφρέζ είχε φύγει νεώτατος για το Παρίσι κι' έπέστρεψε στο Αίξ κατά τα μέσα της ζωής του, για να κλειστή σε κείνο το μέγαρο. Είχε ζήσει εκεί μέσα, σκυθρωπός και μελαγχολικός, χωρίς άγάπης σχέσεις, γερασμένος πριν την ώρα του. Έλεγαν πως είχε άγαπήσει κάποια νέα γυναίκα που πέθανε πρόωγα και δεν μπορούσε ποτέ του να την ξεχάσει. Πέρασε τριάντα δλοκληρα χρόνια σε κείνη τη μοναξιά, έχοντας γύρω του τις προσωπογραφίες και κάθε άνάμνησι της άγαπημένης του.

Αυτές η συμπτώσεις, που τόσο έμοιαζαν με την δική του ψυχική κατάσταση, έκαναν μεγάλη εντύπωσι στον Μαυρίκιο Ντερμπελ. Η ρωμαντική αυτή ιστορία τον τραβούσε ζωηρά και συλλογιζόταν πως όσο θλιβερό κι' άν ήταν η ζωή της, η άγνωστη εκείνη γυναίκα έπρεπε να είνε πολύ ευτυχισμένη, αφού άγαπήθηκε τόσο θωρακιά, τόσο άληθινά.

Μ' αυτές τις σκέψεις, έφτασαν στο μέγαρο. Ήτανε μιά ώρα οικόδομη του δεκάτου ογδόου αιώνα, με ξη πελώρια παράθυρα στην πρόσοψι και σοβαρή διακόσμηση. Δυό γιγάντιες Κα-

ρυάτιδες πλαισίωναν την μεγάλη θύρα της εισόδου και υποθάσσαν το γραφικώτατο μπαλκόνι, σκεπασμένο από περιπλοκάδες κι' άναρριχτικές τριανταφυλλίες.

Το κουδούνι άντήχησε ως το βάθος του σπιτιού μ' έναν ήχον άσημένιο, λεπτό. Ο Ντερμπελ μπήκε στον πλακόστρωτο, σκεπασμένο από θόλους διάδρομο, κι' άντίκρυσε την πελώρια λίθινη σκάλα. Έπιχρυσά οικόσημα στόλιζαν τους τοίχους. Πέρασε κατόπιν διάφορα μεγάλα δωμάτια, με τους τοίχους ντυμένους από λεπτοδουλεμένο άσπρο έξυλο.

Έβγαινε από κεί μέσα μιά περίεργη μυρωδιά από τη σκάνη ή από τα χρόνια, ένα άρωμα παλιών ύφασμάτων, άρχαίων έπιπλων. Άδειων μπουκαλιών που είχαν κάποτε άκριβες μυρωδιές, πριν από πολλά χρόνια. Περνώντας έτσι, από το ένα δωμάτιο στο άλλο, ο Μαυρίκιος συλλογιζόταν την έρημη ζωή που πέρρασε κεί μέσα ο μαρκησιός Βωφρέζ, ζώντας σάν φάντασμα, άνάμεσα στις σκιές, χωρίς να έπιτρέπει να τον πλησιάσει κανένα ανθρώπινο πλάσμα, για να άνήκη δλοκληρωτικά στη γυναίκα που είχε άγαπήσει και δεν υπήρχε πειά στη ζωή. Του κόμης Μαυρικίου του φαινόταν πως έβρισκε σε κείνη την έρημη κατοικία μιά γαλήνη που δεν την είχε άντικρύσει πουθενά άλλου, σάν να υπήρχε εκεί, άνάμεσα σε κείνους τους τοίχους, κάποιο πράγμα ήσυχο, γνωστό του, που το είχε ξαναειδή και τον δέχονταν με συμπάθεια.

— Όρίστε και το δωμάτιο του κ. μαρκησιού, είν' ένας γερο-πριετής, άνοίγοντας μιά πόρτα.

Το δωμάτιο ήτανε σκοτεινό. Ο Μαυρίκιος παρατήρησε μονάχα πως ήταν ευρύχωρο. Ο συνοδός του άνοιξε το παράθυρο κι' άπότομο το φως πλημύρισε το δωμάτιο. Ο κόμης γύρισε τότε το κεφάλι του κι' άφισε να του διαφύγει ένα έπιφάνημα έκπληξεως. Ένα πολύ γνώριμό του πρόσωπο ήτανε ζωγραφισμένο μέσα σ' ένα πλούσιο, κομψώτατο πλαίσιο, πάνω απ' το κρεβάτι. Ήταν η προσωπογραφία μιάς νέας ξανθής γυναίκας, με πολύ γλυκά, χαδιάρικα μάτια. Ο Μαυρίκιος προχώρησε με μιά μηχανική κίνησι. Δεν ξεκούλωσε τα μάτια του από πάνω της. Ήταν άπίστευτο και άδικο τί όμοιότης! Καθώς πλησίασε έπίσης σ' ένα παλιό κομμάτι, είδε διάφορες φωτογραφίες μέσα σε πλαίσια. Και ήσαν όλες-όλες φωτογραφίες της μητέρας του!

Ο κόμης άπόμεινε κατάπληκτος και συγκινημένος τόσο, ώστε έπ' άνακα δευτερόλεπτα νόμισε πως θα σταματούσε η καρδιά του. Ήτανε λοιπόν η κ. Ντερμπελ, η νέα εκείνη γυναίκα, με το μπουκέτο από τριαντάφυλλα, στην εικόνα πάνω απ' το κρεβάτι! Άπτην λοιπόν άναπόδσε ο μαρκησιός ντε Βωφρέζ, με τόση λατρεία που ποτέ δεν υπήρξε, ούτε ζήτησε να παρηγορηθί για τον χαμό της!... Τώρα ο κόμης θέλησε να ιδή την εικόνα του μαρκησιού. Τον άδήγησαν στο γραφείο. Είδε το πορτραίτο του

Βωφρέζ. Όχι, ο λεπτός εκείνος άνθρωπος, με τα θωρακικά έφραστάκια μάτια και τα μεταξένια άφθονα μαλλιά, δεν του θυμίζει τίποτε, δεν τον είχε ιδή ποτέ.

Ο Μαυρίκιος ρώτησε τί άπάντησε η άλληλογραφία του κ. ντε Βωφρέζ.

— Τρεις μήνες σχεδόν πριν πεθάνει, άποκρίθηκε ο ύπριετής, ο κ. μαρκησιός έκαψε όλα του τα γράμματα... Κι' ήτανε τόσα πολλά!... Τάκαμε, μέσα σ' αυτό το τράκι.

Κι' έδειξε στον κόμη τα σπιαχέ. Ο Μαυρίκιος τις κύτταξε σκεπτικός, μελαγχολικός... Όλες η σκέψεις, όλες η μυστικές έξομολογήσεις, όλη η τρυφερή ζωή της γυναίκας που τον έφερε στον κόσμο, που τόσο τον άγάπησε και τόσο την λάτρευε κι' αυτός, άν και είχε άπομεινεί τόσο μυστηριώδης στα μάτια του, είχαν καθ' εκεί, σ' εκείνο το τράκι. Εκεί έβγαλαν τις στενές τους φλόγες, πριν γίνουν στάχτη πάντα. Τόση ήταν η συγκίνησι του Μαυρικίου, που φοβήθηκε μιάπως λιποθύμηση.

Γύρισε πάλι στο δωμάτιο. Κι' έμεινε σκεπτικός, μπροστά στην προσωπογραφία της μητέρας του. Ένοιωθε μιά άπειρη ευχαρίστησι, σχεδόν εύθυια, κυττάζοντάς την. Άπτη η γυναίκα, που

(Η συνέχεια εις την σελίδα 221)

Νόμισε πως θα σταματούσε η καρδιά του...

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΠΩΣ ΔΕΝ... ΕΣΩΘΗ Η ΕΛΛΑΣ

Πρό τινος το «Μπουκέτο» δημοσίευσε μερικές λεπτομέρειες του πεπρωμένου κινήματος, ή μάλλον της αποτυχίας του κινήματος, που ούτως ή άλλως, δεν ξέρω κι' εγώ, πώς και γιατί είχε επανοσταθεί «Το Κίνημα του Λαπαθιώτη».

—Από αύριο θα είσαι κόρη υπουργού!...

γενικά ή φιλικά, και εκεί να περιμένουν το άγγελμα των δύο κανονοβολισμών. Φρόνιμον έργον προνοίας, φρόνιμον και σφόν!...

Προνοητικώς λοιπόν και φρόνιμος και ο διοσθείς από τους επαναστάτες για ύπουργός των Έσωτερικών, έπληγε τη βραδιά εκείνη να «αγρυπνήσει» στο σπίτι μιας κόρης του υπάνδρου μένους, που καθότανε στην όδον Πατησίων, ως ν' άκουσθούν οι δύο κανονοβολισμοί, βέβαιος για την επατυχία, αφού οι τα πολιτικά ύπουργεία έχοντας στην τάξη τους διαδεδοσίουσαν ότι «ο στρατός και ο στόλος είνε με το μέρος τους και ότι σε μια ώρα τα πάντα θα είχαν τελειώσει και οι κύριοι κύριοι ύπουργοί θα έπρεπε να είνε στις θέσεις τους».

Τόσο μάλιστα ο «μέλλον ύπουργός» ήταν βέβαιος εδία την κατίσχυσιν του κινήματος, ώστε πήγαινε κάθε μέρα στην κόρη του, στην όδον Πατησίων, και της έλεγε :

—Αύριο θα είσαι κόρη ύπουργού! Άλλά αυτά τα «αύριο» διαδεχόντουσαν το ένα το άλλο, και η κόρη του μακαρίτου Άντωνοπούλου δεν γινόταν άκόρη κόρη... ύπουργού!...

Όσπου έφθασαν έπιτέλους η «τακτική» και ποθητή ημέρα του Άγιου Νικολάου, που με άντικοιμνησία την περιμένε πειά ο «μέλλον ύπουργός» και δεν έβλεπε ούτε να ξημερώσει, Ταραχμένος, λοιπόν, συγκεκατημένος, με μια ιερότητα τελετουργού στη φυσιογνωμία του, πήγε κι' εκείνη τη βραδιά στής κόρης του το σπίτι, για την «επιμελέσει», αλλά τη βραδιά εκείνη δεν είπε : «Αύριο θα είσαι κόρη ύπουργού»! Με μαζεμένα φρόδια και βλέμματα απλάνες, σαν να έβλεπε δράματα πόθων και έλπίδων πατριωτικών, δράματα εγγενών ιδανικών, ένστικτομένων, πραγματοποιημένων, ζωντανών, δράματα μιας Έλλάδος άνωρθωμένης, δυνατής, τρισεισηχούς, μιας Έλλάδος σοφωμένης από την ταπεινώσι, τη φτώχεια, την κατάπτωση και τον διεθνή έξευτελισμό, είπε με φωνή βαρεία, άργη και σοβαρή :

—Αύριον σώζεται, έπατέλους, η Έλλάς!... Κι' εκάθισε σοβαρός, άκίνητος κι' όραματιζόμενος σε μια πολυθρόνα.

Μιά έγγονούλα του, ή οποία κάθε βράδυ άκουγε του παππού της τα λόγια και είχε μνη και στών κανονοβολισμών τις λεπτομέρειες, κι' έπεριμενε κι' αυτή ν' άουσιση τα κανόνια για να γίνη «έγγονη ύπουργού», τον πλησίασε κι' έπρεσε, όπως συνήθως, στα γόνατά του.

—Παππού, τί θα μου φέρεις άμα πέσουνε ή κανονίες ; τον ρώτησε.

—Μα Μαρία!... φώναξε στην ύπρητρία. Φέρε τις παντούφλες γοήγορα. Τα κανόνια πέσανε, θα μου πάρουνε (Η συνέχεια εις την σελίδα 221)

—Για ποιά κανόνια μιλάς, αφεντικό!...

Ο «μέλλον ύπουργός», ο οποίος ήταν ένας καλός πατριώτης πρώτης τάξης, έτσι, σαν άφηρημένος, σαν να μην άνθρωπος στον εαυτό του την πώθησε έλαφρά και της απάντησε :

—Άφησέ με ήσυχο, παιδί μου!... Απάνσε δεν άνθρωπο σε καμιά οικογένεια, αλλά μονάχα στην Έλλάδα!...

Ο «μέλλον ύπουργός» είχε πάει τη βραδιά εκείνη στο σπίτι της κόρης του από ένωρίς. Η άγονία και η άντικοιμνησία του τον είχαν έννευρισει και η συναίσθησις του μεγάλου βάρους της παλιννοσθώσεως της άτυχούς πατρίδος, τον είχαν καταβάλλει τόσο, που δλοκλήρα ήμερονόχια είχε να κοιμηθή. Καί τώρα, που καταλάβαινε πως έφτασε ή ποθητή στιγμή, μια άνακούφισις είχε χυθή στα ένταβέντα νεύρα του και έννος γλυκύς, έννος εύτυχίας, έδάρυνε για μια στιγμή τα βλέφαρά του, καθώς καθότανε στην πολυθρόνα, με τό... νυχτικό του.

Άν όμως αυτόν τον πήρε ο έννος της κακοποιημένης συνειδήσεως, οι άλλοι, οι άνθρωποι του σπιτιού, αίσθανόμενοι πως πλησίαζε ή μεγάλη στιγμή, είχαν τριμερά έννευρισθή και δεν μπορούσαν όχι μονάχα να σιγήσουν, αλλά ούτε να σταθούν σε μια μεριά...

Γρήζαν εκεί μέσα ταραχμένοι, με τα αυτιά τεταμένα προς τον καθιστό, έβγαζαν στα παρόντα κατέβαιναν στην πόρτα... Άλλά νύχτα περνούσε, ή ημέρα πλησίαζε και οι κανονοβολισμοί δεν έφταναν!... Κι' όσο οι σιωπές χανότανε και το φως κατέβαινε, ούσιμενο και παρηγορητικό στην όψη, τόσο των άνδρων έννοις ψυχική έδάρυνε, αντί ν' άνακουφιστεί και να έλαφρώσει...

Ο «μέλλον ύπουργός» κοιμήθηκε άκόμα άπάνω στην πολυθρόνα, τον έννο πόν δικαίων, τον έννο πόλιν του καλού, που έζη έλπίσ, ρώσει δια τα πρόσ την πατρίδα, θύροντα και που είνε έτοιμος να τη ζήσει του άκρια να θυσιάσει...

Όταν άκούεται άξαφνα ένα «Μπουμ!...»

Ηχώ και δυνατό, από το μέρος του Λυκαβηττού.

Με τον χρόνο αυτό πετάχτηκε «μέλλον ύπουργός», σαν έπαισιόσμενος, από την πολυθρόνα του, χωρίς κολάρο και ασπίδα, με μια καμίζια νυχτική και με τα πόδια στο κεφάλι, άρχισε να τρέχει παράθυρο σε παράθυρο και να νάζει δυνατά :

—Το κανόνι!... Το κανόνι θάνα!... Άπό πίσω του έτρεχε το έγγονά του, φωνάζοντας κι' αυτό :

—Το κανόνι, παππούλα!... Τρέχα να γίνης ύπουργός!...

Κι' από πίσω πήγαιναν, σαν άκούονθια, οι λοιποί άνθρωποι του σπιτιού, άφωνα και κατατρομαγμένοι, προ του μεγάλου της ιστορικής στιγμής...

Τη στιγμή αυτή της άγονίας άκούστηκε και δεύτερος κανονοβολισμός.

Ο «μέλλον ύπουργός», στη δεύτερη αυτή βροντή της «ερας έπιταγής» άχρίασε, στάθηκε, και γυρίζοντας, είπε στους οικείους του :

—Αυτή την ιερή στιγμή σώζεται η Έλλάδα!...

Και έτρεξε να ντυθή και να έξέλθι. Στη βία και στη νευροκότητά του όμως έκανε διαρκώς όλοτε το λαμοδέτη του κι' έλλοτε το καπέλο του.

—Μαρία, Μαρία!... φώναξε στην ύπρητρία. Φέρε τις παντούφλες γοήγορα. Τα κανόνια πέσανε, θα μου πάρουνε (Η συνέχεια εις την σελίδα 221)

—Παππούλα, τί θα μου φέρεις άμα πέσουνε ή κανονίες ; τον ρώτησε.

—Μα Μαρία!... φώναξε στην ύπρητρία. Φέρε τις παντούφλες γοήγορα. Τα κανόνια πέσανε, θα μου πάρουνε (Η συνέχεια εις την σελίδα 221)

—Παππού, τί θα μου φέρεις άμα πέσουνε ή κανονίες ; τον ρώτησε.

—Μα Μαρία!... φώναξε στην ύπρητρία. Φέρε τις παντούφλες γοήγορα. Τα κανόνια πέσανε, θα μου πάρουνε (Η συνέχεια εις την σελίδα 221)

—Παππού, τί θα μου φέρεις άμα πέσουνε ή κανονίες ; τον ρώτησε.

—Μα Μαρία!... φώναξε στην ύπρητρία. Φέρε τις παντούφλες γοήγορα. Τα κανόνια πέσανε, θα μου πάρουνε (Η συνέχεια εις την σελίδα 221)

—Παππού, τί θα μου φέρεις άμα πέσουνε ή κανονίες ; τον ρώτησε.

—Μα Μαρία!... φώναξε στην ύπρητρία. Φέρε τις παντούφλες γοήγορα. Τα κανόνια πέσανε, θα μου πάρουνε (Η συνέχεια εις την σελίδα 221)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Μά αν ο Ούγκω θυμάταν το ένδοξο ιστορικό άρθρο για την επανάληψη του «Βεργάτη», δεν είχε ξεχάσει καθόλου κάτι άλλα άρθρα—πολύ παλαιά αυτά—στα οποία, αυτός ο νέος των 23 μόλις χρόνων, ο τόσο άσχημος, που σκεπτόταν άντίκρου τον τώρα, φοβισμένος άπ' τη ματιά του, θεώρησε καλό να προβή σε άνευλαβείς επιφυλάξεις, σχετικά με τους «Ρεμβαρισμούς» του μεγάλου ποιητού. Τό γεγονός ότι αυτός, ο Ούγκω, καταδεχόταν να θυμώθει εκείνα τα άρθρα, είνε μια άλλη άκμή ένδειξις της έννοιας του προς τον άρχαίο αυτόν. Άδιάφορο!... Αυτός θα ύπερασπιζόταν το έργο του!... Αυτός ο Όλιμπιους Ζεύς, ήταν έπιτέλους άνθρωπος των γραμμάτων.

Ένωπιταστήν ή ώρα περνάει. Πρέπει να ποτήνη κανείς ότι ο έπιταστής ήνε εχθρότος (ή ότι ο Ούγκω τον θεωρούσε σαν τον έπίσημο άπαισιόσμενο μιας όμάδος «έναν», κάτι σαν προεδρευτή δηλαδή των λογοτεχνών που συγχάζον στα φιλολογικά καφενεία), γιατί τον κράτησε και στο δειπνίο ως συνδιατημόνα. Η συνδιάλεξη, κατά τη διάρκεια του φαγητού—τό άποιο ήταν πλυνσιώτατο!—περιστρέφεται σε μια στιγμή γύρω από τον Ναπολέοντα Γ'.

Ο Ούγκω ρίχνει αυτό το βέλος : «Ο Βοναπάρτης είνε τύραννος! Κι' έπάνω σ' αυτό, δεν άργει να διαγνώσει μερικές σκανδαλώδεις περιπέτειες, ή όποιες συνέθεσαν στον όλοτε Λουδοβίκο-Ναπολέοντα αυτόν, την έποχή άκόμη που ήταν ύψηρος μνηστήρ του θρόνου, περιπέτειες που στη φιλοφροσύνη και στο Άρενπεργκ.

Όταν ο Βερλαίν έπιτέλους άποσύρεται, ούτως ή άλλως, δεν έχουν πειά κανένα θέλητρο γι' αυτόν. Σανταίνει άμέσως το τραίνο και ρωτάει στο Παρίσι.

Στις 2 Σεπτεμβρίου ξαναβρίσκουμε τον Βερλαίν στο Παρίσι, στο κοιμητήριο του Μονμάρτρε. Η ζήση ήνε καταθλιπτική. Πίπο από ένα πρωχικό φέρετρο τριάντα πρόσωπα άκούονθιν. Μεταξύ αυτών δεν είνε ούτε ο Θεόφιλος Γκωτιέ, ούτε ο Λεκόντ ντε Λίλλ, ή όποιοι ύψησαν έντούτες φίλοι του μακαρίτου. Ούτε κι' ο μεγαλύτερος κριτικός της εποχής Σαιντ-Μπέ, ή όποιος άποκαλούσε το νεαρό ελγανιό μου παιδί, και το όλοτε το σπίτι δεν άπτεχε παρά λίγα βήματα από το κοιμητήριο.

Μά δεν ήθελε να γράφη κανείς τα όνόματα όλων εκείνων, που έπρεπε να παρακολουθήσουν αυτή την κηδεία, θα χρειαζόταν τόμος έξέλεσης. Ο Βερλαίν άναγνωρίζει όστόσο μερικούς άνθρώπους των γραμμάτων : τον Σαυεράν, τον Μπατιμόν, τον Άρσέν Ουσσά, τον Λίνο Είεφνι να μονομαχούνη για τα «Κρόνια Πολιτισμού».

Ένας άνδρας καμιά πενήντα χρονών, προχωρού με το κεφάλι σκυφτό λίγα παρατέρα : Είνε ο Βεγγιό, ή όποιος άπτεχε το γραμείο του για να πάη ν' άποχωρήσει.

Ο Βερλαίν (Αυτογελιογραφία—1894—εβρισμένη στη συλλογή του ποιητού Αλμίου Βεργάτη)

Ο Βερλαίν (Αυτογελιογραφία—1894—εβρισμένη στη συλλογή του ποιητού Αλμίου Βεργάτη)

Ο Βερλαίν (Αυτογελιογραφία—1894—εβρισμένη στη συλλογή του ποιητού Αλμίου Βεργάτη)

Ο Βερλαίν (Αυτογελιογραφία—1894—εβρισμένη στη συλλογή του ποιητού Αλμίου Βεργάτη)

Ο Βερλαίν (Αυτογελιογραφία—1894—εβρισμένη στη συλλογή του ποιητού Αλμίου Βεργάτη)

Ο Βερλαίν (Αυτογελιογραφία—1894—εβρισμένη στη συλλογή του ποιητού Αλμίου Βεργάτη)

Ο Βερλαίν (Αυτογελιογραφία—1894—εβρισμένη στη συλλογή του ποιητού Αλμίου Βεργάτη)

Ο Βερλαίν (Αυτογελιογραφία—1894—εβρισμένη στη συλλογή του ποιητού Αλμίου Βεργάτη)

Ο Βερλαίν (Αυτογελιογραφία—1894—εβρισμένη στη συλλογή του ποιητού Αλμίου Βεργάτη)

Ο Βερλαίν (Αυτογελιογραφία—1894—εβρισμένη στη συλλογή του ποιητού Αλμίου Βεργάτη)

τήση ένα μεγάλο άμαρτωλό, που ύπηρεζε μέγας χριστιανός. Ο Κάρολος Άγγελίνι, ή πού στενός φίλος αυτού του περφημον και κακοφημισμένου νεαρού, τρανιζέει πάνω από τον τάφο του μερικές φράσεις, διασωπτόμενος από λυγμούς. Τέλος, ή Μπαυίλ, ή μόνος από τους ένδόξους ποιητές της εποχής, ή όποιος χάλασε την ήσυχία του για να πάη στην κηδεία, προφέρει τα λόγια που ταιριάζουν στην περίστασι. Έπικαλούμενος τη μαρτυρία του όμλου των παρισταμένων και μιλώντας για τις γενές του μέλλοντος, λέει πόσο άπέραντο είνε το πένθος που άφήνει ήθάνατος αυτός, τονίζει το μεγάλο του έργο του νεαρού και προβλέπει τη μελλοντική του δόξα.

Μά ποιος ήταν ο νεκρός αυτός ; Ποιος ; Ο ΚΑΡΟΛΟΣ ΜΠΩΝΤΕΛΑΙΡ!...

Υπάρχει στο Μουσείο του Λούβρου ένας πίναξ του μεγάλου Γάλλου ζωγράφου Μανέ, που παριστάνει μια γυναίκα, ή όποια δεν είνε άκόμα έντελώς νέα, ξαπλωμένη με το πλάι σ' ένα χαμηλό νταβάν κι' έχοντας άκοιμημένο το κεφάλι της ή μάλλον το μάγουλό της. Στο χέρι της. Η γυναίκα αυτή έχει κοινό, πρόστυχο σχεδόν, παρουσιαστικό : παχιά, πλαδαρή, μαλλιά μαύρα με μια τούφρα στο μέτωπο, μάτια μαύρα κουσκισμένα από την άγρυπνία ή τις άπνιές, σ' ένα πρόσωπο άσβεστομένο. Όστόσο, είνε φρόνιμο να δυσπιστή κανείς στα πορτραίτα μερικών ζωγράφων, άκόμα και των πιο μεγάλων, γιατί αυτοί ένδιαφέροντα περισότερο για τους τόνους και τις άποχρώσεις, παρά για τα χαρακτηριστικά ένός προσώπου.

Στο 1868—εποχή που βοικνόμεσθε—ή Νίνα ντε Καλλιό, το πρωτότιπο αυτής της προσωπογραφίας, ήταν μόλις είκοσιπέντε χρόνων. Ο πίναξ λοιπόν είνε πολύ μεταγενέστερος. Η Νίνα πέθανε τρελή στα 1884, σε ήλικία 41 έτους. Κι' ή Μανέ, ή ίδιος είχε πεθάνει τον προηγούμενο χρόνο. Είνε λοιπόν φανερό πως έπρεπε να ζωγράφιζε τον πίνακα αυτόν κατά το τέλος της ζωής του, λίγο πριν ή Νίνα χύσει το λογικό της, έξαντλημένη από τις κατασχέσεις.

Τό σαλόνι της Νίνας, στο όποιο ή Φραγκουά Κοκτέ είσήγαγε τον τότεπιο αυτής της προσωπογραφίας, ήταν μόλις είκοσιπέντε χρόνων. Ο πίναξ λοιπόν είνε πολύ μεταγενέστερος. Η Νίνα πέθανε τρελή στα 1884, σε ήλικία 41 έτους. Κι' ή Μανέ, ή ίδιος είχε πεθάνει τον προηγούμενο χρόνο. Είνε λοιπόν φανερό πως έπρεπε να ζωγράφιζε τον πίνακα αυτόν κατά το τέλος της ζωής του, λίγο πριν ή Νίνα χύσει το λογικό της, έξαντλημένη από τις κατασχέσεις.

Τό σαλόνι της Νίνας, στο όποιο ή Φραγκουά Κοκτέ είσήγαγε τον τότεπιο αυτής της προσωπογραφίας, ήταν μόλις είκοσιπέντε χρόνων. Ο πίναξ λοιπόν είνε πολύ μεταγενέστερος. Η Νίνα πέθανε τρελή στα 1884, σε ήλικία 41 έτους. Κι' ή Μανέ, ή ίδιος είχε πεθάνει τον προηγούμενο χρόνο. Είνε λοιπόν φανερό πως έπρεπε να ζωγράφιζε τον πίνακα αυτόν κατά το τέλος της ζωής του, λίγο πριν ή Νίνα χύσει το λογικό της, έξαντλημένη από τις κατασχέσεις.

Τό σαλόνι της Νίνας, στο όποιο ή Φραγκουά Κοκτέ είσήγαγε τον τότεπιο αυτής της προσωπογραφίας, ήταν μόλις είκοσιπέντε χρόνων. Ο πίναξ λοιπόν είνε πολύ μεταγενέστερος. Η Νίνα πέθανε τρελή στα 1884, σε ήλικία 41 έτους. Κι' ή Μανέ, ή ίδιος είχε πεθάνει τον προηγούμενο χρόνο. Είνε λοιπόν φανερό πως έπρεπε να ζωγράφιζε τον πίνακα αυτόν κατά το τέλος της ζωής του, λίγο πριν ή Νίνα χύσει το λογικό της, έξαντλημένη από τις κατασχέσεις.

Τό σαλόνι της Νίνας, στο όποιο ή Φραγκουά Κοκτέ είσήγαγε τον τότεπιο αυτής της προσωπογραφίας, ήταν μόλις είκοσιπέντε χρόνων. Ο πίναξ λοιπόν είνε πολύ μεταγενέστερος. Η Νίνα πέθανε τρελή στα 1884, σε ήλικία 41 έτους. Κι' ή Μανέ, ή ίδιος είχε πεθάνει τον προηγούμενο χρόνο. Είνε λοιπόν φανερό πως έπρεπε να ζωγράφιζε τον πίνακα αυτόν κατά το τέλος της ζωής του, λίγο πριν ή Νίνα χύσει το λογικό της, έξαντλημένη από τις κατασχέσεις.

Τό σαλόνι της Νίνας, στο όποιο ή Φραγκουά Κοκτέ είσήγαγε τον τότεπιο αυτής της προσωπογραφίας, ήταν μόλις είκοσιπέντε χρόνων. Ο πίναξ λοιπόν είνε πολύ μεταγενέστερος. Η Νίνα πέθανε τρελή στα 1884, σε ήλικία 41 έτους. Κι' ή Μανέ, ή ίδιος είχε πεθάνει τον προηγούμενο χρόνο. Είνε λοιπόν φανερό πως έπρεπε να ζωγράφιζε τον πίνακα αυτόν κατά το τέλος της ζωής του, λίγο πριν ή Νίνα χύσει το λογικό της, έξαντλημένη από τις κατασχέσεις.

Τό σαλόνι της Νίνας, στο όποιο ή Φραγκουά Κοκτέ είσήγαγε τον τότεπιο αυτής της προσωπογραφίας, ήταν μόλις είκοσιπέντε χρόνων. Ο πίναξ λοιπόν είνε πολύ μεταγενέστερος. Η Νίνα πέθανε τρελή στα 1884, σε ήλικία 41 έτους. Κι' ή Μανέ, ή ίδιος είχε πεθάνει τον προηγούμενο χρόνο. Είνε λοιπόν φανερό πως έπρεπε να ζωγράφιζε τον πίνακα αυτόν κατά το τέλος της ζωής του, λίγο πριν ή Νίνα χύσει το λογικό της, έξαντλημένη από τις κατασχέσεις.

Τό σαλόνι της Νίνας, στο όποιο ή Φραγκουά Κοκτέ είσήγαγε τον τότεπιο αυτής της προσωπογραφίας, ήταν μόλις είκοσιπέντε χρόνων. Ο πίναξ λοιπόν είνε πολύ μεταγενέστερος. Η Νίνα πέθανε τρελή στα 1884, σε ήλικία 41 έτους. Κι' ή Μανέ, ή ίδιος είχε πεθάνει τον προηγούμενο χρόνο. Είνε λοιπόν φανερό πως έπρεπε να ζωγράφιζε τον πίνακα αυτόν κατά το τέλος της ζωής του, λίγο πριν ή Νίνα χύσει το λογικό της, έξαντλημένη από τις κατασχέσεις.

Τό σαλόνι της Νίνας, στο όποιο ή Φραγκουά Κοκτέ είσήγαγε τον τότεπιο αυτής της προσωπογραφίας, ήταν μόλις είκοσιπέντε χρόνων. Ο πίναξ λοιπόν είνε πολύ μεταγενέστερος. Η Νίνα πέθανε τρελή στα 1884, σε ήλικία 41 έτους. Κι' ή Μανέ, ή ίδιος είχε πεθάνει τον προηγούμενο χρόνο. Είνε λοιπόν φανερό πως έπρεπε να ζωγράφιζε τον πίνακα αυτόν κατά το τέλος της ζωής του, λίγο πριν ή Νίνα χύσει το λογικό της, έξαντλημένη από τις κατασχέσεις.

Τό σαλόνι της Νίνας, στο όποιο ή Φραγκουά Κοκτέ είσήγαγε τον τότεπιο αυτής της προσωπογραφίας, ήταν μόλις είκοσιπέντε χρόνων. Ο πίναξ λοιπόν είνε πολύ μεταγενέστερος. Η Νίνα πέθανε τρελή στα 1884, σε ήλικία 41 έτους. Κι' ή Μανέ, ή ίδιος είχε πεθάνει τον προηγούμενο χρόνο. Είνε λοιπόν φανερό πως έπρεπε να ζωγράφιζε τον πίνακα αυτόν κατά το τέλος της ζωής του, λίγο πριν ή Νίνα χύσει το λογικό της, έξαντλημένη από τις κατασχέσεις.

Τό σαλόνι της Νίνας, στο όποιο ή Φραγκουά Κοκτέ είσήγαγε τον τότεπιο αυτής της προσωπογραφίας, ήταν μόλις είκοσιπέντε χρόνων. Ο πίναξ λοιπόν είνε πολύ μεταγενέστερος. Η Νίνα πέθανε τρελή στα 1884, σε ήλικία 41 έτους. Κι' ή Μανέ, ή ίδιος είχε πεθάνει τον προηγούμενο χρόνο. Είνε λοιπόν φανερό πως έπρεπε να ζωγράφιζε τον πίνακα αυτόν κατά το τέλος της ζωής του, λίγο πριν ή Νίνα χύσει το λογικό της, έξαντλημένη από τις κατασχέσεις.

Τό σαλόνι της Νίνας, στο όποιο ή Φραγκουά Κοκτέ είσήγαγε τον τότεπιο αυτής της προσωπογραφίας, ήταν μόλις είκοσιπέντε χρόνων. Ο πίναξ λοιπόν είνε πολύ μεταγενέστερος. Η Νίνα πέθανε τρελή στα 1884, σε ήλικία 41 έτους. Κι' ή Μανέ, ή ίδιος είχε πεθάνει τον προηγούμενο χρόνο. Είνε λοιπόν φανερό πως έπρεπε να ζωγράφιζε τον πίνακα αυτόν κατά το τέλος της ζωής του, λίγο πριν ή Νίνα χύσει το λογικό της, έξαντλημένη από τις κατασχέσεις.

Τό σαλόνι της Νίνας, στο όποιο ή Φραγκουά Κοκτέ είσήγαγε τον τότεπιο αυτής της προσωπογραφίας, ήταν μόλις είκοσιπέντε χρόνων. Ο πίναξ λοιπόν είνε πολύ μεταγενέστερος. Η Νίνα πέθανε τρελή στα 1884, σε ήλικία 41 έτους. Κι' ή Μανέ, ή ίδιος είχε πεθάνει τον προηγούμενο χρόνο. Είνε λοιπόν φανερό πως έπρεπε να ζωγράφιζε τον πίνακα αυτόν κατά το τέλος της ζωής του, λίγο πριν ή Νίνα χύσει το λογικό της, έξαντλημένη από τις κατασχέσεις.

Τό σαλόνι της Νίνας, στο όποιο ή Φραγκουά Κοκτέ είσήγαγε τον τότεπιο αυτής της προσωπογραφίας, ήταν μόλις είκοσιπέντε χρόνων. Ο πίναξ λοιπόν είνε πολύ μεταγενέστερος. Η Νίνα πέθανε τρελή στα 1884, σε ήλικία 41 έτους. Κι' ή Μανέ, ή ίδιος είχε πεθάνει τον προηγούμενο χρόνο. Είνε λοιπόν φανερό πως έπρεπε να ζωγράφιζε τον πίνακα αυτόν κατά το τέλος της ζωής του, λίγο πριν ή Νίνα χύσει το λογικό της, έξαντλημένη από τις κατασχέσεις.

Τό σαλόνι της Νίνας, στο όποιο ή Φραγκουά Κοκτέ είσήγαγε τον τότεπιο αυτής της προσωπογραφίας, ήταν μόλις είκοσιπέντε χρόνων. Ο πίναξ λοιπόν είνε πολύ μεταγενέστερος. Η Νίνα πέθανε τρελή στα 1884, σε ήλικία 41 έτους. Κι' ή Μανέ, ή ίδιος είχε πεθάνει τον προηγούμενο χρόνο. Είνε λοιπόν φανερό πως έπρεπε να ζωγράφιζε τον πίνακα αυτόν κατά το τέλος της ζωής του, λίγο πριν ή Νίνα χύσει το λογικό της, έξαντλημένη από τις κατασχέσεις.

Τό σαλόνι της Νίνας, στο όποιο ή Φραγκουά Κοκτέ είσήγαγε τον τότεπιο αυτής της προσωπογραφίας, ήταν μόλις είκοσιπέντε χρόνων. Ο πίναξ λοιπόν είνε πολύ μεταγενέστερος. Η Νίνα πέθανε τρελή στα 1884, σε ήλικία 41 έτους. Κι' ή Μανέ, ή ίδιος είχε πεθάνει τον προηγούμενο χρόνο. Είνε λοιπόν φανερό πως έπρεπε να ζωγράφιζε τον πίνακα αυτόν κατά το τέλος της ζωής του, λίγο πριν ή Νίνα χύσει το λογικό της, έξαντλημένη από τις κατασχέσεις.

Τό σαλόνι της Νίνας, στο όποιο ή Φραγκουά Κοκτέ είσήγαγε τον τότεπιο αυτής της προσωπογραφίας, ήταν μόλις είκοσιπέντε χρόνων. Ο πίναξ λοιπόν είνε πολύ μεταγενέστερος. Η Νίνα πέθανε τρελή στα 1884, σε ήλικία 41 έτους. Κι' ή Μανέ, ή ίδιος είχε πεθάνει τον προηγούμενο χρόνο. Είνε λοιπόν φανερό πως έπρεπε να ζωγράφιζε τον πίνακα αυτόν κατά το τέλος της ζωής του, λίγο πριν ή Νίνα χύσει το λογικό της, έξαντλημένη από τις κατασχέσεις.

Τό σαλόνι της Νίνας, στο όποιο ή Φραγκουά Κοκτέ είσήγαγε τον τότεπιο αυτής της προσωπογραφίας, ήταν μόλις είκοσιπέντε χρόνων. Ο πίναξ λοιπόν είνε πολύ μεταγενέστερος. Η Νίνα πέθανε τρελή στα 1884, σε ήλικία 41 έτους. Κι' ή Μανέ, ή ίδιος είχε πεθάνει τον προηγούμενο χρόνο. Είνε λοιπόν φανερό πως έπρεπε να ζωγράφιζε τον πίνακα αυτόν κατά το τέλος της ζωής του, λίγο πριν ή Νίνα χύσει το λογικό της, έξαντλημένη από τις κατασχέσεις.

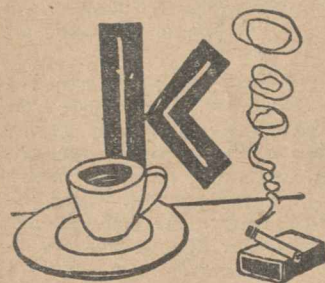
Τό σαλόνι της Νίνας, στο όποιο ή Φραγκουά Κοκτέ είσήγαγε τον τότεπιο αυτής της προσωπογραφίας, ήταν μόλις είκοσιπέντε χρόνων. Ο πίναξ λοιπόν είνε πολύ μεταγενέστερος. Η Νίνα πέθανε τρελή στα 1884, σε ήλικία 41 έτους. Κι' ή Μανέ, ή ίδιος είχε πεθάνει τον προηγούμενο χρόνο. Είνε λοιπόν φανερό πως έπρεπε να ζωγράφιζε τον πίνακα αυτόν κατά το τέλος της ζωής του, λίγο πριν ή Νίνα χύσει το λογικό της, έξαντλημένη από τις κατασχέσεις.

Τό σαλόνι της Νίνας, στο όποιο ή Φραγκουά Κοκτέ είσήγαγε τον τότεπιο αυτής της προσωπογραφίας, ήταν μόλις είκοσιπέντε χρόνων. Ο πίναξ λοιπόν είνε πολύ μεταγενέστερος. Η Νίνα πέθανε τρελή στα 1884, σε ήλικία 41 έτους. Κι' ή Μανέ, ή ίδιος είχε πεθάνει τον προηγούμενο χρόνο. Είνε λοιπόν φανερό πως έπρεπε να ζωγράφιζε τον πίνακα αυτόν κατά το τέλος της ζωής του, λίγο πριν ή Νίνα χύσει το λογικό της, έξαντλημένη από τις κατασχέσεις.

ΑΠΟ ΤΗ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

Ο "ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΑ ΓΑΤΙΣΙΑ ΜΑΤΙΑ,"

Ἡ δράσις τῶν Ἰταλῶν κατασκόπων στὸν Παγκόσμιον πόλεμον. Πῶς ἔει σήμερα ὁ ἔνδοξος «X. 65». Μία συνταρακτικὴ περιπέτεια τοῦ στοὺ Βερολίνο. Τὸ ἐγκλημα τοῦ φονητικοῦ φόν Κέλε μερ. Ἡ δολοφονία μιᾶς ὀφθαλμίας κατασκόπου. Πῶς ἔεινε Γερμανικὰ στρατιώτης. Ἐνὰ ἡρωικὸ κατόρθωμά του. Μέσα στὰ γερμανικὰ χαρὰκώματα. Τὸ ἱκανοποιητικὸ τέλος μιᾶς ἀποστολῆς του. κλπ.

ΖΟΓΡΑΦΟΣ

— Περὶ τὸ τέλος τοῦ πολέμου, εἶπε στὸν Ἰταλὸ δημοσιογράφο, θρῆσκόμενον τὸν Βερολίνο μὲ μιὰ ἐμπιστευτικὴ ἀποστολή. "Ἦθε-
λα νὰ ἐξαρκεθῶ, ἀν' πράγματι ἦ. "Ἐλεν Ντοῦμερ, μιὰ συνά-
δελφός μου, εἶπαί με διπλὸ παιγνίδι. Ὑπῆρχαν ἐναντίον τῆς πολ-
λῆς ἐπιβαρυντικῆς πληροφορίας, ἡ ὁποία ἀπεκάλυπταν τὴν ὄχι
μόνο διεβίβαζε μυστικὰ τῶν Συμμάχων στοὺς Γερμανούς, ἀλλὰ
καὶ συνεργαζόταν μαζί τους. Εἶνε γνωστὸν
ἀλλοῦστε, ὅτι ἡ περισσότερες γυναῖκες κα-
τάσκοποι ἦσαν διάσημες τοχιδωκτρίες, ποὺ
δὲν ἔχουν ἄλλο σκοπὸ παρά νὰ κερδεύουν ὅ-
σο μποροῦσαν πρὸ πολλὰ λεφτὰ καὶ νὰ ζοῦν
μιὰ πριγκιπικὴ ζωὴ στὰ μεγάλα κέντρα τῆς
Εὐρώπης. Οἱ Σύμμαχοι λοιπὸν ὑποπτεῖν-
τουσαν ὅτι κ' ἡ "Ἐλεν Ντοῦμερ ἦταν μιὰ ἀπ'
αὐτῆς τῆς γυναῖκες. "Ἐτοι μὲ διέταξαν νὰ τὴν
παρακολουθῶ καὶ νὰ τὴν προσέχω. Ἡ ὑπὴ-
ρεσία μου, ὅμως, ὅσο φαίνονταν ἀπλὴ κ' ἐυ-
κόλη, εἶχε στὴν πραγματικότητά με μεγάλους
κινδύνους. Σὲ κάθε στιγμὴ ἔπαιζα νὰ τὸ θά-
νατο. Ἡ "Ἐλεν Ντοῦμερ ἦταν ἀληθινὸς Σα-
τανᾶς. Πρόσχευε τῆς γνωριμίες της, κτύταξε
προσεχτικὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ συναντοῦσε
στὸ δρόμο καὶ πάντα ἀλλάξε διδύ-τριά αὐτο-
κίνητα, ὅταν ἤθελε νὰ ἐκτελέσῃ μιὰ ἐμπι-
στευτικὴ δουλειά. Ἐκείνου τὸν καιρὸ, στὸ
Βερολίνο εἶχα κατορθώσει γ' ὁποχτήσω τὰ
χαρτιά ἐνὸς Γερμανοῦ ἀσφαίστου, ὁ ὁποῖος
θρῆσκόταν σ' ἓνα σατανάριον. Πλήρως α-
νακρίβως ἔβαν Ἐρστανό γιαντρὸ καὶ κατάρθω-
σα νὰ τὸν πείσω νὰ ἐξαποστείλῃ μὲ ὥρα ἀρ-
χίτηρα στὸν ἄλλο κόσμον τὸν ἀτυχὸ ἀνδρῶ-
ν. Κρατήσαμε φυσικὰ μυστικὸ τὸ θάνατό
του. Αὐτὲς οἱ Γερμανὲς ἦταν ἐντελὲς ἐφημέ-
ριες στὸν κόσμον. "Ἐτοι κανεὶς δὲν ὑπῆρχε φόβος
νὰ μᾶς ἐνοχλήσῃ. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ἐγίνα-
με Φράντς φὸν Κέλεμερ, ἡλικίας τριάντα χρό-
νων καὶ...φυσικῶς! "Ἐπρεπε ὅμως νὰ φαί-
νουμε καὶ λιγὰς ἀδύνατος. Ἀναγκάζομεν
λοιπὸν νὰ πῶμε ξυδί γιὰ νὰ κόψω τὸ γρῆμα
μου καὶ νὰ πρῶω λιγὼν, ἴσα-ἴσα γιὰ νὰ συν-
τηρῶμαι. Μὲ τὰ χαρτιά τοῦ Κέλεμερ ἐκινού-

μην ἐλεύθερα στὴ γερμανικὴ πρωτεύουσα καὶ κανεὶς δὲν με ἐμπεινόταν. Οὐτὲ κι' αὐτὴ ἡ "Ελεν Ντοῦμερ, τὴν ὁποία ἐπέβαλλε νὰ γνωρίσω καὶ τὸ κατὰφερα μιά χαρά. Ἡ σατανικὴ γυναικί μου ἔδειχνε μάλιστα μιὰ μεγάλῃ συμπάθεια καὶ μοῦ ἔλεγε: νὰ γὰρ ἴδαν τῆς παρασπονιόμου γιὰ τὴν ἀρρώστεια μου:

—Κρίμα, Κελεμεν, αν ήσουν ουγιής θα έκανα την πράξη που σ' αγαπάω. Μά τώρα δεν θέλω να σε σκοτώσω για λίγη ώρα στην Φρόντιση να περνάς πολύ ήσυχα για να μπορέσης να ζήσεις ακόμη μερικά χρόνια!

—Έγώ ξαπναινα τότε άπελπισμένο ύφος και της άπατάωμαι.— Καταλαβαίνω, ότι είμαι χαμένος. Την ώρα όμως που θα σθανθώ ότι ήρθε το τέλος μου, θα ζητήσω να πάω στο μέτωπο και να σκοτωθώ εκεί πέρα, σαν ένας καλός στρατιώτης.

Ταχτικά ή "Ελεν Ντούμπερ με προσκαλούσε στο σπίτι της να της κρατήσει συντροφιά. Αυτό θέβααν δέν το έκανε διά την πη "Ηθελε όμως να μη κυλή τίς ύποψεις τών Γερμανών, έπαρε ότι ή οικογένεια τών Κέλεμερ ήταν από τίς πιο παλιές της γερμανικής αυτοκρατορίας. "Η φίλια λοιπόν ενός μοναχικού πογόνου της τήν προστάτευε από κάθε κατηγορία. "Εταίρους ροβος να εργάζεται ανενόχλητη και να στέλνει πληροφορίες στους Συμμάχους, ενδ συγχρόνως από τήν άλληλοχρήση να είχε με τήν υπηρεσία της "Αντικατασκοπείας μάθανε διάφορα μουσικά τών Συμμάχων, τα όποια διεβίβαζε τήν Μυστική Υπηρεσία τού Βερολίνου. "Όταν δεσπαιώθηκε γ' αυτό το θέμα έλο της, έστειλε ένα κρυπτογραφικό τηλεγράφημα στον άρχηγό μας. "Η απάντησι δέν άργησε να έρθη. Μ' είτασαν να τήν απλό τρόπο να σταματήσω μιά γιά πάντα τίς δράσι της. "Εμερ. Κατάλαβα ότι έπρεπε να παίζω το ρόλο του θύματος. Αλλά ή σκέψι μ' άνασταίωσε. Εύχαριστώ θά σκότωνα έναν άνδρα. Μά γιά μιά όμορφη γυναίκα, το πράγμα διέφερε πολύ. Μ' άνέβη νύχτα πάλεψα με τή συνειδησί μου, προσπαθώντας να πείσω έκαστό μου, ότι αυτό το έγκλημα έπρεπε να γίνει. Για δικαιολογηθώ, σκεφτόμουν τίς χιλιάδες τών Συμμάχων που πεφταν έξ αιτίας της στο μέτωπο. Καί τα εξημεράματα με πείθι τήν απόφασί μου. Χωρίς να διατάσω, νύχτα με το πιστόλι, φόρεσα μιά τραγικάσια και γέμισα το πιστόλι με "Εστερ" από λίγη ώρα, θριασκώμου στο σπίτι που έμενε ή "Ελεν Ντούμπερ. Μ' εύκρινε αλλούρου, ανέθηκε πατώντας τίς αυλές του νερού και τίς προσεσχές του τοίχου, ως το δεύτερο πάτωμα που ήταν το διαμέρισμά της, πήδησ' άδρόμους στο ασάνι με προσοχή πέρασα το διάδρομο κι' έφτασα στήν κρεβατοκάμαρα.

ρά της. 'Η Έλεν Ντούμπερ κοιμόταν πάνω
 ανακλιμένο το φως, γιατί φοβόταν το σκοτάδι.
 Καθώς μου είχε πη κάποτε, είχε το προσώ-
 μα, ότι θά τη σκότωναν στον ύπνο της!...
 πράγματι, οι φόβοι της βγήκαν αληθινοί.
 Χωρίς θόρυβο, άνοιξε την πόρτα του δω-
 τίου, σημάδεψε την 'Έλεν στην καρδιά της
 πυροβόλησα. 'Η σφαίρες τή βρήκαν κατα-
 θα και τήν άφησαν στον τόπο. Κατόπι βί-
 να γρήγορα για να μη συλλάβουν κα-
 ρισα στο σπ'τι μου. Την άλλη μέρα τήν
 λινό άναστατώθηκε. Είχαν καταλάβει ότι
 'Έλεν Ντούμπερ είχε δολοφονηθή από κά-
 κατάσκοπο. 'Ολ' οι πράκτορες κ' οι έπι-
 μικοί έκαναν έκρω-κάτω τή γεωγραφική
 τεύουσα για ν' ανακαλύψουν τή ίχνη τού
 σπληνιδώους δολοφόνου. Μά δέν κατασέ-
 ποτα. 'Επειτ από λίγες μέρες, ο θάνα-
 είχε ξεκασθή από τ' άλλα έπλληλα γε-
 τού μετώπου. Καθημερινώς έφευγαν για
 σύνορα όλόκληροι συρμοί γεμάτοι με στρα-
 ώτες. 'Η Γερμανία τότε είχε φτάσει στο
 μείο να στέλνει στο μακελειό τού πολέ-
 μουςτακα παιδιά, που δέν είχαν πάσει
 όπλο στα χέρια τους. Μιά μέρα, καθώ-
 μουν σ' ένα κέντρο και διάβαζα τήν έ-
 δα μου, είδα να μπαίνει στην αίθουσα μ-
 ρίπολος τού φρουραρχε ου μ' έπικερα-
 αξιωματικό. Δυό από τούς στρατιώτες
 καν στην πόρτα για να μήν άφήσουν κα-
 να φύγει, ενώ οι άλλοι ζητούσαν τήν
 τών πελατών. 'Εβλεπα έναν-έναν, δια-
 άνδρες να τούς παίρνουν μαζί τους
 φτάσαν μπροστά μου κ' είδαν τού πιστο-
 (Η συνέχεια εις τήν σελίδα 221)

ΤΑ ΞΕΝΑ¹² ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΛΑ ΜΑΝΤΕΣ

...Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες, δὲν συλλογιζόμουν τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνον τὸ σχέδιό μου... Περμένας μία κατὰλλη ἐυκαιρία... Καὶ τέλος, μιά Κυριακὴ πρωτὶ, κ' ἐνῶ ὅλος ὁ κόσμος ἐβρισκόταν στὴν ἐκκκλησία, ἐγὼ ἀνέβηκα κρυφὰ στὸ δωμάτιο τῆς γρηᾶς... "Ὅλες ἡ κλειδωνιὲς ἦσαν ὁμοεῖς στὶς πόρτες..." "Αὐοῖ-
ξα εὐκόλα με ἔξeno κλειδί, γονάτισα μπρὸς στὴν τριουλὰπά με τὰ σπέρτα καὶ με τὸ δαδί τὰ χέρια μου κ' ἤμιουν ἔτοιμη νὰ τὸ ἀνάψω..." "Ἀκουσα ὡως, κρότο πίσω μου..." Μὲ εἶχαν ἀκολου-
θήσει... "Ἐστρεψα τὸ κεφάλι μου κ' εἶδα μὰ μαθητῆρα νὰ με
κυττάξῃ..." "Ἦταν ἀπ' τὴ νεοφερμένες, μικροῦλα δώδεκα χρό-
να μῆλια, καὶ δὲν μοῦ εἶχε κάνει κακὸ ἀνάμα..." "Ὅμως ἐγὼ
ἀπ' τὴν ἀρχὴ τὴν εἶχα παρεῖ με κακὸ μάτι, γιὰτὶ ἦταν πολὺ
πλῆσια, πολὺ ὠμορρη καὶ πολὺ φιλόδοξη..." "Ἢ..." Μιά ὁ-
ποκρίτρια! ἔλεγα μέσα μου πάντα... Καὶ τὴ στιγμὴ αὐτῇ, ἂν
δὲν ἦταν στὴν ἐκκκλησία με τὴ ἄλλες, θὰ πῆ πάς ἦταν ἄρρωστη...
...τὴ ρώτησα ἀπότομα, δίγως νὰ σηκωθῇ:

—Τί ζητάς ἐδώ;...
—Δὲν ἔθελαι μιλιᾶ... "Ετρεμε... Τὴ φόβιζα φριχτά... Κι' ὥστόσο, ἂν καὶ φοβισμένη, μὲ κίτταξε μὲ μάτια ἀγαθὰ καὶ μελαγχολικά... Αὐτὸ μὲ ἔκανε νὰ γίνω περισσότερο κακὴ... Ἐμμένει μόνες... Ὅα τὴν ἔβρινα, ὅπως ἔβρινα κι' ὅλλες κοῦφες, ὅταν δὲν μὲ ἔθελπε κανένας ἄλλος... "Ἐκανα νὰ σηκωθῶ καὶ νὰ τὴν ἀποχωρῶ... Μὰ τρόμαξε περισσότερο ἅπ' τὸν ἀγριεῖμό μου, κι' ἔφυγε τρεχατή...

... Δίστασα τότε ναβάλω φωτιά... Μὲ εἶχαν δὴ πειὰ, σὸ
δαμάτιο τῆς κυρίας ᾿Αρνολδσον... Καὶ μποσοῦσαν νὰ μὲ κα-
ταγγέλουν γιὰ τὴν πυρκαϊά... Μὰ ἔλα πάλι, ποὺ κρατοῦσα
στὰ γέριά μου τὸ δαδί καὶ τὰ σπρίτλα!... ᾿Ηταν θαρὺς ὁ πει-
ρασιὸς καὶ κοίμιζε τοὺς φόβους μου...

...Αναμφα λοιπόν, τη φωτιά κι' έφγαρα κλείνον-
τας την πόρτα... Πήγα και κρόσθηκα ύστερα στο
ύπόγειο... Άπ' τ' φεγγίτη του, είδα σέ λίγο γά
τρέχουν ή κυρτές και τά κορίτσια απ' την έκκλη-
σία στο κτίριο του σχολείου... Φώναζαν με τρώμ,
και σήκωναν ψηλά τά χείλια τους... Ήταν φανερό,
πώς έβλεπαν πιά κάτω από φλόγες!

... Άκουσα και τη φωνή της γηάς 'Αρνεύδωον, ή οποία λιποθυμούσε... Τόσο ευγλαριστήθηκε τότε, ώστε θέλησα να έρτσασα τόν θείονό μου... Έσκυφα πέρα από μια μπουκάλα κρασί έλκετο, που είχαν στο υπόγειο για τά έπιμια γεύματα κι έσπασα τό λάδι της στον τοίχο για την ανάλει... Τη ρούφηξα ολέκληρη, κατόνιν... Μά ρου-

...που
φουά συγχρόνως και στασιόνες επί τῶ αἵμα των
Υπότερα, μεθυσμένοι ἀπὸ χαρᾶς ἐργάζοιτο κατὰ χεῖρας...
...Σὲ μιᾷ ὥρᾳ, ὅλος ὁ κόσμος εἶχε μαζεύθῃ στὴ μεγάλη αἰ-
θουσα πᾶν ἐπισκέψαντο. Ἐῖχαν ὀφθεῖν εὐκόλῃ τὰ φωτῶς... Μὰ
ἡ νύστα αὐτὰ καίκε ὁλόκληρον, καὶ μὲν τὸ περιεχόμενον τῆς Ἡ-
γυρίας Ἀρνούδιον ἔκλεινε καὶ καὶ θορυβώδεις ἀπαγορεύοντες... Ἡ
μένα ἡ καρδιά μου πῖπιδε ἀπὸ εὐχάρστητος.

...Τώρα έπρεπε να πουληρευτώ, για να μη με υποψιαστούν!... Πήρα
συγκινημένο ύφος, και πουρουρίδα διαρκώς:
- Τί δυστύχημα ήταν αυτό!... Τί συμφορά!...
...Κ' ή φωνή μου φαινόταν ελλεικτική.

...Μέ ρώτησαν πὸς ἑπὶσας ἡ φωτιά. Τὸν δαρσάχτηκα. Ἀπάτη-
σα αἰμάσα, ὅτι ἦμιον ἀδῶα, ὅτι ἦμιον ὄλο· τὸ
ῥῶι σὺ ῥοῖσας. Κι' ὅτι ἄπλῶα εἶκε ἀπορ-
ῥῶα. Μὰ ἀν-ῥεσσα, τὴ στιγμή αὐτὴ τὸ θέμι-
α τῆς μικροῦσας μετρήσας· ἡ ὁποία με εἶδε γο-
ατῆστὴ στὸ δωμάτιο τῶν εἰνε κορφοῖνων ἑπῶνα
μου. Καὶ τὸ ἐλέμηα ἐκεῖνον ἦταν γλυκὺ, τρυ-
φερό, μελαγχολικὸ καὶ συγχρόνως γεμάτο ἀπὸ
μια κρυφὴ συμπληθητικὴ ἐπιπλήξι.

...Τὸ βλέμμα της ἐκέينو μ' ἔκανε ξεῶ φρενῶν.
Μ' ἔπιασε τὴν ἄλμα. Καὶ γὰρ νὰ λαλοῦσάσω τὸ
τερατῶδες τῆς καταγγελίας μου, εἶπα ὅτι ἡ ἐνοχὴ
ἦταν αὐτὴ ἡ μικρὴ, ἡ νεοφρομένη, ἡ ὑποκριτρίαι!..
Κί' ὠρμιστικὴ αἰέσας, ὅτι τὴν εἶδα νὰ μπαίνει
στὸ σωματίο τῆς κυρίας "Αρνούτσου".. Κί' ὅτι στα
χέρια τῆς κρατοῦσε ἐνὰ δέμα με δαδί, καθὼς καὶ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟ ΥΠΟΚΟΣΜΟ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

ΠΩΣ ΚΑΝΟΝΙΖΟΥΝ ΤΟΥΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥΣ ΤΟΥΣ ΟΙ ΑΠΑΧΗΔΕΣ

Ο παραδόξος «μπάρμαν» Ζοζό. Η ταχτική συνήθειά του. Ένα δράμα του «συναφιού» στην όδo Ζερμαίν. Η εξομολογησης του Ζοζό. Το τέλος του ηρωϊκού άπαχη «Ζαθά». Ο έρωας του Άλγερινού προς την όμορφη Ζινέτ. Ένας αληθινός γάμος. Η δυο καρδιές και το μαχαίρι του αδελφού. Πώς ξεκαθαρίστηκε μια προσβολή τιμής, κλπ. κλπ.

Ο ιδιοκτήτης του μικρού μπάρ της όδοι Υδέρ, μ' ανασκουμπωμένα τα μανίκια, είχε χώσει τ' αλκοολικό πρόσωπό του ανάμεσα στις σελίδες του «Ζουρνάλ» και διάβαζε με προσοχή τα γεγονότα της μέρας. Δεν τον ενδιέφερε ούτε η πολιτική, ούτε τ' άρθρα, ούτε τα μυθιστορήματα. Εκείνο που τον κινούσε την περιέργεια πάντα, ήταν η ημερήσιος απόλογισμός των έγκλημάτων, των λωποδυτικών άθλων και των δραμάτων του «συναφιού». Ήταν δλ' αυτά γνωστά στον «μπάρμαν». Ήξερε τους ήρωές τους, τις αδυναμίες τους, τις δουλειές τους και τις παρεξηγήσεις τους.

Ετσι η έφημερίδα γι' αυτόν ήταν κάτι ζωντανό, που τον πληροφορούσε για το τέλος των διαφόρων φίλων του και των πελατών του. Τον μπάρμπα Ζοζό τον έκτιμους και πήγαιναν ταχτικά στο κέντρο του για να ψαρέψω καμιά είδηση για την καθημερινή καμπάνια μου. Κι' ομολογώ ότι αυτός ο άνθρωπος, που έμοιαζε με γοργίλλα, μου είχε φανή πολλές φορές χρήσιμος κι' είχε καθοδηγήσει τις έρευνές μου. Εκείνη τη μέρα λοιπόν είχα καθήσει δίπλα του και τον διηγήθη καμιά ιστορία. Ξαφνικά τον είδα να βγάζει ένα γυρulloισμό ευχαρίστησης, να σκουπίζει με την ανάποδη του χεριού του το στόμα του και να παρατάει την έφημερίδα ικανοποιημένος.

—Τί συμβαίνει, μπάρμπα Ζοζό; τον ρώτησα. Με κύτταξε μ' ένα βλέμμα έθιασμού κι' απλώνοντας το δάχτυλό του, μου έδειξε μια είδηση.

—Κύττα, μου είπε, ακόμη ένα δράμα του «συναφιού». Κι' έπειτα άρχισε να διαβάζει συλλασιστά την ενδιαφέρουσα πληροφορία: «Στην όδο Ζερμαίν, χθες τη νύχτα, βρέθηκε πληγωμένος ο γνωστός κακοποιός Ρομπέρ ο Άλγερινός. Υπόχουν ύπονοιες ότι απειράσθη να τον δολοφονήσει ο πύργος του Ριτόν ντε Γκραβιλλέρ, με τον οποίο καθημερινώς λογαριάζονταν. Ο Ρομπέρ όμως αρνήθηκε να καταδώσει τον δολοφόνο, δικαιοδοτούμενος ότι δεν μπόρεσε να τον διακόψει μέσα στο σκοτάδι. Είπε βέβαιον ότι πρόκειται περί ενός συνηθισμένου δράματος μεταξύ των άπαχηδων. Η αστυνομία ενεργεί ανακρίσεις».

—Πώς σου φαίνεται, με ρώτησε κατόπιν. Αυτό θα πη να έσαι αληθινός άνδρας. Ξέρεις και κανονίζεις μόνος τις δουλειές σου... Το ίδιο κι' ο Ρομπέρ. Θα δής ότι μόλις βγή απ' το νοσοκομείο, θα φροντίσει να «λογαριασθή» με τον δολοφόνο του.

Μοιάζει κι' αυτός με τον Ζαθά. Τον ξέρεις; «Α! Ήταν καλή καρδιά ο Ζαθά! Είχε δέκα γυναίκες που έγραζόντουσαν για λογαριασμό του, σκόρπιζε σαν ήλιο τα λεφτά και κάρφωνε το θύμα του στην καρδιά, για να μη το ξεσάνει. Ο αστυνομικός τον είχα φίλο, γιατί τον φοβόντουσαν. Αμα θύμωνε, μπορούσε να πνίξη στο αίμα μια συνοικία και να εξαφανισθεί, χωρίς να μπηγεί να τον βρή ούτε αυτός ο Διάβολος. Μια νύχτα ωστόσο κάποιος έχθρος του άδειασε το πιστόλι του στην πλάτη του Ζαθά και τον κύλισε καταγής, σαν άδικο σακκί. Ο άπαχης έλασε τις αίσθησεις του. Η νυχτερινή περιπολία, ύστερ' από λίγο, τον βρήκε να πλέη μέσα σε μια λίμνη αίματος. Τον έκαναν να συνέλθει και τον ρώτησαν περίεργοι:

—Ποιός σε κύττησε, «Ζαθά»; Ο άπαχης ανοιγόκλεισε τα μάτια του και τέλος ψιθύρισε με κόπο:

—Δεν ξέρω. Ήταν ένας άγνωστος!

Οι αστυνομικοί τον μετέφεραν στο νοσοκομείο του Σαιν-Λουί. Εκεί ο «Ζαθά» ένα μήνα

Ο άπαχης Ριτόν ντε Γραβιλλέρ

πάλεψε με το θάνατο. Ωστόσο, έγινε καλά κι' έκανε πάλι τη εμφάνισή του στις παλιές συντροφίες του. Πέρασε λίγες μέρες. Ένα βράδι οι δασυφύλακες του Σαιν-Μαρτέν άκουσαν να πέφτουν ένα σωρό πυροβολισμοί σ' ένα σκοτεινό δρόμο. Ή να φέτρουν τ' άκρη ανήσυχου να δουν τι συμβαίνει. Βρήκαν δυο ανθρώπους να ξεφυγούν. Ο ένας ήταν ο «Ζαθά». Ο άλλος ήταν ο «Ντεντέ», ο άσπονδος έχθρος του:

—Ποιό σε σκότωσε, ρώτησαν τον Ντεντέ. Ο Ζαθά:

—Εκείνος, καταβάλλοντας μια τελευταία προσπάθεια, κοίταξε άρνητικά το κεφάλι.

—Όχι, τούς είπε, δεν τον ξέρω.

Την ίδια απάντησή τους έδωσε κι' ο Ζαθά. Κι' όμως, οι αστυνομικοί ήταν βέβαιοι ότι οι δυο άπαχηδες είχαν άλλα σχέδια. Από τα πιστόλια τους άλλωστε έλειπαν ένα σωρό παλιές. Κι' η ιστορικοδικαστική εξέταση κατόπιν απέδειξε ότι οι σφαίρες που βρέθηκαν στο σώμα του Ζαθά, ήταν από τα πιστόλια του «Ντεντέ». Κι' εκείνες πάλι που βρέθηκαν στο πτώμα του «Ντεντέ», έλειπαν από το πιστόλι του Ζαθά. Ήταν δηλαδή μια άπαχη μονομαχία μέσα στο σκοτάδι.

—Ποιά είν' η γνώμη σου γι' τον Ρομπέρ και τον Ριτόν; —Δεν ξέρω και πολλά πράγματα. Κύτταξε να βρή κάποιον από τον «Ντούμπλ-Μέτρ». Αυτός ήταν φίλος τους.

Αποχαρίστας τον μπάρμπα Ζοζό και βγήκαν στο δρόμο. Πρεπε να συναντήσω τον φίλο του Άλγερινού. Τον βρήκα γυμνιστή ύστερ' από δύο νύχτες έντελως τυγάζα στη γωνιά του στενού και σκοτεινού δρόμου. Μου έριξε τ' αποστηλασμένο στα πόδια μου για να με σταματήσει.

—Γεια σου, κύριε! μου είπε με φιλικό τόνο στη φωνή του.

—Γεια σου, «Ντούμπλ-Μέτρ»! του σφάναξα ενθουσιασμένα.

Ξέρεις, σέ ήθελα.

—Θές να «ξεκαθαρίσουμε» κανέναν; με ρώτησε με πρόθυμία. Μήπως το κορίτσι σου κάνει άπιστιες για να το «συνωφάσουμε»; Έχεις να «ζοφλήσεις» κανένα λογαριασμό;

—Έλα να σε κερσώ μια μπουτίλλια κρασί, τ' άπαχης.

Σήκωσε το γιακά του σακκακιού του και μ' έπαιξε. Στο μικρό δρόμο, ήταν τρία κέντρα του υποκόσμου. Η αστυνομικές τους σκόρπιζαν στο σκοτάδι τα παράξενα τραγικά τους. Στα φωτισμένα τζάμια τους, διάβαζε καμιά είδηση: «Μπορείς να φέρεις το κορίτσι σου. Δεν υπάρχει κίνδυνος. Η «Παραδίδονται μαθήματα φυσαρμόνικας από διπλωματούχο καθηγητή». Ο «Ντούμπλ-Μέτρ» άνοιξε την πόρτα ενός καφέ θα τα ποίμε.

Οι θαυμάσιες υπνδέχτηκαν. Ο «Ντούμπλ-Μέτρ» με έπαιξε χαράς. Κάποιος του έστειλε «κορίτσι» του να τον συστήσει. Άφησε ένα κόκκινο σημείωμα: «Τζέντλεμαν» με ήπιηλα προσποιημένα από την πολυκαταστήματα.

Οι θαυμάσιες υπνδέχτηκαν. Ο «Ντούμπλ-Μέτρ» με έπαιξε χαράς. Κάποιος του έστειλε «κορίτσι» του να τον συστήσει. Άφησε ένα κόκκινο σημείωμα: «Τζέντλεμαν» με ήπιηλα προσποιημένα από την πολυκαταστήματα.

—Φαίνεται ότι έγινες σπουδός! παρατήρησα.

—Και βέβαια! μ' απάντησε. Εγώ διαδέχτηκα τον Ρομπέρ. Εκείνος κρύβεται για να μη πιάσουν.

Μα πώς συνέβη το δράμα; άφορμες είχαν οι δυο; —Καμιά γυναίκα;

—Τό μάντιες. Αφορμή η Ζινέτ. Βλέπεις, όπου χουν ή γυναίκες, εκεί υπάρχουν και δράματα. Η Ζινέτ λοιπόν, ήταν αδελφή του Ριτόν.

Ο Ρομπέρ ήταν φίλος του Δέν. Χρίς έδω τα πράγματα να ναν περιφύγει. Ο Ρομπέρ «μυρίστηκε» τις σχέσεις.

ρώτησε μια μέρα τον Άλγερινό:

—Έχεις τίποτε καλό στο νοού σου για τη Ζινέτ; Ξέρεις, αυτή είν' ένα τίμιο κορίτσι. Δεν μοιάζει με τις γνωριμίες σου...

Ο Ρομπέρ τον βεβαίωσε τότε ότι ήθελε να την κάνει γυναίκα του κι' ο Ριτόν έδωσε την συγκατάθεσή του. Μετά από δυο μήνες έγιναν οι γάμοι τους. Αληθινοί γάμοι. Όλο το «συναφιό» γλέντησε εκείνη τη βραδυά κι' ο Ριτόν ζωγράφισε πάνω στο γαμήλιο τραπέζι δυο καρδιές και κάρφωσ' ενθουσιασμένος πάνω σ' αυτές το μαχαίρι του, για να δείξει ότι μόνο ο θάνατος θα χώριζε το ταιριασμένο ζευγάρι. Μα ο Άλγερινός «δεν ήταν εν τάξει». Μετά από λίγες μέρες, δήλωσε ορθόκοφτά στη Ζινέτ:

—Πρέπει να βρής κανένα γέρο! Έχω ανάγκη από λεφτά! Η Ζινέτ φυσικά διαμαρτυρήθηκε. Εκείνος, για να την μάθει να μη του αντιμιλή, την έδειρε. Η Ζινέτ απέφυγε να πη τίποτα στο Ριτόν. Μα ο Ρομπέρ εξακολούθησε να τη βασανίζει και μια μέρα την έδωσε με τα νυχτικά στο δρόμο. Μ' αυτά τα χάλα η Ζινέτ έτρεξε να βρή τον αδελφό της. Ο Ριτόν έγινε θύμα. Μάζεψε το «συναφιό», διηγήθηκε την ατιμία του Ρομπέρ και την προσβολή που του είχε κάνει. Όλοι συμφώνησαν ότι ο Άλγερινός έπρεπε να τιωρηθεί. Αυτή τη δουλειά την ανέλαβε ο ίδιος ο Ριτόν να την κανονίσει. Οι άλλοι αρκέστηκαν στο να μη δέχονται πειρά στα κέντρα τους τον Ρομπέρ. Όπου κι' αν πήγαινε, οι ιδιοκτήτες των μπάρ τον έδιώχναν, λέγοντας του κατηγορηματικά ότι δεν είχε θέση για εκείνον. Μια νύχτα τέλος ο Ριτόν συνάντησε τον Άλγερινό:

—Έχουμε κάποιο λογαριασμό να κανονίσουμε, του είπε σοβαρά.

Ο Άλγερινός έκανε ότι δεν καταλάβαινε. Και σέ μια στιγμή, του πέταξε το μαχαίρι του και το έβαλε στα πόδια. Ο Ριτόν γλίστρε ως εκ ούχματος αυτή την επικίνδυνη μαχαίριά. Έξω από το θυμό του, κυνήγησε τον Ρομπέρ και το άδειασε στην πλάτη του περισσότερο του. Ο Άλγερινός στάθηκε άποια, έγειρε μπροστά, έπειτα τινύχθηκε προς τα πίσω και τέλος σωριάστηκε καταγής. Η αναισθησία. Είχε πληρώσει με το ίδιο το αίμα του την παληανθρωπιά του. Έτσι τελείωσε το πρώτο μέρος της ιστορίας αυτών των δυο άπαχηδων.

Ο «Ντούμπλ-Μέτρ» κατόπιν ρούφηξε το τελευταίο κρασί της μπουτίλλιας, μου έδωσε το χέρι του και μου είπε:

—Τώρα σ' αφήνω, γιατί έχω μια δουλειά. Πρέπει να είδοποιήσω το Ριτόν να φυλάγεται από τους αστυνομικούς.

Μα ο άπαχης δεν στάθηκε τυχερός. Τα λαγυνικά της αστυνομίας έπειτα από λίγες μέρες άσκυλίσαν το κρησφύγετό του και τον συνέλαβαν. Έτσι ο έγκδικτης της αξιοπρέπειας της αδελφής το: βρίσκεται σήμερα στις φυλακές.

Όσο για τον «Ντούμπλ-Μέτρ», συνεχίζει τους νυχτερινούς αθλους του.

ΖΑΝ ΜΠΑΖΑΛ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΕΝΝΙΕΣ

Το «Σινε-Μόντ» αναφέρει ότι ο δούξ κι' η δούκισσα του Κέι τον περισσότερο καιρό του μινός του μέλιτος στον πύργο του Χιμλ-Χάιλ τον πέρασαν στην αίθουσα του κινηματογράφου. Μεταξύ δέ των έρνων τα όποια απόλαυσαν, ήταν η «Βασιλισσα Χριστίνα», η «Έβουμη χήρα» με τον Μωρίς Σεβαλιέ και την Ζαννέτ Μάκ Ντόναλντ, το φιλμ «Ένα δράμα στο Μαντάταμ» κι' ένα πλήθος άλλων φιλμ της τελευταίας παραγωγής.

Η Φαίη Βραβί, η χαριτωμένη πρωταγωνίστρια του «Κινγκ-Κούγκ», βρίσκεται σήμερα στο Λονδίνο. Οι Άγγλοι θαυμαστές της ενθουσιάστηκαν τόσο από την όρεξή της, ώστε δεν την άφησαν επί μια έβδομάδα να ξεκουρασθεί ούτε μια στιγμή. Την προσκαλούσαν σε γεύματα, σε χορούς, σε δεξιώσεις, παντού.

Έτσι η... δαχνη ήθοποιός, αντί να ξεκουρασθεί, κόντεψε να πάθει υπερκόπωση από τα ξενύχτια και τις διασκεδάσεις.

Η Τζόαν Μπλουτέλ, η χαριτωμένη «βεντέτα» του Αμερικανικού κινηματογράφου, απέκτησε δώ και λίγες μέρες ένα πολύ όμορφο αγοράκι. Ο μικρός βαφτίστηκε κιόλας και πήρε τ' όνομα Νόρμαν Σκότ. Όσο για τον πατέρα του, τον Τζόρτζ Μπάονες, είνε σήμερα ο πιο ευτυχής άνθρωπος του Χόλλυγουντ.

Σιβεροκέφαλος λοιπόν ο μικρούλης!...

ΓΝΩΜΙΚΑ, ΣΚΕΨΕΙΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Η αγάπη είνε το πάλν σ' αυτό τόν κόσμο κι' ο έρωτας είνε ο μόνος πραγματικός Θεός. Γκομπλάν

Ο έρωτας είνε η αρχή, η αττία και ο σκοπός κάθε μεγάλου, ωραίου και ευγενούς. Αλφ. Κάρε

Ο Θεός σ' όλοκληρο το οικοδόμημα της Δημιουργίας του έβαλε έναν μόνο θεμελίω λίθο: τάν έρωτα. Γεωργία Σανδής

Ο έρωτας, άπως και η φωτιά, δεν μπορεί να ζήσει χωρίς να κινείται διαρκώς. Δουμάς, υλός

Για τούς έρωτευμένους η μοναξιά είνε κακός σύμβουλος. Λεβιά Χανούμ

Ο έρωτας είνε τόσο δυνατός, ώστε έχει ως άγγελικόφορο του δόκλιση τη φθορά. Β. Ούγκο

Όταν η γυναίκα κάθεται πολλές ώρες μπροστά στο τζάκι του σπιτιού, ο σύζυγός της μπορεί να είνε ήσυχος στη δουλειά του. Κινέζικη Παροιμία

Η αξία της γυναίκας διακρίνεται μονάχα όταν γίνει μητέρα. Τολστόι

Από τόν καρπό που ο Θεός έπλασε την γυναίκα, ο διάβολος μένει σχεδόν άνεργος... Ροντέ

Για τούς ανθρώπους που έχουν καρδιά και αίσθημα, η τιμή και ο έρωτας είνε αδέφια άτακμένα. Α. Κάρε

Ο έρωτας είνε ένα τομήρο και ύστατο αίσθημα, το όποιο πάτε μεγαλάνει και πάτε μιμράναι. Μονταίνι

Ο έρωτας είνε το πιο άγνο και το πιο άγιο πάθος από τά πάθη της καρδιάς μας. Σταντάλ

Η έρωτικές ιστορίες που διαβάζονται στα μυθιστορήματα, τότε μόνο είνε πετυχημένες, όταν είνε αυτοβιογραφίες των συγγραφέων. Β. Ούγκο

Πιο σπάνια παγαίνει κανείς από την αγάπη στη φίλια, παρά στην έρωτα. Λαβονιέρ

Η γυναίκα για τούς μωρούς είνε πάθος, για τούς φρόνιμους σπουδή. Αλ. Δουμάς

Η αλή και αθάνα κλίσις της καρδιάς διαρκεί περισσότερο από τόν σφοδρό έρωτα. Αλ. Δουμάς, υλός

Ο πρώτος στεναγμός που έρωτος είνε η τελευταία ανοή της φρονιμάδας. Βίσμπε

Ο έρωτας είνε η μεγαλύτερη φροντίδα που βίσι, η ζωή της ζωής. Αλ. Ζαθά

Στάν έρωτα η έλπίδα ζωογονεί, αλλά η προσδοκία θανατώνει. Αβγ. Μαζέ

Ο έρωτας δεν είνε πάντοτε φάσας, άπως και ο άνθρωπος δεν είνε πάντα καλός. Κ. Ντίκενς

Όταν λογαριάζει κανείς τις τεράστιες υπηρεσίες, τις οποίες προσφέρουν τά παρθένα στους έρωτευμένους, βρίσκει λογικώτατη την απόφασή να τα φορολογήσουν. Ο. Μπαλζάκ

Η ήδση του να αγαπάμε χωρίς να τολμάμε να τó λέμε, έχει τις λιγότες της, αλλά έχει επίσης και τις χαρές της. Πασαλά

Η πρώτες παραφορές των έρωτευμένων είνε τόσο βίαιες και τόσο λαμπρές, ώστε τó πάλν υπακούσεται στη δύναμή τους. Γ. Σάνδης

Ο έρωτας κι' η φρονιμάδα δεν ήταν ποτέ αδέφια. Α. Φράνς

στο έργο του, το μαστίγωσε κατόπιν κι' έκεινο απομακρύνθηκε καλπάζοντας, ενώ στη κορυφή της σέλλας ο καθ'αλλάρας του θλαστικόμοσος κι' ούρλιαζε:

— Διάολε!... Άκούς εκεί, ο ξυπόλυτος!... Νά τραβήξει τ' αυτιά ενός Σαμπριάκι!... Χι!... Πού θά μου πάει;... Άν τόν πετύχω καμιά μέρα στο Παρίσι, θά του τά κόψω εγώ με το σπαθί μου!

Ο Τραγκαβέλ πάλι, χωρίς νά είνε καθόλου «ξυπόλυτος» — όπως τόν χαρακτήριζε ο άφρισμένος και καλπάζων άθελά του, θάρωνος — άφριζε κι' αυτός έναντιον του άπροσοκλήτου άγνώστου, και τού φώναζε:

— Τί άνακατεύετε σεις στις δουλειές μου; Γιατί μάς χωρίσατε;... Με ποιά δικαίωμα;... Ποιάς είστε;

Ο άγνωστος, άντί νά θυμώσει, άντί ν' άποκριθί στις δικαίες αυτές άπορίες του Τραγκαβέλ, χαμογελούσε. Τόν κυττάζε ένθυσιασμένος και χαμογελούσε:

— Μικρέ μου! τού είπε στα τελευταία, έχεις μάτι, χέρι, πόδι και κορμί άπ' τ' ασιανότερα που είδα!... Έρχεσαι μαζί μου; Νά λγα μαθήματα που θά σου δώσω, θά γίνης ο περιφημότερος ζιρματός της Γαλλίας... Και θά με διαδεχτής άντάξια στο έπαγγελμα μου!

Ο άγνωστος αυτός ήταν ο διάσημος Μπαρβιλλάρ, ο άπαράμιλλος δηλαδή καθηγητής της «Οπλομαχίας».

Τά μάτια του Τραγκαβέλ άστραψαν. Διηγήθηκε πρόθυμα την ιστορία του κι' ή γνωριμία τους προχώρησε όλοταχώς. Ο Μπαρβιλλάρ συμπάθησε έξαιρετικά τόν νεαρό ήρώα μας. Τόν πήρε μαζί του, τόν έφερε στην Άκαδημία του — τη γνωστή μας «Τόν Καλόν Παιδιών» — και τόν διώρισε έπίσημον βοηθό του. Το βόδιον στέγη, τροφή και μαθήματα έξιφομαχίας για νά τά διδάσκη έκεινος σ' άλλους, στούς άρχαίριους δηλαδή άπ' τούς μαθητάς του!

Ρρήκε την τύχη του ο Τραγκαβέλ! Ο Μπαρβιλλάρ ύπηρξε γι' αυτόν σάν δεύτερος πατέρας, με όλη τη θαθεία και μεγαλειώδη σημασία της λέξεως: Δηλαδή, και φίλος, και παιδαγωγός, κι' ευεργέτης, και ζωντανό παράδειγμα ήρωισμού, τιμής, αξιοπρεπείας και καθήκοντος.

Έτσι, γρήγορα ο πεντάρφανος νεαρός ήρως μας ένοιωσε για τόν Μπαρβιλλάρ αληθινή λατρεία κι' όταν όστερα από πέντε χρόνια πέθανε ο ευεργέτης του, τότε — και για πρώτη φορά στη ζωή του — ένοιωσε ο Τραγκαβέλ τί πράγμα είνε ο αληθινός πόνος...

— Ποτέ δέν θά μου ξανασχωθή έτσι ή καρδιά, όπως μου σκίζεται τώρα! μουρμούριζε, καθώς έκλαιγε και προσευχόταν μπρός στο φέρετρο τού νεκρού ευεργέτη του...

Και τώρα, εκεί στο στενό κρεβάτι της φυλακής του, έκλαιγε πάλι ο Τραγκαβέλ όσο σκεπτόταν την Άνναδα του. Μά τ' άδάκρυα πούχυνε τώρα ήσαν επί της θερμά, άλλα πολύ διαφορετικά από κείνα που είχε χύσει μπρός στο άψωμο κορμί τού Μπαρβιλλάρ...

Άσφαι, κάποιος άνιξε τη θύρα τού κελιού του και μπήκε μέσα. Ο Τραγκαβέλ κούπισε τ' άδάκρυά του, έστρεψε τ' όφθαλμόν του άπότομα κι' είδε έναν καπουκινό καλόγηρο νά πλησιάζει, κάνοντας τ' αταρό του και ψιθυρίζοντας προσεχώς...

— Τί θέλετε, σεβάστε μου;... Ποιάς είστε; ρώτησε με εύλαβεια ο νεαρός ήρωας μας.

— Τέκνον μου, είμαι ο άδελφός Κορινιάν... Είμαι καπουκίνος κι' έρχομαι νά μεσολαβήσω στο Θεό για την ψυχή σας... Δηλαδή, έρχομαι νά σας έξομολογήσω!

— Νά με έξομολογήσετε; Έκανε έκθαμβος ο Τραγκαβέλ. Και γιατί;...

— Γιατί, κατά διαταγήν τού πανιερωτάτου καρδινάλιου και πρωθυπουργού μας Ρισελιέ, πρόκειται... πρόκειται, ύστερα από μία ώρα, νά σας κρεμάσουν στον πύργο της Βασιλικής!

Η έλλάχιστα παρηγορητική αυτή πληροφορία τού καπουκίνου, σκόρπισε την άνατριχίλα στο κορμί τού Τραγκαβέλ. Μουρμούρισε:

— Ύστερα από μία ώρα!... Ύστερα από μία ώρα!

— Μάλιστα! έπιβεβαιωσε ο άδελφός Κορινιάν, με θλιμμένη και σοβαρή φωνή.

Κατόπιν έστρεψε πρós τόν δεσμοφύλακα και τού είπε:

— Άφήστε μας μόνους, άδελφέ μου... Ο δυστυχής και μελλοθάνατος αυτός άμαρτωλός, πρόκειται τώρα νά έξομολογηθί τ' άμαρτήματά του!

Ο δεσμοφύλας ύποκλήθηκε με σεβασμό κι' έξαφανίστηκε. Ο Κορινιάν, ο όποιος με τόσο χριστιανική γλυκύτητα άνήγγειλε στον Τραγκαβέλ την εύχάριστη Έ'ηση ότι θά τόν κρεμούσαν σε μία ώρα, πήρε ένα σκαμνί και κάθησε κοντά του. Κι' άφού τόν κυττάζε λίγη ώρα με κρυφή φλόγα στο βλέμμα, τού ψιθύρισε έξαφνικά:

— Άν θέλετε νά μ' ήσας κρεμάσουν, δώστε μου πίσω τού γράμμα!

— Τό γράμμα; είπε κατόπληκτος ο Τραγκαβέλ.

— Ναι, τέκνον μου... Τό γράμμα!... Αυτό που μου πήρατε μόλις μου δώσατε τ' ασιανό!... Ά, όλα κι' όλα: Όμολογώ,

φίλε μου, ότι τ' ασιανό σας κόβει... Μά πρέπει νά παραδεχθί, ότι κι' ο άδελφός Κορινιάν έχει σκληρό τομάρι άπ' τ' ασιανό! — Σκληρό τομάρι;... Έγώ σας έδωσα σπαθιά!... Έγώ σας πήρα τ' ό γράμμα; έξακολουθούσε ο φτωχός Τραγκαβέλ νά τραλίζει, νοιώθοντας φουρτούνες στα μυαλά του. Τρελλός είναι ονειρεύομαι!...

Ο Κορινιάν τόν διέκοψε, ρίχνοντας πίσω την καλογρηκή του κούλα που σκέπαζε τ' ό πρόσωπό του και λέγοντας αούτρά: — Άσε τις κοροΐδιες και τ' ό υποκριτικό σου ύφος, τέκνον μου. Για κύτταξέ με καλά, στα μούτρα! Σ' ό φαίνομαι από κείνο που μπορείς νά ξεγελάσεις;... Κι' άν δέν πείθωμαι άπ' τ' ασιανό μου, κύτταξε κι' αυτά τότε!

Κι' άνασηκώνοντας τ' ό ράσο του, έδειξε τ' ασιανό του κι' έστρεφάτο καλοτροχισμένο μαχαίρι.

— Λοιπόν, πρόσθεσε μαλακά πάλι, φέρε μου τ' ό γράμμα κι' έσε τ' άνώφελα λόγια!... Όσο για τ' ασιανό που μου δώσατε, στη συγχωρώ δόλφουχα!

Ο Τραγκαβέλ δέν άποκρινόταν. Μουρμούριζε μινάχα μέσα του, με πίκρα:

— Ο διαβόλος νά με πάρη όν καταχάσθω!... Τό τί μου έδωσε αυτός ο διαβολοκαπουκίνος!... Ένα μόνον!... Ένα μόνον!... Κρίμα τ' ό μόνον καθαρό, ότι θά με κρεμάσουν σε μία ώρα!... Κρίμα τ' ό μόνον κρίμα είνε, με την πίστι μου! Πρώτα, γιατί θά πάω άδελφός μου, τ' ό νός... Έστερα, θά κλείσω για πάντα ή Άκαδημία μου... Και τέλος, Έκει ν' ή δέν θά είδοποιηθί για τόν κίνδυνο που διατρέχει... Δέν θά μπορέσω νά τ' ή ν είδοποιηθί!

— Τό γράμμα! ούρλιαξε θάνατος τώρα ο καλόγηρος, δισπνώντας τ' ό μουρμουρητό του. Πού είνε τ' ό γράμμα;

Ο Τραγκαβέλ χτύπησε άπότομα τ' ό κεφάλι του. Κάποια έσφυρη ιδέα τού ήρθε κι' άρπάχτηκε άπ' την ιδέα αυτή, όπως ή σπινγμένος άρπάζεται άπ' τ' ασιανό του:

— Σεβάστε μου πάτερ, μουρμούρισε με κατάνυξι, θά κρεμάσω τ' ό γράμμα, θά κρεμάσω τ' ό γράμμα, θά κρεμάσω τ' ό γράμμα!

Και μέσα του συγχρόνως, σκεπτόταν:

— Χι... Τί διαβολογράμμα είν' αυτό, τέλος πάντων... Τί διαβολογράμμα είν' αυτό, τέλος πάντων... Τί διαβολογράμμα είν' αυτό, τέλος πάντων...

— Νά κρεμαστής;... Τί λέει ο κνόν μου;... Τ' ό νός, θά με κρεμάσουν... Νά κρεμαστής;... Τί λέει ο κνόν μου;... Τ' ό νός, θά με κρεμάσουν...

— Λοιπόν, είπε άποφασιστικά Τραγκαβέλ, κατόρθωσε νά περάσει από τ' ό μέσο, και νά θά ιδίητε... Θά σας πάω άδελφός μου, θά πάω άδελφός μου, θά πάω άδελφός μου...

— Λοιπόν, είπε άποφασιστικά Τραγκαβέλ, κατόρθωσε νά περάσει από τ' ό μέσο, και νά θά ιδίητε... Θά σας πάω άδελφός μου, θά πάω άδελφός μου, θά πάω άδελφός μου...

— Λοιπόν, είπε άποφασιστικά Τραγκαβέλ, κατόρθωσε νά περάσει από τ' ό μέσο, και νά θά ιδίητε... Θά σας πάω άδελφός μου, θά πάω άδελφός μου, θά πάω άδελφός μου...

— Λοιπόν, είπε άποφασιστικά Τραγκαβέλ, κατόρθωσε νά περάσει από τ' ό μέσο, και νά θά ιδίητε... Θά σας πάω άδελφός μου, θά πάω άδελφός μου, θά πάω άδελφός μου...

— Λοιπόν, είπε άποφασιστικά Τραγκαβέλ, κατόρθωσε νά περάσει από τ' ό μέσο, και νά θά ιδίητε... Θά σας πάω άδελφός μου, θά πάω άδελφός μου, θά πάω άδελφός μου...

— Λοιπόν, είπε άποφασιστικά Τραγκαβέλ, κατόρθωσε νά περάσει από τ' ό μέσο, και νά θά ιδίητε... Θά σας πάω άδελφός μου, θά πάω άδελφός μου, θά πάω άδελφός μου...

— Λοιπόν, είπε άποφασιστικά Τραγκαβέλ, κατόρθωσε νά περάσει από τ' ό μέσο, και νά θά ιδίητε... Θά σας πάω άδελφός μου, θά πάω άδελφός μου, θά πάω άδελφός μου...

— Λοιπόν, είπε άποφασιστικά Τραγκαβέλ, κατόρθωσε νά περάσει από τ' ό μέσο, και νά θά ιδίητε... Θά σας πάω άδελφός μου, θά πάω άδελφός μου, θά πάω άδελφός μου...

— Λοιπόν, είπε άποφασιστικά Τραγκαβέλ, κατόρθωσε νά περάσει από τ' ό μέσο, και νά θά ιδίητε... Θά σας πάω άδελφός μου, θά πάω άδελφός μου, θά πάω άδελφός μου...

— Λοιπόν, είπε άποφασιστικά Τραγκαβέλ, κατόρθωσε νά περάσει από τ' ό μέσο, και νά θά ιδίητε... Θά σας πάω άδελφός μου, θά πάω άδελφός μου, θά πάω άδελφός μου...

— Λοιπόν, είπε άποφασιστικά Τραγκαβέλ, κατόρθωσε νά περάσει από τ' ό μέσο, και νά θά ιδίητε... Θά σας πάω άδελφός μου, θά πάω άδελφός μου, θά πάω άδελφός μου...

— Λοιπόν, είπε άποφασιστικά Τραγκαβέλ, κατόρθωσε νά περάσει από τ' ό μέσο, και νά θά ιδίητε... Θά σας πάω άδελφός μου, θά πάω άδελφός μου, θά πάω άδελφός μου...

— Λοιπόν, είπε άποφασιστικά Τραγκαβέλ, κατόρθωσε νά περάσει από τ' ό μέσο, και νά θά ιδίητε... Θά σας πάω άδελφός μου, θά πάω άδελφός μου, θά πάω άδελφός μου...

— Λοιπόν, είπε άποφασιστικά Τραγκαβέλ, κατόρθωσε νά περάσει από τ' ό μέσο, και νά θά ιδίητε... Θά σας πάω άδελφός μου, θά πάω άδελφός μου, θά πάω άδελφός μου...

— Λοιπόν, είπε άποφασιστικά Τραγκαβέλ, κατόρθωσε νά περάσει από τ' ό μέσο, και νά θά ιδίητε... Θά σας πάω άδελφός μου, θά πάω άδελφός μου, θά πάω άδελφός μου...

— Λοιπόν, είπε άποφασιστικά Τραγκαβέλ, κατόρθωσε νά περάσει από τ' ό μέσο, και νά θά ιδίητε... Θά σας πάω άδελφός μου, θά πάω άδελφός μου, θά πάω άδελφός μου...

— Λοιπόν, είπε άποφασιστικά Τραγκαβέλ, κατόρθωσε νά περάσει από τ' ό μέσο, και νά θά ιδίητε... Θά σας πάω άδελφός μου, θά πάω άδελφός μου, θά πάω άδελφός μου...

— Λοιπόν, είπε άποφασιστικά Τραγκαβέλ, κατόρθωσε νά περάσει από τ' ό μέσο, και νά θά ιδίητε... Θά σας πάω άδελφός μου, θά πάω άδελφός μου, θά πάω άδελφός μου...

— Λοιπόν, είπε άποφασιστικά Τραγκαβέλ, κατόρθωσε νά περάσει από τ' ό μέσο, και νά θά ιδίητε... Θά σας πάω άδελφός μου, θά πάω άδελφός μου, θά πάω άδελφός μου...

— Λοιπόν, είπε άποφασιστικά Τραγκαβέλ, κατόρθωσε νά περάσει από τ' ό μέσο, και νά θά ιδίητε... Θά σας πάω άδελφός μου, θά πάω άδελφός μου, θά πάω άδελφός μου...

— Λοιπόν, είπε άποφασιστικά Τραγκαβέλ, κατόρθωσε νά περάσει από τ' ό μέσο, και νά θά ιδίητε... Θά σας πάω άδελφός μου, θά πάω άδελφός μου, θά πάω άδελφός μου...

— Λοιπόν, είπε άποφασιστικά Τραγκαβέλ, κατόρθωσε νά περάσει από τ' ό μέσο, και νά θά ιδίητε... Θά σας πάω άδελφός μου, θά πάω άδελφός μου, θά πάω άδελφός μου...

— Λοιπόν, είπε άποφασιστικά Τραγκαβέλ, κατόρθωσε νά περάσει από τ' ό μέσο, και νά θά ιδίητε... Θά σας πάω άδελφός μου, θά πάω άδελφός μου, θά πάω άδελφός μου...

— Λοιπόν, είπε άποφασιστικά Τραγκαβέλ, κατόρθωσε νά περάσει από τ' ό μέσο, και νά θά ιδίητε... Θά σας πάω άδελφός μου, θά πάω άδελφός μου, θά πάω άδελφός μου...

— Λοιπόν, είπε άποφασιστικά Τραγκαβέλ, κατόρθωσε νά περάσει από τ' ό μέσο, και νά θά ιδίητε... Θά σας πάω άδελφός μου, θά πάω άδελφός μου, θά πάω άδελφός μου...

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟ ΠΑΡΙΣΙ!...

μάρμα - Άρχον, γέρος πειά, τσακισμένος από την ηλικία κι' άπ' τις τραχιές δουλειές τού ή-παθρον στο μικρό χωριό του, άποφάσισε ν' άνα-πανθή. Άφισε την άρκετή κτηματική περιουσία του στα παιδιά του — άς διαχειριστάς — κι' άν-τ' ός ξεκίνησε για τ' ό Παρίσι. Σκόπευε νά μείνη λίγους μήνες εκεί, κοντά στον μεγαλύτερο γιό του, ο όποιος έπίμονα προσκαλούσε τόν άγαπητό του γέρο-πατέρα, ατόν τόν τελευταίο καρό.

Ήταν πλουσιώτατος ο πρωτότοκος του. Είχε ένα θαμνίσιο καφενείο δικό του — άντίκρου στα μεγάλα καταστήματα «Πρεντάν» — πολυσχηνά-σως το νομισματοκοιείο. Έπίσης αυτός ο άγαπητός του Ζάν, ο πρωτό-τοκος του, έμενε σε όραιο μέγαρο ιδιόκτητο, με τη γυναίκα του και τ' ό παιδιά του.

Θαμνίστη ο μάρμα - Άρχον άπ' τ' ό πλούτη τού γιού του. Τ' ό ώρα έπίπτα τού σπιτιού του και τού καφενείου του, ή βαρείς κου-ρίτες κι' ο πολυέτατος τού ήλεκτρικού τού προξενούσαν έκτοτσι με τη μεγαλοπρέπεια τους.

Έπί δεκα ήμέρες δέν τ' ό κουνούσε καθόλου από τ' ό καφενείο, παρά μόνον στις ώρες τού φαγητού και τού ύπνου. Καθισμένος πάντα σε γω-νιά τραπέζια, με κανένα έγγονάκι πλάι του, δέν χόρτανε νά παρα-κοιηθεί από τ' ό τζάμι τ' ό ζαλιωτική κίνηση της μεγαλοπρέπειας έξω.

Όμως, στα τελευταία, άρχισε νά νοσταλγί τ' ό ήσυχο χωριουδάκι του. Κι' άρχισε νά πλάνη...

Ο φίλος του Ζάν άπέληψθη την κρυφή πλάνη τού πατέρα του. Κι' ένα μεσημέρι, εκεί που έτρωγαν στο σπίτι, έσκυψε στη γυναίκα του και τής είπε κρυφά:

— Πρέπει νά τόν διασκεδάσουμε λιγάκι τ' ό γέρο μου. Άρχισε νά βορβέται τ' ό καφενείο στο τ' ό καφενείο. Θυμάται τ' ό χωριό... Καίρις είνε νά τού δείξω τ' ό Παρίσι!...

Ο καίσιμος ο μάρμα - Άρχον όμως δέν έδει-χνε ξεχωριστή χαρά σ' αυτός τούς περιπάτους... Νά δ' ή τ' ό μέγαρο; Για ποιά λόγο; Τ' ό σπίτι του γιού του ήταν τ' ό καλύτερο άπ' όλα!... Ο Ζάν, ζο-λακισμένος και χαμογελώντας, κατόρθωσε τέλος νά τόν πείση: Ο θάνατος μαζί κάθε πρωί, για νά βλέπει τ' ό πατέρα του κι' από ένα αξιοπεριεγμένο θέα-μα κάθε μέρα...

Ο μάρμα - Άρχον δέν θαμνιωνόταν όπόσο. Η μεγαλοπρέπεια «Παναγία τών Παρισίων» τού φάνηκε σάν μία έκκλησία «πολύ μεγάλη, άρκετά ό-νεία, ή όποία θά κόστισε πολύ, μα τίποτε περισσό-τερο. Ο πανήγυρς «Πύργος τού Άϊφελ» τού φά-νηκε σάν έναν σωρός από σιδερόβεργες!...

Θά τόν πάω και στο θέατρο τ' ό γέρο μου, γυ-ναίκα!... Είπε ένα βράδυ ο Ζάν, βλέποντας π' ό φα-νερή τώρα την κρυφή άνία τού πατέρα του.

Σε ποιά θέατρο όμως;... Στο μελόδραμα;... Έ-κει είχε πάει κάποτε κι' ο Ζάν με τη γυναίκα του κι' άναμνήθηκαν... Τ' ό έργο ήταν άνώτερο από την άμνησιν τους και δέν καταλάβαιναν τίποτε σχεδόν. Στην «Όπερα» κι' εκεί μελόδραμα έπαυαν πάλι...

Τέλος, θά πήγαιναν στη «Γαλλική Κομωδία». Σ' αύ-τό τ' ό θέατρο ή διάσημος ήθοισος Καμέλια Τορρέλ έδινε σειρά από παραστάσεις με έργα της καθήμενής κοινωνικής ζωής: Δράματα και τραγωδίες.

Άφού έφαγαν καλά τ' ό βράδυ, πατέρας και γιός μπήκαν σ' ένα ά-μάς και πήγαν στο θέατρο. Κάθησαν στη «διακεκομμένη θέσι».

Ο άπόστολος μάρμα - Άρχον στην άρχή τήχασε με τη μεγαλο-πρέπεια της άέτατης αιδούσης τού θεάτρου. Έπειτα στρεφούριζε στεναχωρημένος στο καθισμά του: τ' όδρισε στενά και καθόλου άνα-παντικό. Ο Ζάν διάβασε τ' ό πρόγραμμα και προσάθησε νά εξήγηση στον πατέρα του τί έπρόκειτο νά παχθί. Η αιδάια σπρώχθηκε κι' ή πρώτη πράξι άρχισε: Η διάσημος τραγωδός Καμέλια Τορρέλ ύπο-κρίνεται τόν όλο μ' ό πλουσιωτάτης δεσποινίδας, ή όποία άγαπούσε τρελλά έναν φτωχό νέο. Ο πατέρας της, ο συνταγματάρχης Ραβασέ, άρνείται έπίμονα — παρά τ' ό θερμοπαράκληση τών δύο δεσποινίδων έραστών — νά συγκατατεθί στο γάμο τους. Δέν ήθελε νά δώση την κόρη του σ' έναν φτωχό, τί στιγμή που τόσο πλούσιοι κι' αξιοπρεπείς νέα την ήτοσαν...

Η πρώτη πράξι τελειώσε. Η αιδάια έπεσε τη στιγμή άκριδώς, κα-τά την όποία ή κόρη πάθαινε μ' ά νευρική κρίση, ο δέ συνταγματάρχης την καταρίωνε, έξακολουθώντας τις έπιμονες άρνήσεις του.

— Λοιπόν, πατέρα, ρώτησε ο Ζάν. Τί λές κι' έσύ γι' αυτόν τόν κακό πατέρα, ο όποιος θέλει νά κάνει δυστυχισμένο τ' ό κορίτσι του;

— Δεδο έχει, παιδί μου! είπε άποροδόχητα ο μάρμα - Άρχον. Άφού έκείνος ο νέος είνε τόσο άπένταρος, άφού δέν έχει ούτε δύο γε-λάδια, νά κυττάξη τ' ό δούλεμά του... Τί διάβολο τί θέλει την παντρεία; Για νά πεινάει κι' αυτός και τ' ό κορίτσι, που θά πάει στο λαμό του;...

Στη δεύτερη πράξι ο δ' ό έραστος συναντώνται κρυφά μέσα στο σπ-νί της νέας, με τη συνενοχή και τη βοήθεια μ' ός ύπηρετίας. Η νέα

δραμίζονταν στον καλό της ότι θά τόν άγαπούσε αινώνιως. Ο έραστος ά-παντούσε με άνάλογες περιπαθείς εκφράσεις. Έπειτα ο δ' ό νεαρός ύ-πάρχει σφιχταγκάλιστηκαν... Η διάσημος τραγωδός Καμέλια ήταν στο ύψος της τέχνης της... Κουλουριζόταν με ήδονοπάθεια στην άγκα-λιά τού νέου και φιλιόντουσαν... και φιλιόντουσαν... και φιλιόντουσαν...

Οι θεαταί άγκομαχούσαν από συγκίνηση. Μά ο μάρμα - Άρχον έξαγριώθηκε... Όπως πήγαιναν τ' ό πράγματα, φαντάζονταν π' ός γρή-γορα θάδινε νά συμβαίνουν μπρός στα μάτια του...παράδοξος σκηές!

— Τήν άνόητη! μουρμούρισε στο γιό του. Άκούς εκεί νάχη την ά-ναίδια νά δίνη συνεντεύξεις με παληπάκια μέσα στο σπίτι τού πατέ-ρα της!...

Όταν φάνηκε ο συνταγματάρχης — και φυσικά φάνηκε άπαράτητος κι' έπάνω στα πόδια φλογερά φιλήματα τών έραστών — ο γέρος χα-μογέλασε με ικανοποίηση κάτω από τ' ό μουστάκι του. Βλέποντας όμως ότι ο συνταγματάρχης έξακολουθούσε νά μείνη σάν άπολυτομένος μπρός στο συμπλέγμα τών δύο έραστών, τού φώναξε βροντερά:

— Χωρίστε τους, τ' ό λοιπόν!... Δέν βλέπετε τί κοντεύουν νά κάνουν, οί ξετσίπωτοι;...

Η αιδάια τού θεάτρου συγκλονίστηκε από άκράτητα γέλια. Όλοι κατόν γύρισαν νά κυττάξουν τόν αλλοκότο — ή κι' αιδάια ίσως — θεατή, ο όποιος έκοψε στη μέση τ' ό μεγαλειώδες παίξιμο της μεγάλης ήθοισου.

Άπεισπιμένος ο Ζάν, προσπαθούσε νά καθισχύση τόν έξαγριωμένο άκόμη γέρο του...

— Σώπα, λοιπόν, πατέρα!... Δέν είνε αληθινά, αυτά που συμβαίνουν εκεί άπάνω στη σκηνή!...

— Άφού δέν είνε αληθινά, τί διάβολο θέλουν τότε και τ' ό κάνουν; άποκρίθηκε με τ' ό δέση του ο μάρμα - Άρχον.

Τά γέλια έπαυαν έπιτέλους και ή παράσταση συνεχίστηκε. Κι' ή αιδάια έπεσε, τί στιγμή που ο συνταγματάρχης ούρλιαζε:

— Πήγαινε άπ' έ'δω, κόρη καταραμένη!... Κι' έσύ, ούτιδανέ, θά δε-χθής άθριον τούς μάρτυρές μου!... Θά σ' ό φονεύσω καλλίον, παρά νά νυμφευθής την αιδάια σου θνητάρα μου!...

Στην τρίτη πράξι όμως ο έραστος κληρονόμησε κάτι θεόσταλτα εκατομμύρια. Γεμάτος χαρά έτρεξε στον συνταγματάρχη και τού ζήτησε την κόρη του. Κι' έ-κείνος, μαθαίνοντας την κληρονομία, παραδέχτηκε έπι-τέλους. Άγκάλιστηκαν τότε κι' οί τρεις, φιλήθηκαν με στοργή κι' ή αιδάια έπεσε σιγά-σιγά...

Ένώ τώρα οί θεαταί χειροκροτούσαν μακροδώς, ο μάρμα - Άρχον καταγανακτισμένος φώναζε στο γιό του:

— Άβούλες άνθρωπος κι' έκείνος ο γάμονας!... Άλ-λα έλεγε πριν κι' άλλα έκανε στο τέλος... Μόλις είδε την κληρονομία, πήγαινε και τ' ό λόγο του, ξεέλασε και τούς θυμούς του... Ού, ούτε για άρραβόνια δέν θά τόν ήφριζε, άν έρχοταν στο χωριό μου!...

Ο Ζάν, για νά προλάβη καμιά κακούργια σκηνή, τράβηξε βιαστικά τόν πατέρα του έξω από τ' ό θέατρο.

Κάθισαν σ' ένα καφενείο νά πούν κάτι διασκε-πτικοί καβώδες, ήσαν από την πολυώρα παράστασης.

Ο γέρο-πατέρας τού Ζάν, άφού άποφασίστηκε, θυ-μήθηκε πάλι την παράστασι κι' έλε στο γιό του:

— Βρέ παιδί μου, γιατί παραδόχτηκαν π' όστά μάς έκείνοι οί άνθρωποι κι' άρχισαν έτσι στα φανερά τ' ό άπονοητά τους;... Δέν φανόταν τ' ό άπονοητόν την κακοηλικία τού καίου;...

Δέν φανόταν νά φανόταν έτσι, σούφα-ρούφα, και νά τούς κυττάμε έμεις οί άλλοι; Κι' είνε σωστό έπίσης κα έστωμα λεπτά, για νά κά-νουμε τί;... Για νά μάθουμε τί συνέβη στην αιδάια ενός καίου!...

— Μά, πατέρα, διαμαρτυρόταν ο Ζάν. Δέν είνε πραγματικά γεγονότα αυτά που είδατε πριν... Τα βγάινον από τ' ό μικρό τ' ός έλκον, για νά διασκεδάση ο κόσμος... Κι' οί ήθοισοί που προσκοιούνται ότι όλα αυτά συμβαίνουν σ' αλήθεια!...

Τ' ό γαρσόνι τώρα έφερε ένα ποτήρι κρασί, τ' ό δικό είχε χύσει ο γέρος πατέρας άπ' τόν καρέ που έπεσε. Τ' ό δεκάμισο, έστρεψε τ' ό μούτρα του με άγρία και κυττάζε τ' ό χροιά του στο π' ός. Κι' ύστερα, άκοιμ-πώντας το έπάνω στο καπέλο, είπε στο γιό του:

— Ξέρεις κάτι, Ζάν!... Κι' αυτό τ' ό κρασί έδώ είνε σάν τ' ό θεατό σου!... Δέν είνε άγνό, δέν είνε φαντασί, είνε αιδά κι' άνοητος!

Τήν άλλη μέρα κινώσε ο άγαθός μάρμα - Ά

ΕΝΑ ΥΠΕΡΟΧΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΑΙΜΑΡ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Κι' έκεινες, κλεισμένες στο διαμέρισμά του θάβους του σπηλαίου—σύμφωνα με την προνοητική διαταγή της Μεγάλης Καρδιάς—περίμεναν με αγωνία την εμφάνισή του. "Ετσι, όχι μόνον δεν είδαν τίποτε απ' τις τρομερές σκηνές που υπαψιάστηκαν πιά πάνω, αλλά ούτε κι' υπαψιάστηκαν καί θόλου το αίματόδρεχτο ξετύλιγμά τους! "Η δόνα Ζεσουσίτα λαχταρούσε να δει το παιδί της...

Κ' η δόνα Λούθ λαχταρούσε να δει—με την ίδια δίψα και με τον ίδιο πόθο—καί για τους δυο—τόν θεό της και τόν αγαπημένο της...

XIV

Η ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ ΚΙ' Η ΣΥΓΓΩΜΗ

"Η δόνα Ζεσουσίτα έπεσε στην άγκαλιά του παιδιού της, δακρύβρεχτη από χαρά... Σκεπτικός έκείνος, φαρμακωμένος από όρε γιατί η εύτυχης λύσις των περιπετειών αυτών σήμαινε συγχρόνως τ' τέλος της τόσο γλυκειάς και τόσο βασανιστικής μαζύ, περιπετειάς του με τη σενορίτα, είχε μουδιάσει και ψυχικώς και σωματικώς.

—"Ελα μαζί μου, μητέρα! της είπε σιγαλόφωνα. "Ο Άνοιχτο-καρδος είναι πληγωμένος... "Ο Ουακτέχνο τόν πλήγωσε με τό μαχαίρι του, πριν σκοτωθώ απ' τόν "Αητοκέφαλο... "Αλλωστε... άς μην ταράζουμε με την παρουσία μας... αυτή τη συγκινητική σκηνή!

Της έδειξε με λοξό βλέμμα τόν λευκόμαλλο στρατηγό, ο οποίος—άφρονος από θαθεία συγκίνησι, δακρυσιμένος και χλωμός—είχε σφιγμένη στα μπράτσα του την άνεψιά του, και της φιλούσε διαρκώς τα μαλλιά...

Μητέρα και υιά άποσύρθηκαν διακριτικά. Θεός κι' άνεψιά έμειναν μόνοι τους στο σπήλαιο. Δεν χόρταινε να την κρατή στην άγκαλιά του τη δόνα Λούθ, ο γερο-θεός της. "Ο άλλωτε τραχύς αυτός χαρακτήρας, τόσο μαλακωμένος τώρα τελευταία απ' τα αλλεπάλληλα δυστυχήματα και τις συμφορές που τόν είχαν θρή, δάκρυα σαν παιδάκι. "Η εύτυχία να σφιγγει στα μπράτσα του τη νεαρή κι' άγνη σενορίτα, η οποία άποτελούσε τη μόνη παρηγοριά των άσπρων μαλλιών του, τόν λυγίζει... Τούφερνε κόμπο στο λαρύγγι...

"Αρκετή ώρα είχαν ξεχαστή έτσι, στην εύδαιμονία της ψιθυριστής συνομιλίας τους... Είχαν σωθί σαν από θαύμα, κι' οι δυο τους... Είχαν κι' οι δυο διατρέξει τρομερούς κι' άμέσους κινδύνους... Καί δεν χόρταιναν να εξομολογούνται άμοιβάτας τις άγωνίες τους, τα μαρτύριά τους και τις έλπίδες τους...

—Καί τώρα, αγαπητέ μου θεέ, τί σκέπτεστε να κάνετε; τόν ρώτησε στα τελευταία η σενορίτα Λούθ.

—"Αλλοίμονο, μικρούλα μου! στέναζε πένθιμο ο στρατηγός. "Απελπίστηκα απ' όλα... Καί πρέπει τώρα να εγκαταλείψουμε τό ταχύτερο αυτό τα καταραμένα μέρη, και να γυρίσουμε στο Μεξικό!

"Η καρδιά της σενορίτας σφίχτηκε πονεμένα, άν κι' αναγνώριζε άπόλυτα την άνάγκη της γρήγορης αναγνώσεώς των από εκεί...

—"Εσκούπε τό κεφάλι της. Θάφευε... Μά έτσι, θάβει στις έρμηδες έκείνες—και χωρίς καμιά έλπίδα συναντήσεως μελλοντικής—αυτόν που αγαπούσε... Θά χωριζόταν έτσι, για πάντα, απ' τη Μεγάλη Καρδιά απ' τόν μόνον αυτόν έκλεκτόν άνδρα, ο οποίος τόσο θαθεία έμπρέασε την παρθενική καρδιά της, και τόσο άπαραίτητος της είχε γίνει στη ζωή της και στην εύτυχία της...

—Τί έχεις, παιδί μου; τη ρώτησε με ξαφνική άνησυχία ο στρατηγός. "Αντί να χαθείς που φεύγομε, κλαίς;... Για ποιά λόγο στενάχεις έτσι;

—Θέει μου, είνε ευκολοεξηγήτο!... ψιθύρισε με δισταγμό και με ταραχή έκείνη. Μου άσφισαν την καρδιά, τα γεγονότα αυτών των ήμερών...

—"Ηούχασε τότε, μικρούλα μου... Αύριο κί-λας, αναχωρούμε... "Ολες αυτές η συμφορές, τών οποίων υπήρξαμε θύματα, γρήγορα θα σβή-

σουν απ' τη νεανική μνήμη σου... Ναι, θα φύγουμε άμέσως αύριο... "Ο Θεός δέν θέλησε να επιτύχει ο σκοπός αυτού του ταξιδιού μου...

"Υπήρξα πολύ ένοχος κάποτε, κι' έτσι ο "Υψιστος με τιμωρεί σκληρά, μά δικαία... Δέν επιθυμεί να περάσω τά γηρατειά μου παρηγορημένος, εύτυχισμένος... Γεννηθήτω τό θέλημά Του... Μιλούσε σπαργαμένος, άργά-άργά, σκυφτός...

—Τί θέλετε να πείτε, θεέ μου; ρώτησε ζωηρά η σενορίτα. Δέν έννοα τό λόγια σας...

—Προτιμώτερο αυτό, κόρη μου! της είπε θλιβερά έκείνος. Καλύτερα να τά άγνοής... "Αν τάνοιωθες, θα υπέφερες μάταια κι' έσύ... "Ενδ' εγώ, τόσα χρόνια που υποφέρω, καθημερινά, έχω συνθηθεί στόν σπαργαμό... Μά άς αλλάξουμε τη συζήτησι... Μας θλίβει άδικα και τούς δυο... "Ας μιλήσουμε καλύτερα για τούς καλόκαρδους αυτούς σωτήρας μας, στούς οποίους χρωστούμε τόσες και τόσες ύποχρεώσεις!

—Καί προπάντων, θεέ μου, πόσα χρωστούμε στη Μεγάλη Καρδιά! έλεγε η δόνα Λούθ άσυγκράτητη, ένω μία ρόδινη άνοιξη για ντροπής της πορφύρωνε τό πρόσωπο.

—Καί στή μητέρα του, επίσης! παραδέχτηκε ο στρατηγός. Δέν μπόρεσα άκόμη να δώ και να ευχαριστήσω θερμά την άσπρη κτήμητή αυτή γυναίκα, η οποία—καθώς μου έπαισε—σε πεποιθήκε σαν μητέρα. "Αχ, πώς θα μπορούσα, μικρούλα μου, να ξεφορτώ τις τόσες μου ύποχρεώσεις σ' αυτή και στόν εύνητο γυιό της; Πόσο θα είνε εύτυχισμένη, που έχει ένα τέτοιο παιδί!

"Εμεινε σκεπτικός, για λίγες στιγμές, κρύβοντας με πόση πρόσοψη τό στα χέρια του. "Επειτα, μουρμούρισε πάλι:

—"Η Μεγάλη Καρδιά!... "Ω, είνε ένας πολύ υπέρβαρος ρακτήρας, για να δεχθ' κάτι από μένα!... Πώς να τό ξεφορτώσω λοιπόν τις υπεράνθρωπες ευεργεσίες, τις οποίες μου έσφερε;

—Θέει μου, έχω μία ιδέα! ψιθύρισε δειλά η δόνα Λούθ, κρατώντας με κόπο τούς βίαιους παλμούς της καρδιάς της.

—Μίλησε, μικρούλα μου! της είπε έκείνος, χαϊδεύοντας τα μαλλιά της. Μίλησε... "Ισως ο Θεός να σου έμπνευσε αυτήν την ιδέα.

—Θέει μου, ξέρω ότι δέν έχεις παιδί... Δέν έχεις άγόρι, όποιο να διαδεχθ' τό λαμπρό όνομά σου και την άπειρη παρρησία σου.

—"Αλλοίμονο, όχι! έλεγε με σπαργαμό ο στρατηγός. "Αλλά είχα πολλά. Μά τά είδα να πεθαίνουν όλα, τό ένα ύστερα από τό άλλο... Καί τώρα, έ... ναι, τώρα... στην έκδρομή μου αυτή, πάμπες... έλπισα για μία στιγμή... να ξαναβρώ τόν παρρησιό μου...τό αγαπημένο μου πρώτο άγόρι...τό όποιο...έχασα καπνιστά μου...τό άγαπημένο μου πρώτο άγόρι...τό όποιο...έχασα καπνιστά μου...τό άγαπημένο μου πρώτο άγόρι...τό όποιο...έχασα καπνιστά μου...

—Καί τώρα, αγαπητέ μου θεέ, τί σκέπτεστε να κάνετε; τόν ρώτησε στα τελευταία η σενορίτα Λούθ.

—"Αλλοίμονο, μικρούλα μου! στέναζε πένθιμο ο στρατηγός. "Απελπίστηκα απ' όλα... Καί πρέπει τώρα να εγκαταλείψουμε τό ταχύτερο αυτό τα καταραμένα μέρη, και να γυρίσουμε στο Μεξικό!

"Η καρδιά της σενορίτας σφίχτηκε πονεμένα, άν κι' αναγνώριζε άπόλυτα την άνάγκη της γρήγορης αναγνώσεώς των από εκεί...

—"Εσκούπε τό κεφάλι της. Θάφευε... Μά έτσι, θάβει στις έρμηδες έκείνες—και χωρίς καμιά έλπίδα συναντήσεως μελλοντικής—αυτόν που αγαπούσε... Θά χωριζόταν έτσι, για πάντα, απ' τη Μεγάλη Καρδιά απ' τόν μόνον αυτόν έκλεκτόν άνδρα, ο οποίος τόσο θαθεία έμπρέασε την παρθενική καρδιά της, και τόσο άπαραίτητος της είχε γίνει στη ζωή της και στην εύτυχία της...

—Τί έχεις, παιδί μου; τη ρώτησε με ξαφνική άνησυχία ο στρατηγός. "Αντί να χαθείς που φεύγομε, κλαίς;... Για ποιά λόγο στενάχεις έτσι;

—Θέει μου, είνε ευκολοεξηγήτο!... ψιθύρισε με δισταγμό και με ταραχή έκείνη. Μου άσφισαν την καρδιά, τα γεγονότα αυτών των ήμερών...

—"Ηούχασε τότε, μικρούλα μου... Αύριο κί-λας, αναχωρούμε... "Ολες αυτές η συμφορές, τών οποίων υπήρξαμε θύματα, γρήγορα θα σβή-

τελοίτη μου παριστάνεις γι' άληθινό, μικρούλα μου;... Μά θα δεχθ' άραγε η Μεγάλη Καρδιά, μία τέτοια λύσις;... Θα παραδεχθ' επίσης κι' η τόσο δίκαια υπέρφηνη γι' αυτόν μητέρα του, να μοιραστή μαζί μου τη στοργή του παιδιού της;

"Η δόνα Λούθ έτρεμε άκόμη συγκορη. Δέν πρόλαβε ν' άπαντήση. Στο μισόβαμπο της αίσουσής αυτής τοού σπηλαίου φάνηκαν η Μεγάλη Καρδιά, έχοντας στο μπράτσο του στηριγμένη τη μητέρα του. "Από άλλόκοτη ιδιοτροπία της ίσως, η δόνα Ζεσουσίτα φορούσε στο κεφάλι της ένα πολυτελέστατο μεξικανικό μαντήλι, τό όποιο της έκρυβε σχεδόν τό πρόσωπο.

—Στρατηγέ, έλεγε η Μεγάλη Καρδιά, ήρθα με τη μητέρα μου να ρωτήσω για την ύγεία σας... Τόση ώρα πέρασε, χωρίς να μάς δώσετε νέα σας!... Πώς είνε η πληγή σας;... Χρειάζεστε μήπως κάτι;

"Ο στρατηγός άπλωσε τό χέρι του κι' έσφιξε τό χέρι του κυνηγού με θερμή. Κυτώντας έπειτα με έπιμονή τη δόνα Ζεσουσίτα, από τό κεφάλι ως τά πόδια, δίχως άστόσο να μπορεί να την διακρίνη καθαρά, έλεγε συγκινημένος:

—Σ' ευχαριστώ, φίλε μου, καθώς και την εύγενική μητέρα σου, για τό ελκρινές ενδιαφέρον σας... Είμαι εύτυχης επίσης, γιατί μου παρουσιάζεται επίτελους η εύκαιρία να γνωρίσω την έκλεκτή αυτή ύπαρξη, η οποία σ' έφερε στόν κόσμο... "Εκφράζω και στούς δυο σας—και στόν μεγαλόψυχο γυιό και στην εύτυχισμένη μητέρα του—την πιά θερμή εύγνωμοσύνη μου... Σ' άς χρωστούμε τό πάλι, εγώ κι' η άνεψιά μου!

—Τά λόγια σας, στρατηγέ μου, άνταμείβουν τις ταπεινές άυτές ύπηρεσίες μου πολύ περισσότερο απ' όσο πραγματικά άξιζον! έλεγε με άπειρη συγκίνησι η Μεγάλη Καρδιά, χαμηλώνοντας έπιμονά τό θέλυμά του, μπρός στις θλέμμα λατρείας που τούρριχνε η δόνα Λούθ. "Η έκτίμησίς σας με κάνει εύτυχη κι' ύπερηφανή κι' αυτό μου άρκει!

"Ο στρατηγός διάτασε τότε. "Η χλωμάδα του είχε δυναμώς φρικιαστικά. Χονδρές σταγόνες ιδρώτος κυλούσαν στο μέτωπό του. Ξερρόθηκε από άγωνιώδη άμυχανία. Κι' έπειτα, με στερνή απόραση, έλεγε:

—Φίλε μου, θα σου εξομολογηθώ πρώτα κάτι, και θα σου προτείνω κατόπιν όλόψυχα κάτι... Τό ταξίδι αυτό στις πάμπες είχε κάποιον ιερό σκοπό, τόν όποιο δυστυχώς δέν μπόρεσα να πραγματοποιήσω... "Ολοι όσοι με συνάνθουν, όλοι σχεδόν είνε νεκροί, και άδυνατά πειά να εξακολουθήσω τις άκαρπες ως τώρα έρευνές μου... Πόσο εύτυχισμένα θα ήσαν τά θλιβερά γηρατειά μου, άν κατώρθωνα να επιτύχω στις άναζητήσεις μου αυτές!

Διακόπηκε. "Ενας λυγμός τόν συγκλόνισε και χωρίς προφύλαξι πειά, χωρίς προσπάθεια να τά συγκρατήσει περισσότερο, άφησε τά δάκρυά του να τρέχουν άφρονά και καυτερά... "Εξακολούθησε:

—Είδα όλα τά παιδιά μου να πεθαίνουν μέσα στην άγκαλιά μου... "Ο Θεός με τιμώρησε σκληρά... Θά ζούσε ίσως τό πρωτότοκο παιδί μου, μά έκείνο τό φτωχό τό σκότασμα εγώ ο ίδιος... και μέ μία στιγμή υπερόβολικής τυφλής κι' άδικης ασυμπεριποίησής, έδωσα μόνος μου απ' τό σπύρι μου...

Καί μαζί του, έχασα άμέσως ύστερα και την αγαπημένη μου γυναίκα... Προτίμησε να εγκαταλείψη τόν άστοργό άντρα της, για να άκολουθήσει τό δυστυχισμένο κι' άποθιγμένο παιδί μας...

"Η Μεγάλη Καρδιά είχε κιτρινίσει τώρα σαν νεκρός... "Η δόνα Ζεσουσίτα συγκλονιζόταν συγκορη και με σπασμωδικό σφίγμο του χεριού της στο μπράτσο του παιδιού της, τό έμπόδιζε άκόμη να μιλήσει και να κινήθ'... "Η δόνα Λούθ πάλι, άνδισα για τό κρυφό δράμα τό όποιο παιζόταν γύρω της, είχε άνοιξει τά γαλάρα άθά της μάτια και τά είχε προσηλώσει στο άνασταμένο πρόσωπο της Μεγάλης Καρδιάς: Τόν έλάτρευε... Τόν ποθούσε πάντα κοντά της... Δέν θα μπορούσε να ζήσει χωρίς αυτόν... Καί τώρα κρεμόταν στα χείλη του, για να δει αν θα δειγόταν την πρότασι του θεού της να υιοθετηθ' και να ζήσει έτσι μαζί της στο έξής...

Κι' ο στρατηγός, πλησιάζοντας στο κρίσιμώτερο σημείο της όμιλίας του, ψιθύρισε τώρα με άνέκφραστη άγωνία:

—Λοιπόν, φίλε μου, έφτασα πειά στή δύσι της ζωής μου... Τό σπύρι μου είνε όλοτετα άδειανό... Είμαι στόν κόσμο έρημος, χωρίς κανέναν άλλον συγγενή έκτός απ' την άγνη αυτή κοπέλα... Κανένας δικός μου δέν υπάρχει, στόν όποιο να κληροδοτήσω, άν όχι την άπειρη περιουσία μου, τουλάχιστον τό όνομά μου... Τό λαμπρό αυτό οικογενειακό όνομα, τό όποιο μου παρέδωσαν άκηλίδωτο—και τό κράτησα τέτοιο—πολλές γενεές προγόνων μου...

Και στυλόνοντας τώρα τά μάτια του με διψασμένη λαχτάρα σ' άφριχτά συσπασμένο πρόσωπο της Μεγάλης Καρδιάς, τραύλιζε:

—Θέλει να γίνεις έσύ, παιδί μου;... Θέλεις να φωτίσης τά θλιμμένα άσπρα μαλλιά μου με τό άνδρικό χαμόγέλο σου... και με την ποθητή οικογένεια που θα δημιουργήσης κοντά μου;... Δέχεσαι να σέ κάνω παιδί μου;...

Δέν πρόφτασε να άποκριθ', ο συγκλονισμένος ως τά κατάβαθα της ψυχής του κυνηγός...

"Η μητέρα του, η δόνα Ζεσουσίτα, πέταξε άμέσως τό μαντήλι που έκρυβε τό πρόσωπό της, με κίνημα ήγεμονικής μεγαλοπρε-

πείας. Καί μεταμορφωμένη από χαρά ούράνια, κατακόκκινη απ' τό εύγενικό πριγκηπικό αίμα που κόχλαζε σ' τις φλέβες της, ξεφάνισε:

—Δέχεται τό παιδί σου, να ξαναγίνει παιδί σου, δόν Ραμόν Γκαριλλίας ντε Σασβέδρα!... Σού τό θεσθαίνω αύτό η γυναίκα σου, αγαπημένη μου και θασανισμένη φίλε!

"Ο γερο-στρατηγός τινάχτηκε πρός τά πίσω, σαν ν' άντίκρυζε φαντάσματα. Δέν ήταν όμως τίναγμα τρώμου τό τίναγμά του έκείνο... Όύτε και τά φαντάσματα αυτά, ήσαν τρομερά... "Οχι!... "Ησαν φαντάσματα αγαπημένα, λατρευτά, πολύκλαυστα, τά όποια θεωρούσε ως τότε παντοτεινά σθημένα απ' τόν κόσμο, και τά όποια ξεπηρούσαν όλοζώντανα και ποθητά τώρα, απ' τά θάθη των συνταραγμένων άναμνήσεών του... Τραύλιζε δύσπιστα, σαν να όνειρευόταν:

—Ραφαέλ... Παιδί μου!... Ζεσουσίτα μου... "Αγαπημένη μου!... Παιδί μου, Ραφαέλ!...

Σήκωσε τά θολά απ' τά δάκρυα μάτια του κι' είδε πώς ήταν γονατισμένος, χωρίς να τό καταλάβη πώς... Μά πιά! του και μπροστά του, άγκαλιάζοντας τον με άνέκφραστη στοργή, και καταφιλώντας τά στεγνά του χέρια και τά λευκά μαλλιά του, έρισκόντουσαν γονατισμένοι επίσης η Μεγάλη Καρδιά κι' η γυναίκα του...

—"Ω, Ραφαέλ... λατρευτό μου παιδί!... ψιθύρισε, Συχώρεσέ με!... Συχώρεσέ με, Ζεσουσίτα!...

—Πατέρα μου... αγαπημένη μου πατέρα... πατέρα μου!... φώναζε ο Ραφαέλ.

—Θέέ μου... σ' ευχαριστώ, Θεέ μου... για τη σημερινή μου εύτυχία!... τραύλιζε η Ζεσουσίτα. Κι' έσύ, αγαπημένη μου Ραμόν, μη μάς ζητάς συγχώρησι... "Η καρδιά του παιδιού σου κι' η καρδιά μου, με λατρεία χτυπούσαν πάντα στή θύμησί σου... Ποτέ δέν σε ξεχάσαμε τόσα χρόνια, Ραμόν... Μι' ιερή συγκίνησι πάντα, δεχόταν η ψυχή μας την άδιάκοπη ένθύμησί σου...

Τίποτε δέν έχομε να σου συγχωρήσουμε...

"Η δόνα Λούθ, έκθαμβη, μόλις άρχίζοντας να νοιώθ' επίτελους τά τόσα σκοτεινά—για τό άθώο μυαλό της—αίνιγματα του παρελθόντος, πλησίασε δειλά πρός τό συγκινητικό σύμπλεγμα των τριών έκείνων άγαπημένων υπάρξεων. Τη στιγμή έκείνη άκρίβως, η Μεγάλη Καρδιά έλεγε στόν πατέρα του, καταφιλώντας του τό χέρι:

—Ξεχάστε τό θλιμμένο παρελθόν, πατέρα μου... "Ας δοξάσουμε τόν Πανάγαθο, που μάς χάρισε τη σημερινή ούράνια εύτυχία... Τό μέλλον άς μάς χαμογελάση πειά!... Θά ήμουν άραγε ο σημερινός τίμιος άνδρας, άν δέν με τιμωρούσατε τότε τόσο δίκαια;...

"Ο στρατηγός φίλησε τά πλούσια μαλλιά του παιδιού του με άπερίγραπτη υπερέφραση. Βλέποντας ύστερα άντίκρ' του τη δειλή και χλωμή άνεψιά του, την έσφιξε λαχταρισμένα στην άγκαλιά του και της έλεγε, παραδίδοντας την στα άνοιγμένα μπράτσα της δόνας Ζεσουσίτας:

—Μικρούλα μου, μπορείς στο έξής ν' αγαπάς έλεύθερα τη Μεγάλη Καρδιά... Είνε ο γυιός μου, ο λατρευτός μου Ραφαέλ... Στην άπειρη άγάπη του, στιγμή άκριβώς που ήμουν άπελπισμένος πειά για την άνεύρεσί του!...

—Πήρε ύστερα τό χέρι του Ραφαέλ, τόμπλεξε τρεμουλιαστός με τό χέρι της δόνας Λούθ, και κλώνοντας τό βλέμμα του κατανυκτικά στόν ούρανό, ψιθύρισε:

—Ζήστε εύτυχισμένοι και με την εύλογία μου, άγνά μου παιδιά... Θέέ μου, ύστερα από τόσες δοκιμασίες, χάρισε μάς παντοτεινή εύδαιμονία στο μέλλον!...

Τά ίδια κατανυκτικά λόγια ψιθύριζε κι' η δόνα Ζεσουσίτα, δακρύοντας... Στο στήθος της κρατούσε σφιγμένο και κρυμμένο τό άγγελικό κεφάλι της άφωνης νέας... Κι' ο στρατηγός κρατούσε στα χέρια του τό εύγενικό πρόσωπο του Ραφαέλ και τόν καμάρωνε χωρίς να χορταίνει...

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

ΟΠΩΣ Ο ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ ΑΙΜΑΡ ΑΝΤΑΜΩΝΕΙ ΤΟΥΣ ΗΡΩΑΣ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΟΥ ΚΑΙ ΜΑΘΑΙΝΕΙ ΑΠ' ΤΟ ΣΤΟΜΑ ΤΩΝ ΤΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΣ ΤΩΝ.

Μία άμορφη χυνοπαρασκευή φράδα—και λίγους μήνες μετά την έκταρασία του κόμητος ντε Ραουσσέ-Μπουλμπόν στη Σονόρα του Μεξικού—έρισκόμουν έφιππος και δεθεωμένος απ' την κούρασι, λίγα χιλιόμετρα μακριά απ' την πόλη Χερμόζιλιο.

"Ο ήλιος είχε από πολλή ώρα βασιλεύσει. Τό δυστυχισμένο άλογό μου βάδιζε έπιπύον και σκόνταψε στα μπερτά χαλκικά του δρόμου κάθε λίγο.

"Όσο για μένα, η πεινά κι' η κόπωση που έσθαιζόμουν ήσαν άπερίγραπτες. Ταξίδευα στην τύχη επί μία έβδομάδα συνέχεια, είχα να φάω απ' τό μεσημέρι της προηγούμενης ήμέρας κι' ήμουν έντελώς άπελπισμένος έκείνη τη στιγμή. Δέν ήξερα και τόσο καλά τό δρόμο για τη Χερμόζιλιο, φοδόνουν μήπως παρρησιολογώ μέσα στα σκοτάδια και σκεπτόμουν με δυσάρεσκειά ότι θα περνούσα άλλη μία νύχτα άκόμη στο ύπαιθρο πενταμένος.

(Ακολουθεί)

ΕΠΑΝΩ : 'Η περίφημη εστία' Κάθριν Χέμπουρν χαρακτήριζα, όπως εμφανίζεται στο φιλμ «Ο Μικρός Ύπαιθρος». — 'Η φανταστική της οδύτης : 'Ο Σάρα Μάτχιν, ο οποίος θεωρείται ως ο ωραιότερος ηθοποιός του Χόλλυγουντ. — 'Η μόδα : Μία χαρακτηριστική φωτογραφία της Μύρνας Λόου. — ΚΑΤΩ : 'Η 'Αμερικανική αίσθηση του μαλοδράματος Λόλα Σίμπρεν, η οποία έχει το τελευταίο φωτογραφία της Μύρνας Λόου. — ΤΟ ΜΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΑΡΝΑΒΑΛ : 'Η 'Αμερικανική αίσθηση του μαλοδράματος Λόλα Σίμπρεν, η οποία έχει το τελευταίο φωτογραφία της Μύρνας Λόου. — ΤΟ ΜΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΑΡΝΑΒΑΛ : 'Η 'Αμερικανική αίσθηση του μαλοδράματος Λόλα Σίμπρεν, η οποία έχει το τελευταίο φωτογραφία της Μύρνας Λόου.

Εκείνος ο οποίος του Χόλλυγουντ. — 'Η ταχυπύνα Βενέττα Κοντί τα Μοντενέγκρο, στο φιλμ «Η Κόλαση στον Ουράνο». — 'Η 'Αμερικανική αίσθηση του μαλοδράματος Λόλα Σίμπρεν, η οποία έχει το τελευταίο φωτογραφία της Μύρνας Λόου. — ΚΑΤΩ : 'Η 'Αμερικανική αίσθηση του μαλοδράματος Λόλα Σίμπρεν, η οποία έχει το τελευταίο φωτογραφία της Μύρνας Λόου. — ΤΟ ΜΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΑΡΝΑΒΑΛ : 'Η 'Αμερικανική αίσθηση του μαλοδράματος Λόλα Σίμπρεν, η οποία έχει το τελευταίο φωτογραφία της Μύρνας Λόου.

ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

(Συνέχεια του «Κόμης Μοντεχρήστος»)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Στο Παρίσι, στο Κακουργιοδι-
κείο του Σηκουάνα, διεξάγεται η δίκη του Βενεδέττο Καυλάκι, νεαρού κα-
κούργου, πλαστογράφου κλπ. κλπ. Ο κατηγορούμενος είχε βέβαιος ότι θα κα-
ταδικασθόταν σε θάνατο. Κι' όμως κάποιος άδατος προστάτης κατορθώνει να
τον σώσει από τη λαμπτήρα. Καταδικάζεται έτσι σε ισόβια δεσμά και μετα-
φέρεται στις φυλακές, όπου ανακαλύπτει σκοτεινά μυστήρια γύρω του. Κάποιος
ένδοξος φέρει γι' αυτόν, κάποιος έχει αναλάβει να τον σώσει. Άλλά ποιος είναι
ο μυστηριώδης αυτός άνθρωπος; Και γιατί στη δίκη δεν παρουσιάστηκε ο
σπουδαιότερος μάρτυς, ο Κόμης Μοντεχρήστος, ο τρομερός, ο πανίσχυρος, ο
έκδικητικός, ο ανόριστος γύρω του, για να εκδικηθεί τους εχθρούς του, έρρι-
πια και συμφορές; Τι απέγινε ο Κόμης Μοντεχρήστος; Γιατί χάθηκε έτσι ά-
φαντα από το Παρίσι; Απέθανε ή έτοιμάζεται να συνεχίσει τον σκληρό και
άδυσωπτο αγώνα του;... Πόσα μυστήρια, αλήθεια!... Κι' ο Βενεδέττο βρι-
σκει στις φυλακές, μέσα στο σκότος των μυστηρίων αυτών, συνομιλών με ένα
κατάδικο, μυστηριώδη κι' αυτόν κι' αλλόκοτο... Έξαφνα επισκέπτεται τον Βε-
νεδέττο στις φυλακές η μητέρα του, την οποία αναγνωρίζει, αν και φορούσε πυ-
κνό πέπλο. Κατορθώνει δε να την συγκινήσει, σκοπεύοντας να την εκδικηθεί
και να της άρπάξει την περιουσία, και της ζητάει να ανατινάξουν, ενώ θάταν με-
ταφέρουν στο κάτεργο. Τά της μεταφοράς αυτής των καταδικών διηγείται τώρα
στο διευθυντή μιας Παρισιζής έφημερίδας, τον κ. ντε Μπωσάν, ο διαβολέμενος
ρεπόρτερ Γκρατιγιέ. Συγχρόνως επισκέπτεται τον δόκτορα Δαρθβινγύ, όστις
νοσηλεύει τον παράφρονα ήδη και έτοιμοθάνατο τέως εισαγγελέα Βιλεφόρ, ο
Μαξιμιλιανός Μορέλ, προκειμένου να του ανακοινώσει κάτι το σοβαρό.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Έδω τελειώνει η έκθεσις του έφημερεύοντος ιατρού. Ο Μα-
ξιμιλιανός, θλιμμένος απ' όσα διάβασε, έδωσε πάλι την έκθεσι
στον δόκτορα, λέγοντάς του:

—Λοιπόν;... Είνε σωστά άραγε τά όσα γράφει ο έφημερεύων
ιατρός;

—Δυστυχώς, ναι! άποκρίθηκε ο Δαρθβινγύ. Ο θάνατος του
κ. Βιλεφόρ είναι πολύ προσεχής, όπως έχω βεβαιωθεί κι' εγώ.
Κι' η φατεινή εκείνη αναλαμπή του σαλεμένου λογικού του,
είνε σαν τή στερή αναλαμπή του λύχνου που πρόκειται να
σβήσει!... Καλύτερα όμως έτσι, κύριε Μορέλ... Ο θάνατος
για κείνον, είναι η λύτρωσις του από ζωή άνωφελή και βασανι-
σμένη!... Άλλωστε, αν εξαίρεσουμε εσάς και τον έαυτό μου,
ποιός άλλος πρόκειται να λυπηθί για τον χαμό του;... Είνε
ένα έρημο πελά ναυάγιο της ζωής!

Ακολούθησε λιγούστιμη σιωπή. Ο κ. Μορέλ πλησίασε σι-
γαλά τον δόκτορα. Έοφίξε τά χέρια του μέσα στα δικά του.
Και του είπε με ύφος αγωνιώδους λαχτάρας:

—Κύριε Δαρθβινγύ, πιστεύετε ότι
άν νοιώσει μία ξαφνική συγκίνηση ο
κ. ντε Βιλεφόρ, θα κινδυνέψει περισ-
σότερο η ζωή του;

—Είνε καταδικασμένος πειά, κύριε
Μορέλ! είπε σταθερά ο δόκτωρ. Ω-
στε, αν είναι συγκίνησης από χαρά,
αυτή, ως τον την χορηγήσουμε.. Θά
γλυκάνουν έτσι κάπως, η πικραμμέ-
νες ως τώρα στιγμές του... Μά αν
είνε συγκίνησης από θλίψη, τί τό όφε-
λος;... Γιατί να ταραξούμε άδικα τό
ψυχόρραγνό του;... Γιατί να προσ-
θέσουμε ένα φαρμάκι ακόμα, στα τό-
σα φαρμάκια πούχει πιή;

—Ω, όχι! Έκανε με έξαφνι ο νέος.
Είνε χαράς συγκίνησης αυτή... Άνεκ-
λάλητης χαράς, μάστα... Μά... μά
είνε ανάμικτη η χαρά αυτή, και με
κάποιον τρόμο, κύριε δόκτωρ!... Ναι,
θά χαρή, μά και θά τρομάξει συγχρό-
νως!...

—Δέν σάς έννοώ, κύριε Μορέλ!
μουρμούρισε άπορώτας ο δόκτωρ.
Μήν είστε αίνιγματικός, σάς παρακα-
λώ, γιατί με πνίγει κι' έμένα η άγω-
νία... Πού είναι δυνατόν να βρεθί χα-
ρά πειά, στη σπαργμένη ζωή του
άρρωστου μας;... Ο φίλαστός του
Σαιν-Μερνάν, πέθανε... Ο γερο-διτη-
ρέτης του Βαρουά, ο δεύτερος αυτός

—Λοιπόν, είναι το θαύμα, κύριε δόκτωρ. 'Η Βαλεντίνη ντε Βι-
λεφόρ είναι... ζωντανή!...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡ

πατέρας του, πέθανε... 'Η έννοχος σύζυγός του, η κυρία Βι-
λεφόρ, πέθανε... 'Ο γιός του πέθανε τραγικά... 'Η λατρε-
τή του κόρη, η Βαλεντίνη του... και... Βαλεντίνη σας... πέ-
νε!... "Όλοι δόσους αγαπούσε ο δυστυχισμένος άρρωστος μ-
πέθαναν... 'Η συμφορά κεραυνόβολησε και τον ίδιο!...
—Πάστερα λοιπόν απ' τό τόσα σκοτάδια που τον τριγυρίζουν,
να βρεθί θέσις, πού να βρεθί έλπίδα και θέσις για τη ζωή
Βαλεντίνης... Της έδωσε λοιπόν, τη νύχτα εκείνη δηλητήριο...
Ο κόμης Μοντεχρήστος, πού έπαγρυπνούσε άπαράτηρητος, έ-
σους τη ζωή της δυστυχισμένης νέας, ποτίζοντας την με τό αν-
τίδοτο... Σκέφθηκε όμως, και
πολύ σωστά, ότι η κυρία ντε
Βιλεφόρ — βλέποντας άκαρπη
την πρώτη δολοφονική απόπει-
ρά της—θά εξακολουθούσε και
στο μέλλον να επιθυμεί την
ζωή της κόρης της... Και στο
μέλλον, ύπηχε πιθανότης
να επιτύχ η επίτρεψις των κα-
κούργων αυτών σκοπών της, χω-
ρίς να βρεθί ευκαιρία πειά για
τη σωτηρία του θυμιάτος της...
Γι' αυτόν τό λόγο, ο Μοντεχρή-
στος—θέλοντας να δώσει τη βε-
βαιότητα στην μητέρα, ότι πέ-
τυχε η δολοφονική απόπειρά
κατά της κόρης της, πώτισε τη
Βαλεντίνη με τό ναρκωτικό...
"Όλοι τότε, κι' εσείς ακόμη,
καθώς κι' εγώ, τη νομίσαμε νε-
κρή. Την ένταφίσαμε στον οί-
καγειοκάκο τάφο της, του Πέρ-
Λασαί, κι' ύστερα...

—Κι' ύστερα;... διέκοψε με
διψα ο δόκτωρ, βλέποντας τους
διαταγμούς του νέου.
—Κι' ύστερα, εξακολούθη-
σε εκείνος άργά, έμαθα απ' τη
Βαλεντίνη κατά της έξης: "Ότι βρι-
σκόταν σε κατάστασι άναίσθη-
σιας... "Ότι δέν έννοιωσε καθό-
λου τίς λεπτομέρειες της κη-
δείας της και του ένταφιασμού της...
"Ότι έξαφνικά, και κάποια
στιγμή, καθώς ξυπνούσε απ' τό λήθαργό της, είδε γύρω της
μιας σκοτάδια κι' έννοιωσε τη δυσωδία και τη μούχλα του
τάφου!... Μά την ίδια εκείνη στιγμή, κάποιος άνθρωπος, πού
κρατούσαν άναμμένα δοδιά στα χέρια τους, την άναστήλωσαν
μαλακά, και την έβγαλαν απ' τό κατακομματισμένο φέρετρό
της... Κι' έπειτα...

—Έπειτα;...
—Έπειτα, κι' ακριβώς την ίδια ημέρα ο κόμης Μοντεχρή-
στος ήρθε και μου είπε: «Μαξιμιλιανέ, δέν έχεις τό δικαίωμα
να πεθάνης... Έκείνη την όποια λατρεύεις, είναι ζωντανή, έ-
λατρεύει, κι' όφείλεις να ζήσης προς χάριν της!... Μήν ατο-
κτονήσης. Δέν πρέπει να πεθάνης απ' τη θλίψη σου!...
—Κι' η Βαλεντίνη... Πού βρισκόταν έντομεταξύ η Βαλεν-
τίνη ως σήμερα; ρώτησε ο δόκτωρ.

—Απ' την ημέρα που έβγαλαν τη Βαλεντίνη απ' τον τάφο
της, οι άνθρωποι του Μοντεχρήστου, την μετέφεραν και ζή σε
μία έπαυλη, κοντά στη Μασσαλία... Έκει, μένει και περιποιεί-
ται τον παππού της κ. Νορτιέ με σπογγή κι' άφροαίωσι!

—Ναι!... Έχετε δικαιο! μουρμούρισε σκεπτικός ο κ. Δαρ-
θβινγύ. Έμια κι' εγώ την έξαφνική άναγέρρησι του παραλυτι-
κού αυτού γέροντος απ' τό Παρίσι, και παραξενεύτηκα πού δέν
με είδοποίησε σχετικώς!

—Δόκτωρ, συγχωρήστε μας!... Έπρεπε όμως να τηρήσου-
με άπόλυτη μυστικότητα σε όλα αυτά τά διαθήματά μας... 'Η
άλλόκοτη θέσις της νεκραναστημένης Βαλεντίνης, υάς ανάγκη-
ζε να κρυβόμαστε κι' απ' τους πολυτιμότερους ακόμη φίλους
μας, όπως εσείς! Και τώρα, πρέπει να σάς εξηγήσω την άφορ-

—Λοιπόν, είναι το θαύμα, κύριε δόκτωρ. 'Η Βαλεντίνη ντε Βι-
λεφόρ είναι... ζωντανή!...

λον... Νόμιζε πως την «ξεφορτώθηκε» όριστικά, και την άφησε
ήσυχα για πάντα!
—Όμως, κι' αυτές ακόμη η εξηγήσεις, φάνηκαν αίνιγματικές
κι' άκατονόητες στον έκθαμβο Δαρθβινγύ. Μπλέκοντας λοιπόν
με ίκεσία και με άνέκφραστη λαχτάρα τά χέρια του, μουρμού-
ρισε:

—Πρός Θεού, κύριε Μορέλ!... Λυπηθήτε με... Ακόμη δέν έν-
νοώ τίποτε, απ' την άπίστευτη αυτή νεκρανάστασι!... Έξηγηθή-
τε μου σαφέστερα, γιατί θά τρελλαθώ!

Τότε ο Μαξιμιλιανός διηγήθηκε στον συνομιλήτη του με κά-
θε λεπτομέρεια, όλα όσα του είχε διηγηθί η ίδια η Βαλεντίνη.
Του είπε δηλαδή, πως ο κόμης Μοντεχρήστος μπήκε κρυφά
στον κοιτώνα της κατά τη νύχτα—ύπνωσιαιμένος για τους δολο-
φονικούς σκοπούς της κ. ντε Βιλεφόρ κατά της κόρης της—
πως είδε τη μητέρα να ποτίζει την κόρη με δηλητήριο, και πως
την πώτισε κατόπιν ο ίδιος με τό αντίδοτο και με τό ναρκωτικό.

—Ο κόμης Μοντεχρήστος! ψιθύρισε με κατάπληξι ο δόκτωρ.
Θά νόμιζε κανένας, ότι η Θεία Δικαιοσύνη ένσαρκώθηκε, στον
άνθρωπο αυτόν!

—Κι' η Θεία Πρόνοια μαζί! εξακολούθησε ο Μαξιμιλιανός.
Ακούστε με, και θά τό πιστέψετε και σεις... Ο κόμης Μοντε-
χρήστος είχε μαντέψει τούτους κακούργους σκοπούς της κυρίας
ντε Βιλεφόρ... Για να εξασφαλίση, εκείνη, δολόκληρη την κλη-
ρονομία του γέροντος Νοαρτιέ προς όφελος του άγοριού της—
τό όποιο λάτρευε—σκέφτηκε να δηλητηριάση την κόρη της τη
Βαλεντίνη... Της έδωσε λοιπόν, τη νύχτα εκείνη δηλητήριο...
Ο κόμης Μοντεχρήστος, πού έπαγρυπνούσε άπαράτηρητος, έ-
σους τη ζωή της δυστυχισμένης νέας, ποτίζοντας την με τό αν-
τίδοτο... Σκέφθηκε όμως, και
πολύ σωστά, ότι η κυρία ντε
Βιλεφόρ — βλέποντας άκαρπη
την πρώτη δολοφονική απόπει-
ρά της—θά εξακολουθούσε και
στο μέλλον να επιθυμεί την
ζωή της κόρης της... Και στο
μέλλον, ύπηχε πιθανότης
να επιτύχ η επίτρεψις των κα-
κούργων αυτών σκοπών της, χω-
ρίς να βρεθί ευκαιρία πειά για
τη σωτηρία του θυμιάτος της...
Γι' αυτόν τό λόγο, ο Μοντεχρή-
στος—θέλοντας να δώσει τη βε-
βαιότητα στην μητέρα, ότι πέ-
τυχε η δολοφονική απόπειρά
κατά της κόρης της, πώτισε τη
Βαλεντίνη με τό ναρκωτικό...
"Όλοι τότε, κι' εσείς ακόμη,
καθώς κι' εγώ, τη νομίσαμε νε-
κρή. Την ένταφίσαμε στον οί-
καγειοκάκο τάφο της, του Πέρ-
Λασαί, κι' ύστερα...

—Κι' ύστερα;... διέκοψε με
διψα ο δόκτωρ, βλέποντας τους
διαταγμούς του νέου.

—Κι' ύστερα, εξακολούθη-
σε εκείνος άργά, έμαθα απ' τη
Βαλεντίνη κατά της έξης: "Ότι βρι-
σκόταν σε κατάστασι άναίσθη-
σιας... "Ότι δέν έννοιωσε καθό-
λου τίς λεπτομέρειες της κη-
δείας της και του ένταφιασμού της...
"Ότι έξαφνικά, και κάποια
στιγμή, καθώς ξυπνούσε απ' τό λήθαργό της, είδε γύρω της
μιας σκοτάδια κι' έννοιωσε τη δυσωδία και τη μούχλα του
τάφου!... Μά την ίδια εκείνη στιγμή, κάποιος άνθρωπος, πού
κρατούσαν άναμμένα δοδιά στα χέρια τους, την άναστήλωσαν
μαλακά, και την έβγαλαν απ' τό κατακομματισμένο φέρετρό
της... Κι' έπειτα...

—Έπειτα;...
—Έπειτα, κι' ακριβώς την ίδια ημέρα ο κόμης Μοντεχρή-
στος ήρθε και μου είπε: «Μαξιμιλιανέ, δέν έχεις τό δικαίωμα
να πεθάνης... Έκείνη την όποια λατρεύεις, είναι ζωντανή, έ-
λατρεύει, κι' όφείλεις να ζήσης προς χάριν της!... Μήν ατο-
κτονήσης. Δέν πρέπει να πεθάνης απ' τη θλίψη σου!...
—Κι' η Βαλεντίνη... Πού βρισκόταν έντομεταξύ η Βαλεν-
τίνη ως σήμερα; ρώτησε ο δόκτωρ.

—Απ' την ημέρα που έβγαλαν τη Βαλεντίνη απ' τον τάφο
της, οι άνθρωποι του Μοντεχρήστου, την μετέφεραν και ζή σε
μία έπαυλη, κοντά στη Μασσαλία... Έκει, μένει και περιποιεί-
ται τον παππού της κ. Νορτιέ με σπογγή κι' άφροαίωσι!

—Ναι!... Έχετε δικαιο! μουρμούρισε σκεπτικός ο κ. Δαρ-
θβινγύ. Έμια κι' εγώ την έξαφνική άναγέρρησι του παραλυτι-
κού αυτού γέροντος απ' τό Παρίσι, και παραξενεύτηκα πού δέν
με είδοποίησε σχετικώς!

—Δόκτωρ, συγχωρήστε μας!... Έπρεπε όμως να τηρήσου-
με άπόλυτη μυστικότητα σε όλα αυτά τά διαθήματά μας... 'Η
άλλόκοτη θέσις της νεκραναστημένης Βαλεντίνης, υάς ανάγκη-
ζε να κρυβόμαστε κι' απ' τους πολυτιμότερους ακόμη φίλους
μας, όπως εσείς! Και τώρα, πρέπει να σάς εξηγήσω την άφορ-

—Φρειδερίκη, σφίξε, παιδί μου, τό χέρι του κυρίου Μαξιμιλιανού Μορέλ...

μή πού μ' έφερε έδώ, για να ζητήσω τη συνδρομή σας και τίς
συμβουλές σας!

—Είμαι στην άπόλυτη διάθεσί σας, νεαρέ μου φίλε! είπε με
συγκίνηση ο κ. Δαρθβινγύ. Με κάνετε τόσο εύτυχισμένον με τά
άνελπιστα νέα σας, ώστε δέν σάς άρνούνται τίποτε άπολύτως!...

Ο Μαξιμιλιανός Μορέλ ύποκλήθηκε, ευχαριστώντας. Έπειτα
έβγαλε μία έπιστολή απ' την τσέπη του, την έδωσε στον δό-
κτορα, και του είπε:

—Διαβάστε την, σάς παρακαλώ... Την έλαβε η δεσποινίς Βα-
λεντίνη ντε Βιλεφόρ, πρό πέντε ακριβώς ήμερών!

Ο δόκτωρ, με ζωηρή περιέργεια πήρε την έπιστολή, κι' άρ-
χισε μουρμουριστά να την διαβάξη:

«Δεσποινίς,

...Εσείς πού είσθε η εύσπλαχνία κι' η αγαθότης προσώπου
ποιημένης, μάθετε τό έξης: "Ότι στο Παρίσι, και στο νοσοκο-
μείο του κ. Δαρθβινγύ, νοσηλεύεται ένας άνθρωπος έτοιμοθάνα-
τος... 'Ο άνθρωπος αυτός είναι ο πατέρας σας... Και τώρα,
άφήνωμαι στα αίσθήματά της καρδιάς σας, να σάς δδηγήσουν
τί πρέπει να κάνετε!...

Μ. Χ.»!

—Τί πράγμα είναι αυτό τό Μ. Χ., άραγε; είπε σκεπτικός ο δό-
κτωρ, μόλις διάβασε την έπιστολή αυτή. Μήπως είναι τά αρχικά
του όνόματος του κόμητος Μοντεχρήστου;

—Μαντέψατε σωστά! άποκρίθηκε ο Μαξιμιλιανός. Είνε τά
αρχικά στοιχεία του όνόματος του Μοντεχρήστου... Αιτός έγρα-
ψε την έπιστολή!... Άπορούμε, μά την αλήθεια, πως ο ύπερ-
φυσικός αυτός άνθρωπος τά μαντεύει όλα, τά μαθαίνει όλα, τά
προφταίνει όλα, χωρίς ούτε να
τον βλέπουμε, ούτε να ξέρουμε
πού μένει!

—Και τί άποφασίσει να κάνει
η Βαλεντίνη; ρώτησε ο δό-
κτωρ.

—Ω, κύριε Δαρθβινγύ! Εξα-
νάψε ο Μαξιμιλιανός με παρά-
πονο στη φωνή του. Έσείς, έ-
σείς πού ξέρετε τί άγγελος εί-
νε η Βαλεντίνη, πως μπορείτε
να μου κάνετε μία τέτοια έρώ-
τησι;

Ο δόκτωρ άναπήδησε λα-
χαρισμένος και ξεφώνισε με
χαρά:

—Είνε έδώ, λοιπόν;
—Μάλιστα, κύριε δόκτωρ...
Φτάσαμε με άστραπιαία ταχύ-
τητα. Παντού, στο δρόμο μας
και στους ταχυδρομικούς στα-
θμούς, τά βρισκάμε όλα έτοι-
μα από πριν. Τό πάν έκανε,
για να διευκολύνη την πορεία
μας ο πανίσχυρος ευεργέτης
μας Μοντεχρήστος... Ήταν σί-
γουρος κι' αυτός, ότι η σπλα-
χνική καρδιά της Βαλεντίνης
μου θά την έσπρωχνε άμέσως
προς τον τόσο ένοχο, μά και
τόσο δυστυχ πατέρα της!

Και τώρα, σάς επαναλαμβάνω
την αρχική έρώτησί μου: Ο
κύριος ντε Βιλεφόρ νομίζει την
κόρη του νεκρή!... Μήπως λοιπόν, αν την δη έξαφνα μπραστά
του, άπάρεχιν κίνδυνος θανάτου ή κλονισμού... Μήπως έπιτα-
χυνθούν τυχόν, ή τελευταίες του στιγμές, απ' την ταραχή του;

Ο Μαξιμιλιανός δέν πρόλαβε ν' άκούση την άπάντησι. 'Η
πόρτα του γραφείου άνοίξε τη στιγμή εκείνη, κι' ένας κομψός
νέος είκοσιπέντε χρόνων περίπου μπήκε μέσα. Βλέποντας τον
κ. Μορέλ ύποκλήθηκε, ενώ ένας άβρο μείδισμα φώτισε τό άγα-
θό και συμπαθητικό πρόσωπό του.

—Κύριε Μορέλ, είπε τότε ο δόκτωρ στον Μαξιμιλιανό, σάς
συστήνω τον γιό μου, γισσόν κι' αυτόν, όπως ο πατέρας
ταύ... Άγαπήστε τον όπως αγαπάτε έμένα, γιατί αξίζει πραγ-
ματικά την αγάπη σας!

Έστρεψε ύστερα προς τον νεότερο νέο, και του είπε:
—Φρειδερίκη, σφίξε, παιδί μου, τό χέρι του κυρίου Μορέλ...
Είνε μία απ' τίς ευγενέστερες καρδιές πού έχω συναντήσει ως
τάρα!

Οι δύο νέοι κατέβηκαν κατάματα. Τόση άγνότης, τόσος
παρθενικός ένθουσιασμός, και τόση ένεργητικότητα έλαμπαν
στις μορφές και των δύο τους, ώστε θά τους νόμιζε κανένας
για άδελφία.

Η τρέψ αυτές έκλεκτές ψυχές, άλλωστε τότε αρκετά έυ-
καρδία λόγια αγάπης κι' αλληλεγκλημώς. Έπειτα, ο κ.
Δαρθβινγύ ρώτησε τό γιό του:

—Τί ήθελες κι' ήλθες, παιδί μου;... Συμψάει άραγε τί-
ποτε;

—Πατέρα μου, πρό όλίνου ο νοσοκόμος ήρθε και με φώνα-
ξε να τρέξω άμέσως κοντά στον κ. Βιλεφόρ.

—Λοιπόν; διέκοψε με αγωνία ο δόκτωρ.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΨΥΧΗ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΜΕΝΗΣ

ΟΡΡΗΑΣ λυσσασμένος... "Εξω ό άέρας φυ-
σοῦσε δυνατά.
"Η άκακία λύγιζε κ' ή κορυφή της ή όλο-
πράσινη, ή φουντωμένη, έσπασε μ' ένα παρα-
πονιάρικο, έντονο θρόϊσμο...
Μέσα άπ' τό τζάμι, θλιμμένοι ό Ζάν κ' ή μη-
τέρα του, παρακολούθησαν γιά λίγες στιγμές
θουθοί την άγωνία του συμπαθητικού δέν-
δρου. Έπηρεασμένοι ύστερα άπ' τη συμφορά
του, εξακολούθησαν τη συνομιλία τους:
—Γιατί δέν θέλεις τουλάχιστον νά σου συ-
στήσω τη δεσποινίδα Μιρέλ;... Γιά ποιό λόγο δέν θέλεις, παιδί
μου;

—Μητέρα μου, μήν έπιμένεις!... Καί μόνο στην ιδέα, ότι θά
μου τη συστήσης γιά μηστή μου, ανατριχιάζω... Ταράζομαι!...
Νά με συγχώρης, μητρούλα μου, πού σου μιλάω έτσι!... Μά
γιά ποιό λόγο θέλεις νά με άποσπάσης άπ' τη γλυκεία ανάμνηση
της μηστής μου, κι' άπ' τό παντοεινόν μου πένθος γιά τό θά-
νατό της;

—Τίποτα δέν είνε αιώνιο σ' αυτόν τόν κόσμο, παιδί μου... Γί-
αυτό καί θέλω νά διαλέξω μόνη μου—πριν πεθάνω—έκείνη πού
θά άντικαταστήσει κοντά σου την άγαπημένη μας Μαργαρίτα!
—Όχι!... Σώπα, μητέρα μου! φώναζε με άπελπισία ό νέος.
Μή λές λόγια σκληρά... Δέν ξέρω, άν άλλοι ξεχνούν τους θρ-
κους των... Ούτε κι' άν τόν έλλαν τά λόγια σήνουν... "Εγώ
δμως, θά μείνω πιστός στην άνάμνηση της λατρευτής πρώτης
μηστής μου... Θέλω, όταν θά παω "Εκει "Επάνω θά συναν-
τήσω, νά συνεχιστή ή άγάπη μας άγνή, σάν πρώτα... Νά μήν
την έχω σκεπασί κανένα σύννεφο άπιστίας!

—Παιδί μου, άφησε αυτές τις χιμαρικές ιδέες!... Τι ξέρεις,
εσύ κι' εγώ, κι' όλοι μας, γιά την "Αλλη ζωή;...

—Δέν είνε δυνατόν, μητέρα μου, νά τελειώνουν όλα εδώ στή
γη, σάν κλείσουμε τά μάτια!

—"Απασχολείσαι, Ζάν, μ' ένα μέλλον άγνωστο... "Ενδ θάπρε-
πε νά φροντίζης γιά τό χειροπιαστό παρόν!...

—Δέν μ' ενδιαφέρει τό παρόν! είπε ξερά ό νέος.
Στη μισοσκιεμένη καμαρούλα, απλώθηκε τώρα ή σιωπή. "Ε-
ξω φυσούσε δυνατά... Σουρούπωνε... Νύχτωνε... "Η μη-
τέρα κι' ό γιός εξακολούθουσαν νά μένουν θουθοί, ό καθέ-
νας θυσιάζοντας στίς σκέψεις του... "Εφαγαν ύστερα, άνόρεχτα.

—Πάμε νά κοιμηθούμε! είπε έπιτέλους ή μητέρα. Κοντεύει πια
δέκα!

—Δέν πιστεύω νά είσαι θυμωμένη μαζί μου, μητέρα μου! είπε
τρυφερά ό Ζάν.

—Όχι... "Όχι... "Η μητέρα δέν κρατάει ποτέ της κάκια στό
παιδί της... "Αλλά, θά ήθελα νά συνέλθης άπ' την τόσο θλίψη
πού σεμμοδιάζει... Νά ζωντανέψης πια!...

—Γιατί; Προτιμώ νά είμαι έτσι... Μου άρέσει ή θλίψη μου...
Καληνύχτα, μητέρα!

Δέν πλάγιασε ώστόσο, όταν πήγε στό δωμάτιό του. Περίμενε
νά κοιμηθούν όλοι. Κι' όταν κανένας θόρυβος δέν άκούγόταν
πια, ό Ζάν γονάτισε, προσήλωσε τό βλέμμα του στή φωτογρα-
φία της άγαπημένης νεκρής καί ψιθύρισε με θέρμη:

—Μαργαρίτα μου, ιππορεί νά πέθανες γιά όλους... Γιά μένα
δμως ζής... Σε αισθάνομαι κοντά μου, με θλίπεις, μ' άγγί-
ζεις... "Ω, έλα, Μαργαρίτα!... "Ας πετάξει κοντά μου ή ψυ-
χή σου... "Ας σε δώ σαν όπτασία, γιά ιιά στιγμή... Διαφορε-
τικά, άγαπημένη μου, θά πιστέψω ότι μαζί με τό κορμί μας γά-
νεται κ' ή ψυχή μας, όταν περ' άνυμνεί... Κι' ούτε θά συναντη-
θούμε ποτέ στό "Απειρο... "Ετσι, θά είνε περιττή αυτή ή θυσία
πού κάνω τώρα, μένοντας πιστός στή μνήμη σου... "Ελα, άγα-
πημένη μου... "Ελα!...

Σταμάτησε με ίερή συγκίνηση.

"Ενα φωτεινό σημείο φάνηκε άξαφνα πάνω στή φωτογραφία
της νεκρής... "Ο Ζάν τό κύτταζε με δοθάνοντα μάτια με έ-
ξαψι, με λαχτάρα... Καί τό σημείο αυτό μεγάλωνε... μεγάλω-
νε... Ένινε σάν φωτιστέφανος άγνός... καί τέλος πήρε τό πρόσωπο της νε-
κρής, με τό άμορφο ξανθό κεφάλι
της καί με τά γλυκά της μάτια...
"Αύλο, όμως... Κάτι σαν ούχλη...
—"Ω, τί καλή πού είσαι, άγαπημέ-
νη μου! κατώρθωσε τέλος νά μου-
μουρίση ό Ζάν, πνιγμένος από συνκι-
νισι... "Αχ, πόσο περισσότερο σ' άνα-
πώ τώρα... "Ο σκληρός χωρισμός
μας δέν θά διαρκήσῃ πολύ... Γοήνο-
ρα θά σε συναντήσω καί θά ζήσουμε

πια μαζί στην αιώνιότητα!

Τού φάνηκε πώς ή όπτασία του χαμογέλουσε, καί πώς ένο-
θε νά τόν φιλήσῃ... "Απλώσε με λαχτάρα τά μπράτσια του...
Ζάν, μά άγκάλιασε τό κενό, ένδ ή φωτεινή όπτασία έσθλη σ' α-
νισά κι' εξαφανιζόταν... ***

"Εμπρός στό παράθυρο, ή άκακία άνθιζε γεμάτη ζωή καί προ-
μό. Γύρω άπ' την παλιά πληγή της κορυφής της, ή όπτασία
έπουλώθη τελείως, είχαν ξεπεταχτή τώρα πολλά δροσερά καί
τρυφερά παρακλάδια... Γρήγορα δυνάμουναν, γρήγορα φύον-
ταν καί γρήγορα θά σχημάτιζαν μιá καινούρια κορυφή...
... ***

—Λοιπόν;... Δέν ήταν άληθινά χαριτωμένη άπόψε ή δεσπο-
νίς Μιρέλ; ρώτησε ή μητέρα του τόν Ζάν.

—Ναι!... μουμούρισε εκείνος. Πολύ χαριτωμένη!... Πού
νόστημη!

—Μου δίνεις τότε τό δικαίωμα νά τη ζητήσω άπ' τους γονείς
της γιά γυνάικα σου;

—Όχι, μητέρα μου... Σου είπα πώς δέν θά παντρευτώ πο-
τέ!... Τό άρκιστηκα στή Μαργαρίτα... Τό άρκιστηκα στή
μνήμη της!

—Καί νομίζεις, παιδί μου, ότι είνε εύχαριστημένη ή ψυχή της
γι' αυτή την άπόφασί σου;

—Είμαι βέβαιος, μητέρα.

—Γελιέσαι, παιδί μου... Με την άπόφασί σου αυτή, θά έ-
σαι δυστυχισμένος, γιά όλη τη ζωή σου... Κ' ή ψυχή της Μα-
ργαρίτας δέν είνε δυνατόν νά χαίρεται γιά τη δυστυχία σου...
Δέν της κάνει έντύπωση ή θυσία σου... "Εκεί ψηλά πού θρο-
νισται, χωρισμένη άπ' τό θνητό κορμί της, είνε άνώτερη πεισά
κάθε ταπεινό συνείσθημα της γής... Ούτε ή ήλεια θά ποτέ
ούτε φθόνος... "Αλλά σάν άγγελος πού είνε, θά ποθή την έλ-
χία δλων όσους άγάπησε στή γή...

—Δέν τό πιστεύω αυτό, μητέρα μου! είπε ό Ζάν κοιτώντας
κεφάλι του.

—Τέλος, παιδί μου, θυσιάζεις την όμορφη ποταμιοκήνη
στην ιδέα καί στή φαντασία;... Θυσιάζεις τη θελκτική άντη
ρη, την όλοζώντανη καί λαχταριστή, στις άχρες έντυπώ-
σις άναμνήσεως;

—Είνε ζήτημα τιμής, μητέρα μου! είπε άποφασιστικά—μá καί
με κρυφόν κλονισμό ό Ζάν.

"Η μητέρα του σηκώθηκε στενοχωρημένη.

—Πάμε νά κοιμηθούμε! είπε. Κοντεύουν μεσάνυχτα... Μά
ως τό πρωί νά σου μιλώ, εσύ παιδί μου θά πειρωμένος περ-
σότερο!

Μόνος πάλι στό δωμάτιό του ό Ζάν περ' μένε άνυπόμονος
κοιμηθούν όλοι στό σπίτι, γιά νά συγκεντρώσῃ όλη του τη δύ-
ναμη, όλη του την ύπαρξη στήν επήκλησι της νεκρής...

Περ'εργο όμως... Αύτὸν τὸν τελευταίον καιρό, καί θρόνισ-
τό θρόνό, μαζί με την άγρή όπτασία της Μαργαρίτας παρ-
σιαζόταν μπρός του κι' ένα άλλο συμπαθητικό πρόσωπο:
πρόσωπο της δεσποινίδος Μιό'λ!

Χρειάζοταν τότε, νά επιβάλλεται με όλη του τη δύναμη
εαυτό του, γιά νά ξεχνάη τό παρόν... γιά νά διώχῃ τήν
σκέψη του τό άλλο παρείσακτο πρόσωπο... καί ν' άποσπασ-
τέλει όλδκληρος στή γλυκεία όπτασία της νεκρής...

—Μαργαρίτα! μουμούριζε με άγνωση, "Ελα!... Βοήθη-
με!... Δός μου τη δύναμη ν' άντισταθώ σὸν πειρασμό...
Νά παλαίψω μαζί του...
"Η σκιά άγορεύσε πάντα νά παρουσιασθή...
"Ετσι κι' άπόψε, άργησε περισσότερο άπ' όλες τις άλλες
ρές...

Τέλος, τό φωτεινό σημείο φάνηκε στή φωτογραφία της νε-
κρής... "Όχι όμως πια με την παλιά του λάμψη καί ζωηρό-
τητα... Ήταν θαμπό τώρα, σάν ήλιος θυσιζόμενος στην καταχνιά...
"Επειτα, τό ασημένιο σημείο άνύετόν σ' άσχηματισμένη
να... Θαμπή όμως κι' έκείνη καί
χλωμή...

Καί εξαφνικά... ένδ ό Ζάν προ-
σέχλωνε έπάνω της γλαρά μάτια...
δυσχεμένος ν' άντικρύση τη λατρε-
τή γνώσιμη μορφή της Μαργαρί-
τας... θόγγησε πνιγμένα...
Καί σκέπασε τά μάτια του με
τά τρεμουλιαστά χέρια του: "Η ελ-
κόνα της Μαργαρίτας είχε μισο-
σθήσει καί στά χαρακτηριστικά της

ΤΟΥ ΔΑΝΙΗΛ ΡΙΣ

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

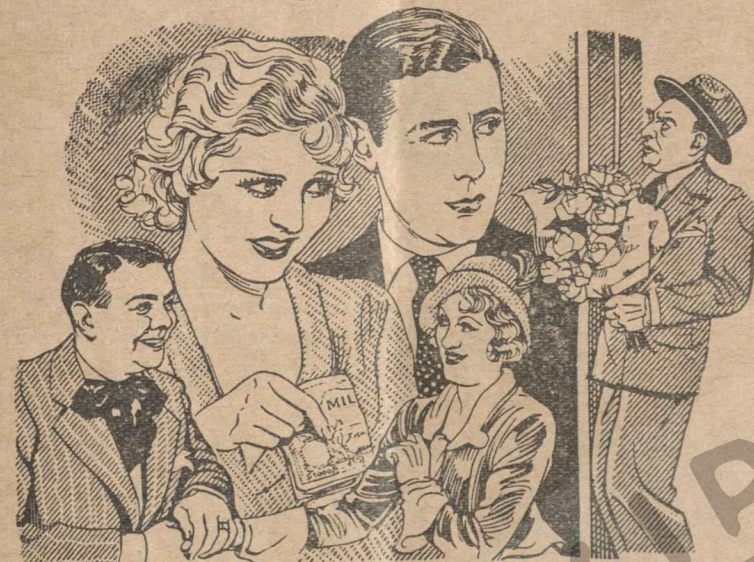
Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΕΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπολιό)

Μορής Σεβαλιέ, καθώς φαίνεται, άρχισε
νά κυριεύεται από τη ζωή του Χόλλυ-
γουντ καί την άδόξαση εργασία στά
«στούντ» της «Μέτρος». Στο τελευταίο,
λοιπόν, φύλλο των «Κινηματογραφικών
Νέων», δηλώνει κατηγορηματικά ότι πο-
τέ πια δέν θά υπογράψῃ συμβόλαιο με-
γάλης διαρκείας.

—Δέν μπορώ νά εργάζομαι συνεχώς
όλο τό χρόνο μέσα στό «στούντ», πα-
ραπονείται μ' ειλικρίνεια. Αισθάνομαι ό-
τι έχω κυριασθή πολύ καί κοντεύω νά
χάσω τό κεφάλι μου. Οι προβόλεις, τά
μηχανήματα, τ' άδικόπο παιξίμο στό
«επλάτ», μου έχουν άφαιρέσει κι' αυτόν
τόν ύπνο μου. Λίγο άκόμη καί θά πάθω
κι' εγώ τά ίδια της Άλιαν Χάρβεϊ. Θυ-
μάστε πόσο δροσερή, πόσο χαριτωμένη,
ήταν αυτή ή «βεντέττα» όταν ήρθε στό
Χόλλυγουντ; Κι' όμως, άν την βλέπατε
όταν γύριζε πάλι στην Εύρώπη, θά ρα-
γίζοταν ή καρδιά σας. Είχε χάσει όλη
την χάρι καί την όμορφιά της. Η εύθυνη
ζωή της καλοντύσεως καί ή άδόξαση εργασία,
άδύνατο, γεμάτο ήλιοτροπίες, πού
ήταν κατανόησι ένα ύστερικό πλάσμα,
σώ κοντάς μάλλον τόν όπτο παρά
τι συμπάθεια. Οι "Αμερικανοί σκό-
τωσαν την Άλιαν Χάρβεϊ! Μ' όλη
λαίαν την άγάπη πού τους έχω, δέν
μπορώ βέβαια νά τους παραχωρήσω
κι' αυτή την ήγεια μου. Γιατί άγασά
έπίσης καί τη Γαλλία. Τό Παρίσι καί
τό Χόλλυγουντ είνε γιά μένα όλος ό
κόσμος. Μά δέν θά ήταν σωστό γιά
τη φιλοποία νά θυσιάσω τό Παρί-
σι καί νά τό κάνω νά με λυπηθή, ό-
πως έπαύται σήμερα ή Εύρώπη γιά
νά καταντήρια της Άλιαν Χάρβεϊ. "Ο
Μορής άγαπάει τόν εαυτό του καί τά
τραγικά του καί μπροστά από τη
ιδέα καί τά κέρδη, βάζει πάντα την
ήγεια του. "Ετσι πήρα την άπόφασί
νά άπογράψω από δω καί πέρα σιμι-
δόμια μόνο γιά κάθε έργο κ' όταν
αυτό ταιριάζει στους ρόλους μου. "Ε-
τσι θά μπορώ νά παίξω ό,τι θέλω έ-
γώ καί όχι ό,τι θέλει ό κάθε σκηνο-
θέτης!...

"Ο Άνρ Γκαρά, ή Μένκ Λεονίνα καί οι άλλοι πρωταγωνιστές της νέας
ταινίας πού θά παιχθῇ κατ' αὐτάς στην "Αθήνα: «"Ετσι είν' ή Σίμον»

συγκεντρώνει πολλές πιθανότητες νά παίξῃ καί στά μεγάλα «στούντ».
"Η "Ελ Πόλα πρωταγωνιστεί τώρα στό «Πανδοχείο της Εύτυχίας»,
τό όποιο εγυρίζεται στό «στούντ» της Σ.Α.Ι.Κα.

"Ο Ουίλλιαμ Πόβελ, ή Μόνα Λού κι' ή Μόρρις Ο' Σούλλιβαν προ-
ταγωνιστούν τώρα σ' ένα περίφημο τῆμα της «Μέτρος», τό όποιο ή
πρωτοβουλία γύρω από έναν μισανθρώπο άνδρα, ό όποιος έχει
τό χάρισμα νά γοητεύῃ τις γυναίκες.

Κάθε μέρα κυριεύοις «βεντέττες» κάνουν την εμφάνισί τους στό
Χόλλυγουντ. "Ετσι, εδώ καί λίγο καιρό, ένα νέο «άστρο» ανέτειλε στά
«στούντ» της «Φόξ». Πρόκειται γιά την Πέττυ Φλάις, μιαν άπ' τις
καλύτερες ήθοισσες τού Μπροντγουάη, ή όποια έγκατέλειψε τό θέα-
τρο γιά ν' άποσπασθῇ σὸν κινηματογράφο. "Η Πέττυ Φλάις μένα μιá
«βεντέττα» γοητευτικής όμορφιάς καί έχει πολλές ελπίδες νά γίνῃ εά-
στερας πρώτου μεγέθους στην φιλοποία.

"Η Άννα Μαθ Βόιτς τόν περασμένο μήνα έχανε ένα ταξίδιό άνα-
ψυχής στην "Ιταλία, γιά νά ξεχάσῃ από την έφιαλτική ζωή τού Χόλ-
λυγουντ.

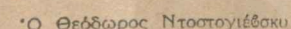
"Η Μάντυ Κρόιτς αν είνε ή πύ μωροφιμένη «βεντέττα» τού Χόλλυ-
γουντ. Μιλάει με μεγάλη εύκολία έξη γλώσσες, πράγμα πού την κάνει
περίφημη στις κινηματογραφικές εταιρίες της "Αμερικής.

"Ο Σάμλ Μοναγιέ κι' ή Πάι Πάτερσον είνε τό πύ εύτυχισμένο
άνδρσγίνο της Εύρώπης. Τό ειδύλλι ό τους δέν ραΐζει καθόλου με τις
απόδηματικές περιπέτειες τών άλλων «άστέρων», πού παντρεύονται καί
χωρίζουν δύο-τρία φορές τό χρόνο!...

"Η άκακία είνε τώρα άνθισμένη ζωηρά καί φουντωμένη...
"Εχει πάρει όλη την παλιά της όμορφιά... Τίποτα έντελώς
τίποτα πια δέν δείχνει την παλιά πληγή της... Κι' ό πόσις
της έπίσης έχει ξεχαστή όλότελα...
Γιατί τό θρόνισμά της στό αεράκι είνε γλυκό, μελωδικό...
—Τί όμορφο καί δροσερό δενδράκι αυτή ή άκακ'α, καλέ
μου Ζάν!...

—Σάν κι' εσένα, χρυσή μου άγάπη! ψιθυρίζει έκείνος καί
της ειλει τά μαλλιά...
Γιατί είνε άγαπημένο ζευγάρι πια, ό Ζάν κ' ή πρώην δε-
σποινίς Μιρέλ.

ΠΙΣΤΟΤΥΠΩΣΗ

ποὺ ὁ ἴδιος μου ὑποσχέθηκε. Δὲν
ζητῶ τίποτε περισσότερο. "Ἄς ἔξ-
ρει ὥστε πῶς ὁ Θεόδοτος Νιστο-
γιόκοις μπορεί νὰ κερδίσει ἀπὸ τὴν
ἐργασία του περισσότερα ἀπ' αὐτὸν.
Καὶ σὰν νὰ μὴ ἐξιστῶνται διὰ αὐτὰ,
ἢ διὰ τὴν ἐργία του καὶ τὰ ἐξαιρέτημα,
μου ζητᾷ καὶ ἀνώτερη τέχνη, ποι-
ησι καθαρὴ, γνήσια ἀριστεία, πρὶν
νὰ μὴ παρουσιάσῃ καμμίαν ἀρρετι-
τητα, καὶ μὴ πρὶν παραδοῖται
τὸν Τουρκκέμετ, τὸν Γκοντάρουτ,
ἢ ἄλλα γινώστικα ἀνάματα μεγάλων
συγγραφέων..." Ἄς ἔρῃ νὰ δῇ ἱ-
στάσι σὲ τί κατὰστασι βροσικὰ καὶ
ἢ εἶναι δυνατόν νὰ ἐργασθῇ καὶ
ἢ αὐτοὺς τοὺς πόους !...

Καμμίαν ἀλλοίαν μέρα θὰ σοὶ μιλή-
σω γιὰ τὸν Στελέδουκα, γιὰ τὸν
ὅστις μου ἔγραψεν σὲν ἐπιστολὴν
τῆς Πάσας. Αὐτὴ τὴ στιγμή δὲν
ἔμειν σὲ κατὰστασι, ἐν μυσθῷ, γα-
ρὶ εἴμαι διότῳτα ποταμισμὸς καὶ
μὲ δυσκολία καταλαβαίνω τί γίνεται
διόγνους μου. Περωτὸ παραγγί-
λένους, ἀνατνέου σὰν γὰρ καθὲς
ἀσπρῆς.

Και τώρα χαίρε ! Πάντα δικός
σου. Προθύμως φίλος
Θεόδωρος Ντοστογιέφσκυ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΡΑΓΙΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚΟΠΩΝ

Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΥ "Χ.101,, ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Από κατάσκοπος προπονητής αλόγων. Η ιστορία του Φράντς φόν Χάρμπεν. Η τελευταία ζωή του στο Παρίσι. Πώς μάθαμε τα διάφορα μυστικά των Συμμάχων. Ένας «επαγγελματίας» γαμπρός. Πώς καταστράφη μια μοίρα γαλλικών υποβρυχίων. Η γνωριμία του «Χ. 101» με την Άλις Ντανιέλ. Γιάφες και καταστροφές. Όπου το μυστήριο διαφωτίζεται, κλπ.

σα», με την ικανότητά του Τιμωρεί κάθε αναστάτη, που θα θέληση να το αναγκάσει να τρέξει περισσότερο από τις δυνάμεις του κι' ακυρώνει τον αγώνα, μόλις καταλάβει ότι έγινε κάποια κατεργαριά. Οι πλούσιοι κάτοχοι αλόγων πολλές φορές διαμαρτυρήθηκαν στη διεύθυνση γι' αυτή τη σχολαστικότητα του και ζητήσαν την απόλυσή του. Μά κανείς δεν τόλμησε να την πραγματοποιήσει. Όλοι τους φοβότουσαν τους φιλιππου, οι οποίοι λατρεύουν κυριολεκτικώς τον Φράντς φόν Χάρμπεν. Αυτή την αγάπη όμως των Γερμανών ο φόν Χάρμπεν δεν την όφειλε μόνο στην εντιμότητά του, αλλά και σε κάτι σπουδαιότερο. Στις υπηρεσίες που προσέφερε στη Γερμανία κατά τη διάρκεια του Παγκοσμίου πολέμου. Ο φόν Χάρμπεν, πράγματι, ήταν ένας από τους επιτιθέμενους πράκτορες της Μυστικής Υπηρεσίας κι' είχε φέρει εις πέρας και τις πιο δύσκολες αποστολές που του ανέθεταν. Ίδου μια από τις πιο ενδιαφέρουσες ιστορίες του, την οποία διηγήθηκε μια μέρα στους πιο στενούς φίλους του κι' η οποία, αφού έκανε τον κύκλο όλων των γνωστών του, έφτασε τέλος και στη δημοσιότητα: Πρόκειται ωστόσο για τη μοναδική αποτυχία του Φράντς φόν Χάρμπεν, το «Χ. 101», στην οποία αποτυχία συνέτεινε η γνωριμία μιας παράδοξης και μυστηριώδους γυναίκας, που μια μέρα εξαφανίστηκε, χωρίς ν' αφήσει κανένα ίχνος.

Ο «Χ. 101» βρισκόταν τότε στο Παρίσι. Ήταν υπερβολικά τολμηρός, ώστε δεν είχε αθετήσει καθόλου μήπως τον ανακαλύψουν. Άλλωστε μιλούσε σαν βέρος Παρισινός τα Γαλλικά, λεγόταν Γουσταύος Λοράντζ και καθόταν στην πιο αριστοκρατική λεωφόρο. Η γνωριμία του ήταν διαλεγμένες πάντα με μεγάλη προσοχή. Άρκετά συμπαθητικός, τολμηρός στον έρωτα και λιγλόγος, είχε κατακτήσει τη συμπάθεια όλων των γνωστών του.

Ο «Χ. 101» ε-φάρμοζε ένα πολύ απλό σχέδιο για να μαθαίνει τις πληροφορίες που τον ενδιέφεραν. Μόλις έφτασε στην κοσμοπόλη, η πρώτη του δουλειά ήταν να κάνει ένα κατάλογο των διαφόρων οικογενειών των μεγάλων προσωπικοτήτων της Γαλλίας. Στόν κατάλογο αυτό, θα μπορούσε να δη-κάνει τις δυνάμεις τους. Ο Φράντς φόν Χάρμπεν έπε-δίωκε να συνδέ-ται με τις οικογέ-

Η φίλη του του είχε δηλώσει ότι δεν την ενδιέφερε για ό,τι κι' αν έκανε...

νεις όλων αυτών και, προ πάντων, με τις κόρες τους και τις καταφέρνει να του δηλώσουν, χωρίς να το καταλάβουν, διάφορες σπουδαίες πληροφορίες. Έτσι είχαν πέσει θύματα η κόρη του ναυάρχου Α. Λ., η γυναίκα του υπουργού Π. και η κόρη του στρατηγού Α. κι' ένα πλήθος άλλων γυναικών της Γαλλικής αριστοκρατίας.

Ο «Χ. 101» μεταχειριζόταν πάντοτε την αλάνθαστη μέθοδο του γάμου. Είχε καταρθώσει να δημιουργήσει την εντύπωση ότι ήταν ένας βαθύπλουτος άνθρωπος, που είχε τεράστια κτήματα στις Γαλλικές αποικίες. Κανείς λοιπόν Παρισινός δεν θα μπορούσε να τ' αρνηθεί το χέρι της κόρης του. Ποιάς δεν ήθελε να κάνει ευτυχισμένο το παιδί του σ' αυτά τα δύσκολα χρόνια του πολέμου, που η φτώχεια κι' η δυστυχία μάστιγαν την Ευρώπη; Έτσι ο Γουσταύος Λοράντζ, ο «Χ. 101», ήταν ένας περίφημος γαμπρός κι' όλα τα κορίτσια του έκαναν «γλυκά μάτια». Το πρώτο θύμα του ήταν η κόρη του επιτελείου Σ. Ήταν μια πολύ χαριτωμένη νέα, εξαιρετικής ωμορφιάς, η οποία από την αρχή κιόλας του πολέμου είχε άρραβωνήσει τον περιθάλπι των τραυματιών. Όλη τη μέρα γύριζε στα νοσοκομεία, άφραγκωνε φιλανθρωπικές γιορτές κι' ήταν το δεξί χέρι του Έρνεστο Σταυρό. Ήξερε επίσης όλα τα μυστικά των Συμμάχων, παρακολουθούσε τα διάφορα συμβούλια κι' ήταν το αξιωματικό κορίτσι του Παρισιού. Ο «Χ. 101» καταλάβαινε κι' η Λουίζα Σ. θα μπορούσε να τον βοηθήσει στο έργο του. Ενώ κώφωσε λοιπόν να γνωριστεί με τους φίλους της, να μπουν στον κύκλο τους και μια μέρα τέλος έκανε την γνωριμία της με την κία της. Την παρακολουθούσε στα νοσοκομεία, τη βοηθούσε στις φιλανθρωπικές ασχολίες της και δεν άργησε να καταστήσει τη συμπάθειά της. Η Λουίζα Σ. τον θεωρούσε τώρα ως το πιο πιστό φίλο της. Συζητούσε μαζί του για τις νέες Γαλλίες, για τις επιτυχίες τους, για τα σχέδιά τους. Ήταν πολλές πληροφορίες, τις οποίες μ' αθωότητα έλεγε στον φόν Χάρμπεν.

Ο Γερμανός κατάσκοπος φυσικά τις διεδίδεξε στη Μυστική υπηρεσία του Βερολίνου. Έτσι μια εξαφινική επίθεση των Συμμάχων στρατευμάτων είχε μεταβληθεί σ' αληθινό αίσθημα τους και δυο αεροπλάνα, που μετέφεραν έμπιστευτικά έγγραφα από το Παρίσι, στο μέτωπο, είχαν καταρριφθεί από τους Γερμανούς κι' οι πιλότοι τους, ένας ταγματάρχης κι' ένας λοχαγός, είχαν βρή τραγικό θάνατο.

Το δεύτερο θύμα του Λοράντζ, η Μαρίζ ντε Ζ., η κόρη του οικητού της 4ης μοίρας των υποβρυχίων, χωρίς να καταλάβει τις τραγικές συνέπειες της φλυαρίας της, είχε δηλώσει στον γαμπρό της ότι ο πατέρας της επρόκειτο να κάνει ένα ταξίδι στην Αμερική, στυτικό ταξίδι με τη μοίρα του στα παράλια της Μεσογείου. Υπήρχε μια πληροφορία ότι σ' ένα νησί οι Γερμανοί είχαν μεγάλη ποσότητα καουχίου ύλης κι' ότι ταχτικά τα υποβρυχί- τους πήγαιναν να φτιάξουν φουσκωτά.

Ο Φράντς φόν Χάρμπεν, που πληροφορήθηκε τα πάντα, έπεισε τον πατέρα της ότι θα έκανε ένα ταξίδι στην Αμερική, στυτικό ταξίδι με τη μοίρα του στα παράλια της Μεσογείου. Υπήρχε μια πληροφορία ότι σ' ένα νησί οι Γερμανοί είχαν μεγάλη ποσότητα καουχίου ύλης κι' ότι ταχτικά τα υποβρυχί- τους πήγαιναν να φτιάξουν φουσκωτά.

ΤΑ ΕΙΣ ΒΙΒΛΙΑ

ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Όπως σ'ας υποσχεθήκαμε, το «Μπουκέτο» και η «Οικογένεια» αρχίζουν από το τεύχος αυτού την διανομήν εις τους αναγνώστας των σειρών περιφημών αριστουργημάτων της ξένης φιλολογίας.

Το πρώτον βιβλίου, το όποιον θα διανεμηθῇ δωρεάν στους αναγνώστας των περιοδικών μας, είναι το υπέροχον αίσθηματικόν αριστούργημα τοῦ ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

"ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ"

Γιὰ ν' ἀποκτήσετε τὸ ἀριστούργημα αὐτὸ πρέπει ν' ἀποκόψετε ἀπὸ τὸ «Μπουκέτο» ἢ τὴν «Οἰκογένειαν» 4 ἐκ τῶν δημοσιευμένων εἰς τὴν τελευταίαν σελίδα τῆς ὕλης δελτίων καὶ νὰ τὰ φέρετε εἰς τὰ Γραφεῖα μας, καταθέτοντες συγχρόνως καὶ 8 δραχμὰς.

Ἔτσι, μ' ἓνα ἐλάχιστον ποσόν, μετὰ τὸ ἐν πέμπτῳ τῆς τιμῆς τοῦ βιβλίου, θ' ἀποκτήσετε ἓνα τόμον κομψόν, ἐκ 300 περίπου σελίδων, θ' ἀποκτήσετε τὸ «ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ», ὅπως δικαίως ὀνομάσθη τὸ ἔργον τοῦ Ἀλφόνς Κάρ, τὸ ὁποῖον σ'ας χαρίζομεν.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀναγνώσταις μας θὰ προσκομίζουσι τὰ 4 δελτία καὶ τὰς 8 δραχμὰς εἰς τὰ ὑποπρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων καὶ θὰ λαμβάνουν τὸ βιβλίου τὸν.

Μετὰ τὸ πρῶτον αὐτὸ ἀριστούργημα, θὰ χαρίσουμε στοὺς ἀναγνώστας μας, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, καὶ ἕτερα ὑπέροχα αἰσθηματικὰ ρωμάντζα.

"ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΝ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ"

Τοῦ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υἱοῦ

"ΤΗΝ ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ"

Τοῦ ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

κλπ. κλπ. κλπ.

Ἡ εὐκαιρία δηλαδὴ εἶνε ΜΟΝΑΔΙΚΗ.

Ἀποκόψαι ΔΩΡΕΑΝ τὰ ἀριστουργήματα τῆς παγκοσμίου φιλολογίας, ἀγοράζοντες ἀπλῶς τὸ «Μπουκέτο» καὶ τὴν «Οἰκογένειαν».

Τὰ δελτία δημοσιεύονται στὴν 3ην σελίδα τοῦ ἐξαφύλλου.

ΓΙΑ ΤΙΣ ΟΙΚΟΔΕΣΠΟΙΝΕΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Γιὰ νὰ διατηρήσετε πολὺ καιρὸ λάδι χωρὶς νὰ σ'ας χαλάσῃ, κάνετε τὸ ἑξῆς: Γεμίζετε τὰ μπουκάλια σας μετὰ αὐτὸ καὶ ἀφήνετε θέσιν ἑνὸς δακτύλου ἀδειανὴν στὸ κάθε μπουκάλι γιὰ νὰ τὸ ἀπογεμίσετε μετὰ μαστίχα. Ἡ μαστίχα, ὅταν πῶς ἐλαφρυνθῇ, ἐπιπλέει. Τὸ μπουκάλι κατόπιν, ἀφοῦ βουλώσουμε καλὰ, τὸ φυλάμε.

Τὸ λάδι προφυλάσσεται ἔτσι ἀπὸ τὸν ἀτμοσφαιρικὸ ἀέρα καὶ δὲν παθαίνει καμμίαν ἀλλοίωσιν, ὅσος καιρὸς καὶ ἂν περάσῃ.

Ὅταν θὰ τὸ χρησιμοποιήσετε, δέ, ἀφαιρεῖτε εὐκόλως τὴν μαστίχα μετὰ μίαν σύριγγαν ἢ μετὰ βελόνην.

Ἐπίσης γιὰ νὰ διατηρήσετε τὸ ξύδι, τὸ μπομπιάρετε κι' αὐτὸ, βουλώνετε τὰ μπουκάλια καὶ τὰ βάζετε σὲ μίαν κατασφραγισμένην, τὸ ὁποῖον τοποθετῆτε στὴ φωτιά νὰ βράσῃ μίαν ὥραν. Ἔτσι τὸ ξύδι βαστάει χρόνια.

Ἡ φανέλλα σαπουνίζονται μετὰ ζεστὴν σαπουνάδα καὶ ἀμμιωνία (10-20 σταγόνες). Δὲν πρέπει ὅμως ποτὲ νὰ τρίβουμε πάνω στὴ φανέλλα τὸ σαποῦνι, ἀλλὰ νὰ ἐτοιμάζουμε ἀπὸ πρὶν τὴν σαπουνάδα. Ἐπίσης μὴ στίβετε τὴ φανέλλα. Ἀπλώνετε τὴν ἐν τωτῇ, μετὰ νερά, γιὰτι ἀλλοίωσις μαζεύει.

Μὴ πίνετε νερό, τὸ ὁποῖον ἀφήσατε ἐκτεθειμένον ὅλην τὴν νύχτα στὴν κρεβατοκάμαρά σας, γιὰτι ἔχει μαζέψῃ ὅλα τὰ μικροβία καὶ εἶνε μολυσμένον.

νάρκες, τὸ ὁποῖο εἶχε πρὸ ὀλίγου τοποθετηθῇ. Ἡ καταστροφή ἦταν τρομαχτική. Τέσσερα ὑποβρυχία βόηθησαν κάτω ἀπὸ τὰ νερά τῆς Μεσογείου. Καὶ μετὰ τῶν πολυάριθμων θυμάτων, ἦταν κι' ὁ πατέρας τῆς Μαρίζ...

Μὰ ὁ Γερμανὸς κατάσκοπος ἦταν φαίνεται τυχερὸ νὰ βρῇ τὸ δόσκαλό του.

Ἐνα βράδυ, ἐντελῶς τυχαίως, ἔκανε τὴ γνωριμίαν μίας πολὺ ὁμορφῆς γυναίκας, τῆς κ. Ἀλῖς Ντανιέλ, ὅπως τοῦ τὴν συνέστησαν. Ὁ Φράντς φόν Χάρμπεν τόσο γοητευτικῶς ἀπὸ τὴν χάρι τῆς, ὥστε ἔλασσε τὴν δουλειάν του καὶ προσπάθησε νὰ τὴν κάνει φίλην του. Ἡ Ἀλῖς Ντανιέλ τὸν βασάνισε ἄρκετὸ καιρὸ, μέγαρε δούτο τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ τῆς ἐξομολογήθῃ τὸν ἔρωτά του. Ἐπειὰ δέχθηκε νὰ κατοικήσῃ μαζί του καὶ νὰ θυσιάσῃ τὴν πολλὴν γνωριμίαν τῆς πρὸς χάριν του. Πέρασαν λίγος καιρὸς εὐτυχισμένοι.

Ὁ «Χ. 101» ἐξακολούθησε ὡστόσο νὰ στέλνῃ τὴν πληροφορίαν του στὴ Μυστικὴ Ὑπηρεσία καὶ νὰ σαγηνεύῃ τὴν ἀθῶαν Παρισινήν. Ἡ φίλη του ὅλως τοῦ εἶχε δηλώσει ὅτι δὲν τὴν ἐνδιέφερε ὅ,τι κι' ἂν ἔκανε, ἀφοῦ εἶχε καταλάβῃ ὅτι ἦταν ἡ μόνη γυναίκα ποὺ ἀποσώσε. Μία λοιπὸν ἀπὸ τὴς τελευταίας «επαγγελματικῆς» κατακτήσεις τοῦ Λοράντζ, ἦταν κι' ἡ δεσποινὶς Λώρα Κ., κόρη τοῦ ἡρωικοῦ διοικητοῦ τῆς II Γαλλικῆς Μεραρχίας. Ἡ Λώρα εἶχε ταχτικὴ ἀλληλογραφία μετὰ τὸν πατέρα τῆς κι' ἔτσι μάθαινε ὅλα τὰ μυστικὰ τοῦ μετώπου. Ὁ «Χ. 101» λοιπὸν ἔμαθε μίαν μέραν ἀπ' αὐτὴν ποῖο ἦταν τὸ ἀδύνατον μέρος τῆς γραμμῆς τῶν Συμμάχων καὶ διεδίδεκε τὴν πληροφορίαν στὴ Μυστικὴ Ὑπηρεσία. Οἱ Γερμανοὶ δὲν ἄργησαν βέβαια νὰ ἐπιτεθοῦν σ' αὐτὸ τὸ μέρος, ἀλλὰ ἔσπασαν τὰ μούτρα τους, γιὰτι οἱ Γάλλοι τοὺς περιέμεναν! Χίλιοι Γερμανοὶ πέσαν στὸ μέτωπο σ' ἐκείνη τὴν ἐπίθεσιν. Ἀκολούθησαν ἀκόμη δυὸ παρόμοιες καταστροφές ἀπὸ τὴν πληροφορίαν τοῦ «Χ. 101». Τὸ κεντρικὸ γραφεῖο λοιπὸν τῆς Μυστικῆς Ὑπηρεσίας ἀναγκάσθηκε νὰ ἐπιπληξῇ τὸν Φράντς καὶ νὰ τὸν δηλώσῃ νὰ εἶνε πρὸς προσεχτικὸς σὲς ἔρευνες του.

Ὁ «Χ. 101» πῆγε νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὴ στενοχώριαν του. Δὲν μπορούσε νὰ ἐξηγήσῃ αὐτὴν ἀποτυχίαν τῆς ἀποστολῆς του. Ἐπὶ ἓνα μῆνα ἔκανε συνεχῶς γκάφες καὶ μίαν μέραν ἔλαβε ἐντολὴ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ Παρίσι καὶ νὰ πάῃ στὴ Βουδαπέστη. Ἀποχαρτίστηκε μετὰ τὴν Ἀλῖς Ντανιέλ κι' ἔφυγε ἀπαρηγόρητος ἀπὸ τὴν κοσμοπόλη. Καὶ τὸ μυστήριον τῆς ἀποτυχίας του θὰ παρέμενε ἀνεξηγήτῳ, ἀν στὴ Βουδαπέστη, ὅστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ, δὲν ἐλάμβανε ἓνα γράμμα τῆς κ. Ντανιέλ. Ἡ φίλη του σ' αὐτὸ τὸ γράμμα τοῦ ἔγραφε ὅτι αὐτὴ εἶχε πῆ σὲς Ἀρραβωνιαστικὰ καὶ νὰ τὸν δίδουν ψεύτικες πληροφορίες. Εἶχε καταλάβῃ ὅτι ἦταν ἓνας κατάσκοπος. Ἐπειδὴ ὅμως τὸν ἀγαπούσε, δὲν θέλησε νὰ τὸν προδώσῃ στοὺς συμμάχους. Στὸ ἴδιον γράμμα τοῦ ἀμολογούσε ὅτι δὲν λεγόταν Ἀλῖς Ντανιέλ κι' ὅτι εἶχε ἓνα ἄλλο ὄνομα, τὸ ὁποῖο ποτὲ δὲν μπορούσε νὰ φαντασθῇ ὁ Γερμανὸς κατάσκοπος. Ὁ Φράντς φόν Χάρμπεν συγγιχήθηκε τότε ἀπ' αὐτὴν τὴν ὁμολογίαν τῆς, ὥστε μόλις τέλειωσε ὁ πόλεμος, ἔκανε ἀνω-κάτω τὸ Παρίσι γιὰ νὰ τὴν βρῇ. Ἡ φίλη του ὅμως εἶχε ἐξαφανισθῇ. Τὸ μόνο ποὺ κατάφερε νὰ μάθῃ, ἦταν ὅτι κι' ἐκείνη ἦταν ἀπὸ τὴς πιο γνωστῆς κατασκόπους τῶν Συμμάχων κι' ὅτι ἦταν γυναίκα ἑνὸς ἀνώτερου κρατικοῦ ὑπαλλήλου. Ἀπογοητευμένος τότε ὁ Φράντς γύρισε στὸ Βερολίνο, παρατηρήσας ἀπὸ τὴ Μυστικὴ Ὑπηρεσία κι' ἀσχολήθηκε μετὰ τὴν δουλειάν του ἱπποδρόμου, ἐλπίζοντας ὅτι θὰ ἐξυγίανῃ τὴν παράδοξον φίλην του. Μὰ δὲν τὰ κατάφερε. Γι' αὐτὸ καὶ σήμερ' ἐξακολουθεῖ νὰ τὴν ἀγαπᾷ, μετὰ τὸ ἴδιον φλογερὸ πάθος κι' ἂς ἦταν αὐτὴ ἡ αἰτία ποὺ κατέστρεψε τὸ σταδίδι του.

ΕΡΙΧ ΒΕΡΧΑΪΜ

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΕΝΟΣ ΠΑΙΔΙΟΥ

Ἄκουτε, ἓνας παπὰς πῆγε στὸ σπίτι μίας γυναίκας τῆς ἐνορίας του. Ἡ οἰκοδέσποινα ὅμως ἔλειπε ἐκείνη τὴν ὥραν καὶ τὸν παπὰ τὸν δέχθηκε τὸ παιδί τῆς, ἓνα ἀγοράκι 8 χρόνων.

Ὁ παπὰς κι' ὁ μικρὸς καθόντουσαν μέσα στὸ σαλόνι ἀμιλητοί. Ἐξάφινά ὅμως ὁ μικρὸς, ποὺ λαχταρούσε νὰ πάῃ ἔξω νὰ παίξῃ μετὰ τοὺς φίλους του, εἶπε στὸν παπὰ:

—Εἶνε ἀλήθεια, δέσποτά μου, ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε πανταχοῦ παρών;

—Ναί, παιδί μου! ἀποκρίθηκε ὁ ἀγαθὸς λειτουργὸς τοῦ ὕψους.

—Παντοῦ; Παντοῦ; τὸν ξαναρώτησε ὁ μικρὸς.

—Ἀναμφιβόλως.

—Ὅστε λοιπὸν εἶνε καὶ μέσα στὸ σπίτι μας;

—Βεβαίως.

—Κι' ἐδῶ μέσα;

—Ἀσφαλῶς.

—Ἔ, τότε, δέσποτά μου, ἀφοῦ εἶνε κι' ἐδῶ μέσα, δὲν θὰ μείνετε μόνος σας, ἀν βγῶ ἔξω. Λοιπὸν, μπορῶ νὰ φύγω... Χαίρετε.

Κι' ὁ μικρὸς βγῆκε, τρέχοντας στὸ δρόμο γιὰ νὰ παίξῃ.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΟΛΛΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ ΣΕ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ!

NAMEΣΑ στον τέταρτο και τον πέμπτο δροφο, ο άνεγκυστήρ σταμάτησε απότομα. Μάταια ο "Αλφ, ο ειδικός υπηρέτης, προσπάθησε πιέζοντας αλληλοδιαδόχως τα διάφορα κουμπιά να τον θέσει πάλι σε κίνηση. Με άπορία, οι πέντε επιβάτες, οι οποίοι ήταν συγκεντρωμένοι στο στενόχωρο αυτό διαμέρισμα, κυττάχθηκαν μεταξύ τους.

—Μη στενοχωρείστε! είπε ο "Αλφ, ένθαρρυντικά. Δεν είναι τίποτε. Σ' ένα λεπτό θα ξεκινήσει πάλι!

Αλλά, αφού πίεσε και πάλι τα κουμπιά χωρίς αποτέλεσμα, ο "Αλφ κύτταξε τους επιβάτες και φιλοσοφικά είπε: «—Υπομονή!»

Δίπλα στον "Αλφ στεκόταν ο νεαρός κύριος Φρανκλιν, ο οποίος εργαζόταν στο μεγάλο δικηγορικό γραφείο του εβδόμου ορόφου. "Επειτα ήταν μια παχιά γυναίκα, η οποία κάποτε θα υπήρξε ωραία κ' η οποία με διάφορα φτιαχίδια προσπαθούσε του κάκου να σκεπάσει τα ίχνη του χρόνου. Ο "Αλφ την κύτταξε και σκέφτηκε πώς δεν την είχε ιδεί ποτέ άλλοτε. Παρέκει, ήταν ένας ύψηλός, γλωμός άνδρας, του οποίου το σιγάρο είχε γεμίσει με καπνό τον μικρό, περιορισμένο χώρο, παρ' την απαγόρευση της σχετικής πινακίδας. Ο τέταρτος επιβάτης ήταν ένας ύψηλός άνδρας, ο κ. Μίντλετον-Μάρσαλ, τον οποίον ο νεαρός "Αλφ θαύμαζε για το μεγάλο επιχειρηματικό πνεύμα του και για τα... πλούσια πορμπακούρ του. Τέλος, το βλέμμα του "Αλφ στάθηκε και με θαυμασμό κύτταξε το πέμπτο πρόσωπο. Ήταν μια νεαρή και χαριτωμένη γυναίκα, ξανθή, με δροσερά μάγουλα. Ο "Αλφ αναστράψε, γιατί η ευρωστή και ροδωκόκκινη εκείνη νέα του θύμιζε τα κορίτσια του χωριού του. Πιθανόν η θέα της νέας, η οποία του θύμιζε το χωριό του κι' επομένως την ανάλαφρη και καθαρή ατμόσφαιρα του τόπου του, να τον έκανε ξαφνικά να νοιώσει τον πνιχτικό αέρα που ανέπνεε μέσα στον άνεγκυστήρα. Και, λίγο απότομα, είπε στον ψηλό κύριο:

—Σας παρακαλώ, κύριε, σήστε το σιγάρο σας! Δεν επιτρέπεται...

—Καλά! καλά! μουρμούρισε εκείνος. Δεν μου λές, πότε θα ξεκινήσουμε;

—Ίσως ο τόνος της φωνής του ανθρώπου αυτού να συνετέλεσε ώστε να συνέλθουν οι λοιποί επιβάτες από την κατάπληξη τους για το απρόοπτο σταμάτημα του άνεγκυστήρος κι' ο κ. Μίντλετον-Μάρσαλ γέλασε κι' είπε:

—Δεν σας φαίνεται παράξενο που απορούμε γιατί σταμάτησε ο άνεγκυστήρ;

—Αν ήταν κανένα αυτοκίνητο, δεν θα μιάς έκανε καθόλου εντύπωση...

Ο "Αλφ κύτταξε μ' ευγνωμοσύνη τον κ. Μίντλετον-Μάρσαλ και είπε:

—Έχετε δίκιο, κύριε!

Ο γλωμός άνδρας, νευριασμένος, φώναξε:

—Σιωπή! Δεν έχουμε την δρεξί σας για κουβέντες και φιλοσοφίες. Σ' έρωτό: "Ως πότε θα μείνουμε εδώ;

—Η ξανθή νέα φάνηκε στενοχωρημένη κι' ο "Αλφ, για να την ένθαρρύνει, είπε:

—Δεν είναι τίποτε, δεσποινίς... Αυτά συμβαίνουν καμιά φορά, ξέρετε!

—Αν είναι έτσι, είπε ο κ. Φρανκλιν γελώντας, τότε να φροντίσεις, νεαρέ μου, να θάλεις στον άνεγκυστήρα σας ένα τραπέζι για μπριζζί και μερικές καρέκλες!

Ο "Αλφ γέλασε. Σκεπτόταν πώς έτσι έπρεπε να παίρνει και τις μικρά δυσάρεστα της ζωής, με κέφι και καλή καρδιά. Μά την ίδια στιγμή η παχιά γυναίκα άρχισε να φωνάζει:

—Θα σκάσουμε εδώ μέσα, δεν έχει αέρα! Δεν αισθάνομαι καλά! Υπάρχει αερισμός;

—Βέβαια, κυρία μου, επενέβη ο κ. Μίντλετον-Μάρσαλ. Κυττάδετε στην δροφή υπάρχουν αεραγωγοί. Δεν υπάρχουν λοιπόν κίνδυνος να πάθουμε από άσφυξία, έστω κι' αν πρόκειται να μείνουμε εδώ μέσα επ' άπειρον...

—Επ' άπειρον! φώναξε η παχιά κυρία. Μά σας λέω, δεν μπορώ να μείνω κλεισμένη εδώ μέσα...

—Κλείσε το στόμα σου! μουρμούρισε άγρια ο γλωμός άνδρας. "Αν δεν θέλεις να σου το κλείσω εγώ, Βουβάσου!!...

Κατόπιν, άποτεινόμενος στον "Αλφ, επρόσθεσε:

—Πόσο καιρό εργάζεσαι στους άνεγκυστήρας αυτού του κτιρίου;

—Άρκετο καιρό για να ξέρω να τους χειρίζομαι, κύριε! απάντησε ο "Αλφ ψυχρά.

—Φρόντισε τότε να διορθώσεις την θλάση!

Ο γλωμός άνδρας γύρισε και κύτταξε τους συνεπιβάτες

του, περιμένοντας μια επιδοκιμασία στο πνεύμα του. "Αλφ, πειδή κανείς δεν απάντησε, ρώτησε:

—Αυτό εδώ το κόκκινο κουμπί σε τί χρειάζεται;

Και, λέγοντας αυτά τα λόγια, άπλωσε το χέρι του.

—Μην άνακατεύετε, σας παρακαλώ! είπε ο "Αλφ επιτακτικά.

Ξέρω τη δουλειά μου, κύριε!

Ωστόσο ο "Αλφ άπορούσε γιατί άργούσαν ν' απαντήσουν οι συνεπιβάτες.

—Αν ο Τζιμ δεν ήταν στο θυρωρείο, θα έπρεπε να περιμένω. "Αν ο Τζιμ δεν ήταν στο θυρωρείο, θα έπρεπε να περιμένω. "Αν ο Τζιμ δεν ήταν στο θυρωρείο, θα έπρεπε να περιμένω.

—Καλύτερα ν' αφήσουμε τον "Αλφ να κάνει ό,τι θέλει. Διέκοψε ο νεαρός κ. Φρανκλιν. Δεν χάθηκε ο κόσμος άναπνέουμε ένα λεπτό!...

—Ποιός είστε σεις, κύριε, που θα μ' έμποδίζετε;... άρχισε να λέει ο άγνωστος.

—Εγώ, είπα τη γνώμη μου! απάντησε ο κ. Φρανκλιν μ' άπειρη θεία.

—Ενα έλαφρό χρώμα έβαψε το όμορφο πρόσωπο του ψηλού θρώπου, για μια στιγμή στάθηκε άναποφάστος και έσπασε έντελως άνελεπτα έδωσε μια γερή γροθιά στο στήθος του άποπτο κ. Φρανκλιν και τον έρριξε χάμω άναίσθητο.

Μά την ίδια στιγμή ο "Αλφ άρπαξε το σκαμνί του, το ποιο έρρισκόνταν διπλωμένο πίσω του, άκουμπάμενο στο τοίχω και πρότοπο προφθάσει ο άγνωστος ν' άμυνθή, το το κάταρα άργά μά σίγουρα, στο κεφάλι. "Εκείνος τότε σωριάστηκε άναίσθητος στο θύμα του.

Η ξανθή νέα θιροκόταν κίχως άναίσθητη δίπλα στον κ. Φρανκλιν. Άναίσθητος το κεφάλι του και κλάγγαζε λέγει:

—Ω! άγαπημένε μου!... Σε χάνω δακαούργος... Πονείς;

Ο "Αλφ, με το μαντήλι του, άναίμωτο τον ιδρώτα από το μέτωπο του, έβλεπε τον κ. Μίντλετον-Μάρσαλ, με μια πλωμένη έφημερίδα έκανε άερα στη χείρα γυναίκα, η οποία βογγούσε και ναζε:

—Πνίγομαι!... Δεν άντέχω! Θα πεθάνω με τιμώρησες για τη κακή σκέψη μου!

—Ανοησίες, κυρά μου! Έλεγε ο κ. Μίντλετον-Μάρσαλ. "Ηουάστε!

—Εκείνη γύρισε και τον κύτταξε, άναίσθητη το κεφάλι της και είπε:

—Σας λέω, πώς ο θεός με τιμώρησε πεθάνετε όλοι έξ ατίας μου!...

—Κυρία μου, είπε ο "Αλφ παρακαλώντας, μην ξεάψετε, μην ξεάψετε, μην ξεάψετε...

—Κά, μη φωνάζετε, μην ξεάψετε, μην ξεάψετε...

—Κα, μη φωνάζετε, μην ξεάψετε, μην ξεάψετε...

—Κα, μη φωνάζετε, μην ξεάψετε, μην ξεάψετε...

—Κα, μη φωνάζετε, μην ξεάψετε, μην ξεάψετε...

—Κα, μη φωνάζετε, μην ξεάψετε, μην ξεάψετε...

—Κα, μη φωνάζετε, μην ξεάψετε, μην ξεάψετε...

—Κα, μη φωνάζετε, μην ξεάψετε, μην ξεάψετε...

—Κα, μη φωνάζετε, μην ξεάψετε, μην ξεάψετε...

—Κα, μη φωνάζετε, μην ξεάψετε, μην ξεάψετε...

—Κα, μη φωνάζετε, μην ξεάψετε, μην ξεάψετε...

—Κα, μη φωνάζετε, μην ξεάψετε, μην ξεάψετε...

—Κα, μη φωνάζετε, μην ξεάψετε, μην ξεάψετε...

—Κα, μη φωνάζετε, μην ξεάψετε, μην ξεάψετε...

—Κα, μη φωνάζετε, μην ξεάψετε, μην ξεάψετε...

—Κα, μη φωνάζετε, μην ξεάψετε, μην ξεάψετε...

—Κα, μη φωνάζετε, μην ξεάψετε, μην ξεάψετε...

—Κα, μη φωνάζετε, μην ξεάψετε, μην ξεάψετε...

—Κα, μη φωνάζετε, μην ξεάψετε, μην ξεάψετε...

—Κα, μη φωνάζετε, μην ξεάψετε, μην ξεάψετε...

—Κα, μη φωνάζετε, μην ξεάψετε, μην ξεάψετε...

—Κα, μη φωνάζετε, μην ξεάψετε, μην ξεάψετε...

—Κα, μη φωνάζετε, μην ξεάψετε, μην ξεάψετε...

—Κα, μη φωνάζετε, μην ξεάψετε, μην ξεάψετε...

—Κα, μη φωνάζετε, μην ξεάψετε, μην ξεάψετε...

—Κα, μη φωνάζετε, μην ξεάψετε, μην ξεάψετε...

—Κα, μη φωνάζετε, μην ξεάψετε, μην ξεάψετε...

—Κα, μη φωνάζετε, μην ξεάψετε, μην ξεάψετε...

—Κα, μη φωνάζετε, μην ξεάψετε, μην ξεάψετε...

—Κα, μη φωνάζετε, μην ξεάψετε, μην ξεάψετε...

—Κα, μη φωνάζετε, μην ξεάψετε, μην ξεάψετε...

ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ΕΧΕΙ Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ

ΙΑΤΡΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Τα αίτια των πονοκεφάλων είναι πολλά και διάφορα. "Εκείνοι που υποφέρουν από πονοκεφάλους, δεν πρέπει να κοράζονται σωματικές και πνευματικές. "Επίσης πρέπει να διαμένουν στο ύπαιθρο, να κάνουν έλαφρές σωματικές άσκήσεις, λουτρά με χλιαρό νερό και έντριδες με κολώνια. Στον παροξυσμό του πονοκεφάλου, δίδετε στον άσθενή μια δόσι άντιπυρίνης, άσπιρίνης και άλλων παρνομιών φαρμάκων.

Και ο νευρικός, έπιμονος και ένοχλητικός λόδευκας όφείλται σε πολλά και διάφορα αίτια. "Υπάρχουν όμως τα άκλόουθα μέσα για την προσωρινή του θεραπεία: Μόλις μιάς έρθη ο λόδευκας, πρέπει ν' άρχίσουμε να καταπίνουμε μικρά κομμάτια πάγου ή νερό παγωμένο ή πολύ ζεστό νερό και σε κάθε γουλιά να παίρνουμε και μια θαθεία και άργη είσποη. Καλό κάνει έπίσης και το σταμάτημα της άναπνοής, το όποιο όμως πρέπει να είναι—όσο δυνατόν—διαρκέστερο. Καλό έπίσης κάνει στο λόδευκα και μια γουλιά ξύδι μαζί με λίγη ξάχαρι.

Μόλις πιάσουν σπασμοί έναν άνθρωπο, πρέπει να τον πλάγια—σουμε άμέσως πάνω σ' ένα στρώμα, μέσα σ' ένα δωμάτιο εύρύ—χωρο και εύαερο, να ξεκουμπώσουμε τα ρούχα του και μετά ή να τον τυλίξουμε με πετσέτες και σεντόνια θρεγμένα σε κρύο νερό ή να τον κάνουν λουτρό, θερμοκρασίας 37 βαθμών, με τύλιο. Κατόπιν του δίνουμε ένα καθαρτικό.

Οί συχνοί έμετοι δεν όφείλονται μόνον σε κακοστομαχία, όπως σαναζόνται πολλοί. "Οφείλονται σε άπειράριθμα αίτια, φανερά και κρυφά. Πάντως, στην περίπτωση αυτή έπιβάλλεται άπόλυτη διαίτα και άκίνησις. Συχνές γαργάρες με κρύο νερό, πιπίλισμα κομματιών πάγου και ή τοποθέτησις πάνω στο έπίγάστριο συν—πισμοί ή φούσκας πάγου και έπιθεμάτων ψυχρών ή θερμών.

Όταν άνοιξη ή μύτη μας, πρέπει να καθήσου—με σ' ένα μέρος δροσερό, με το κεφάλι σκυ—μένο έλαφρά προς τα έμπρός, να χαλαρώσουμε κολλάρα και ρούχα και να άρχίσουμε να είσπνέ—ουμε από τη μύτη και να εκπνέουμε από το στό—μα. "Αν ή αίμορραγία δεν σταματά, τότε κα—λόν είναι να χώσουμε μέσα στο ρουθούνι, από το ήποιο τρέχει το αίμα, ένα θαιπάκι ποτισμένο σε νερό με όξυγόνο ή σε διάλυση άντιπυρίνης 1 προς 10.

Όμα μιάς δαγκάση ή μιάς τοιμήση κανένα δηλητηριώδες έντομο, τρίβουμε το δαγκάμενο μέρος με κολώνια, μέσα στην οποία έχουμε στά—ξει μερικές σταγόνες άμμιωνίας. "Αν το δαγκα—μένο μέρος φλαγιστή, τότε βάζουμε σ' αυτό πα—νιά θρεγμένα σε μολυβόνερο. Για τα κεντρίσματα των σφηκών γενικώς κά—νουμε πλύσεις με χλωρίδοξο άσθενή.

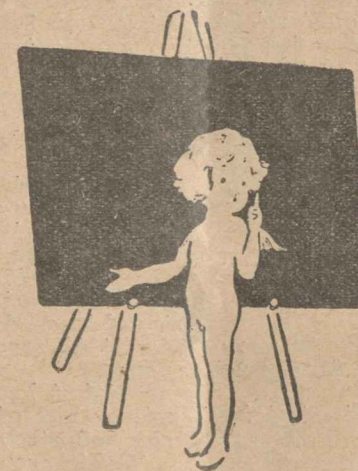
Γιρόχειρο θεραπειτικό μέσον για τη διάρροια και τη δυσεν—τερία, είναι το έξής: Ρίχνετε σε λεμονάδα (λεμονοζυ) δυό δρά—μα σκόνης άραβικού κόμμεος, την άνακατεύετε και πίνετε το μίγμα.

Για τα ίδια νοσήματα, κάπως πιο πολύπλοκο, μά έπίσης, άπο—τελεσματικό μέσον θεραπείας είναι και το έξής: Παίνομε πέν—σερα δράμα άραβικού κόμμεος, μισό δράμι έλαίου πασκα—ριών, δυό δράμια ξάχαρι, και πέννητα δράμια νερό. Τα διαλύετε όλα μαζί και πίνετε το μίσο το άγνιστος. "Αν ύστερα από τρεις ώρες δεν πάψει το κακό, πίνετε τότε το άλλο μισό κ' ή θεραπεία έπέρχεται.

Απ' τους καρπούς, τα αγγάδια συνιστώνται ίδιαίτερως σε ό—σοις έχουν προλάβει στην θροβήτιδα. "Επίσης, άπελούν πολύ και τους πάσχοντες από το ήπαρ (σηκκωτί). Σκετός, χωρίς ζά—χαρι κλπ. ο χυρός του άγγάδιου, προλαβαίνει πολλές στομαχι—κές διαταράξεις. Και τοδού, γιατί μετατρέπει τα όξέα ύγρά του στομάχου σε άλκαλικά.

Πίνετε άμέσως μόλις έσπνήσετε το πρωί ένα φλυτζάνι χαμο—μήλι. Κάνει μεγάλο καλό στο στομάχι, σταματά την όξυρε—γμία κλπ.

Αποφεύγετε να τρώτε συνε—χώς το ίδιο φαγητό. "Αντίθετα, φροντίστε να έπιζητήτε πάντα την ποικιλία. Αυτό κάνει μεγα—λο καλό στην ύγεια.

ΕΙΜΑΙ... εσύ...
"Εχω την πιο χα-
ριτωμένη κι' όμορφη
γυναίκα του Παρισιού.
Είμαι ο πιο καλοπαι-
νιμένος απ' όλους
τους φίλους μου και
τους γνωστούς μου..."

Είμαι όμως και δυ-
στυχής... Η ψυχή της
λατρευτής μου γυναι-
κούλας, ή όμορφη ψυ-
χή της, έχει ένα ελάτ-
τωμα απεμπιστικό...

Είνε ζηλότυπη υπερβολικά, ή τόσο ξεχωριστή σ' όλα τ' άλλα συζυγός μου!...

Η αλήθεια είναι, ότι δεν είμαι τέλειος σύζυγος κι' εγώ... Κά-
νω συχνά αρκετές κατεργαριές... Μά δεν θα ήταν καλύτερο να
με διορθώση με τη λογική και τη γλυκύτητα, παρά να με έσο-
γιάω με τ' ανυπόφορα νεύρα της... και με τις άβυσσες της
σκληρής της βίας της ζήλειάς της;...

Τώρα τελευταία, έτυχε—ναί, έτυχε—να είμαι έρωτευμένος...
δηλαδή να συμπάσχω κάπως την ώραίσιατη Μάρθα Μπράκ, την
παισιώδη ύψιφων. "Αχ, τί τρυφερό χεράκι που έχει! Τό φίλη-
σα προχτές κι' αναστήθηκε!... Και για μόνη απόδειξη της ά-
γάπης μου αυτής, ή ώραία Μάρθα μου ζήτησε ένα σμαραγδένιο
δαχτυλίδι: Τό είχε δη εκείνες τις ημέρες στη θρίττα ενός κο-
σμηματοπωλείου και της «χτύπησε» ζωηρά στο μάτι!

Αγόρασα τό δαχτυλίδι και πήγα στο σπίτι μου ναρξ. Είχα
απόφαση να φάω γρήγορα να θρώ μία οποιαδήποτε πρόφαση
και να πάω κατόπιν στο θέατρο. Θάδρωνα εκεί στο καμαρίνι
της τη Μάρθα, θά της πρόσφερα τό δαχτυλίδι Ιπποτικά και θά
γύριζα κατόπιν φρόνιμος στο σπίτι μου: Θά περνούσα έτσι γα-
λήνια τη θραυδιά μου, με την αγαπημένη 'Ιουλία, τη θελκτική
μου σύζυγο!

Δυστυχώς, ή τρικυμία με περίμενε στο σπίτι. Δεν πρόλαβα να
μπώ, κι' επάνω στο κεφαλόσκαλο με περίμενε ή 'Ιουλία εξα-
γριωμένη. Με κύτταξε θλοσυρά, ξεδίπλωσε ένα μπλε μυρωμέ-
νο χαρτάκι που κρατούσε, μου τδδειξε κ' είπε:

—Τό ξέρεις αυτό, παμφίλτατε;

Μ' έλουσε κρύος ιδρώτας. Ένωισα θιαίο καρδιοχτύπι και
στο λαρούγγι μου στάθηκε μία λιγούρα.

—Βεβαίως τό ξέρω! Κατόρθωσα τέλος να τραυλίσω.

—?Α! "Ωστε όμολογείς λοιπόν, άθλιε;

...Ξερόδωξα.

—Τί πράγμα όμολογώ; ψιθύρισα με άπορία δθθεν. Τό γραμ-
ματάκι αυτό, τό ξέρω... Αυτό όμως δεν σημαίνει, ότι είναι και
δικό μου!

Η 'Ιουλία μου έμμηξε τά γέλια. "Ήσαν τρομερά, τά γέλια
της εκείνα:

—Γιά ήλιθία με περνάς; Ξεφώνισε.

—Σού λέω την αλήθεια, αγαπητή μου... Αυτό τό γραμμα-
τάκι είναι κάποιου φίλου μου... Μου τδδωσε άστειευμένος να

τό διαβάσω κι' εγώ, κατά λά-
θος ύστερα, τδθαλα στην τσέ-
πη μου!

—Πώς τόν λένε αυτόν τό φί-
λο σου;

—?Α, 'Ιουλία!... Ζητάς ά-
πό μένα, να διαπράξω τώρα μία
άδιακρισία... Κι' ή άνατροφή
μου; 'Ο γαρκάτρός μου ό εύθύς,
μ' έμπόδίζουν να την διαπρά-
ξω!

Η 'Ιουλία δεν έχαψε τό «χά-
πι». Με κύτταξε πιδ θλοσυρά
τώρα και ξεφώνισε:

—Αθλιε, έχεις έρωμένη!...

Από σήμερα τελειώνουν όλα
μεταξύ μας!... "Αχ, μαμά μου!
Γιατί μ' έδωσες σ' έναν προδότη
και ψεύτη;

Η σκηνή ήταν σπαραχτική. Τά
δάκρυα και τά ξεφώνητά της
με τάραξαν. Την ήξερα ίκανή
να πραγματοποιήση την άπειλή
της τώρα μάλιστα που κρατού-
σε τη νειοποιιστή απόδειξη του
έπιπολάσιου παραστράτητός
μου. Καί φοβήθηκα... Την λά-
τρευα ελκρινά και θαθεία, την
'Ιουλία μου!

—Λατρεία μου, της είπα. 'Η-
συχάσε... Μην κάνεις έτσι!...

—Ορκίσου, ότι είναι το φί-
λου σου κι' όχι δικό σου αυτό

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΜΟΥΡΝΤΑΡΗΣ

ΤΟΥ ΖΩΡΖ ΚΟΥΡΤΕΛΙΝ

Φερμά της δάκρυα έθρεχαν τά μάγουλά της, τό στήθος της
τάπητα του δωματίου... Σώστη πλημμύρα!... Κι' εγώ ήμουνα
λικρινά σπαραγμένος!

Τέλος, γύρισε πάλι σέ μένα.

—Κύριε, είπε, τό πίν τελειώσε μεταξύ μας... Δεν έχετε
σήμερα γυναίκα!

Κι' έκλαιγε... Τό ώραίο της πρόσωπο γινόταν ώραιότερο
καθώς τό στόλιζαν τά δάκρυά της, τά λαμπερά σαν μπουλόνια.

—'Η άδιαφορία σου μ' έχει δολοφονήσει! Εξακολούθησε
περιστερούλα μου, με παραπονιάρικη φωνή. Δυό χρόνια είμαι
παντρεμένος μόνον...κι' όμως έχασες, ότι σήμερα είναι ή έ-
τειος τών γάμων μας!... Πέρσι σαν σήμερα, που είμαστε στην
'Ελβετία, θυμήθηκες την επέτειο... Και μου χάρισες ένα κό-
λιέ... Σήμερα όμως την έχασες κιόλας την επέτειο... 'Η δ-
πιστίες σου κι' ή άμυαλωσύνης σου κι' ή άδιαφορία σου άπέναν-
τί μου, σ' έκαναν να ξεγάσης τη σημερινή επέτειό μας!...

Κι' έκρυψε με άπελπισία τό πρόσωπό της στις παλάμες της.

Μά εγώ, εγώ ό άκαρδος, δεν έθλεπα τώρα τόν πόνο και τό
δάκρυα της λατρευτής μου κούκλας...

Εγώ χοροπηδούσα τώρα, από άνέκφραστη χαρά... Κόμπε-
να ξεφώνισα από αγάλλισα: "Εθλεπα, ότι ή μοίρα έδινε στή
χερία μου ένα όπλο πανίσχυρο για να σωθώ... "Εθλεπα, τό
τό παραστράτημά μου γινόταν τώρα γέφυρα της σωτηρίας μου.

Κι' έφειξα κρυφά και με λαχτάρα τό θλουδένιο κουτί που
ήτο' όρισκόταν τό θαρύτιμο σμαραγδένιο δαχτυλίδι, τό πα-
ριζόμενο για την άλλη, την ύψιφώνό μου.

Επειτα, πλησίασα την 'Ιουλία μου και της είπα με τρυφε-
ρη:

—Αγαπημένη μου γυναικούλα, άπατάσαι... Τά αίσθηματά
λατρείας μου για σένα, έμειναν τά ίδια... Σ' αγαπώ, όπως
αγαπούσα πάντα κ' ίσως περισσότερο τώρα.

Με διέκοψε, χωρίς να σηκώση τό κεφάλι της, όταν υπάρχε
—"Αδικα εξακολουθείς τις ψευτιές σου... Δεν υπάρχει τί-
τε πειά, μεταξύ μας... 'Η άδιαφορία σου, ή λησμονιά σου, ή
ή καλύτερη απόδειξής ότι έπαφες να μ' αγαπάς!

—'Η άδιαφορία μου; τραύλισα δθθεν με άπορία. 'Η λησμονιά
μου;

—Ναί, ή λησμονιά σου!... Ξέχασες ότι είναι ή επέτειος
γάμων μας σήμερα;... Κι' έπειτα εκείνο τό γράμμα... που
είνε το φίλου σου τάχα...

"Ωπλίστηκα με τη μεγαλύτερη τρυφερότητα συζύγου που
τρεβεί άληθινά τη σύζυγό του—πώς;...—κι' είπα πάλι
δευτικά:

—'Ιουλία!... Με άδικείς άπάν-
τι μου!... Βιάζεσαι, όπως πάντα,
στις κρίσεις σου... Και δεν
δωσες καν τόν καιρό, να σε άνα-
λίσσω τρυφερά, να σε τριασπο-
λοφίλίσω, και να σ' ευνόησω
με τών ευτυχισμένων...

Με διέκοψε έξαλλη:

—Νά μου εύχθής για την έ-
τειο!... Τώρα δηλαδή, που
τό θύμισα εγώ;...

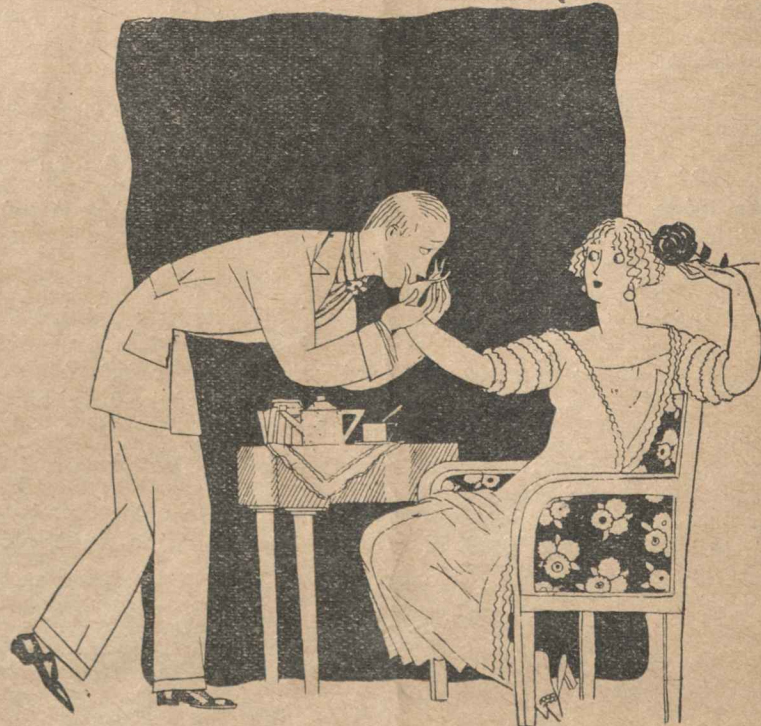
—Απατάσαι, 'Ιουλία μου!...
είπα με τούπε. Τό θυμήθηκες
πρίν εγώ, από σένα!

Με κύτταξε έκθαμβή

Κι' εγώ έθλασα με πόση μου
περιγρόφεται, τό χέρι μου
τόσπη. "Εθναλα τό θλουδένιο
τί, τό άνοιξα κι' άπλώνοντας
στην άμύχαση σύζυγό μου
πάλι:

—Δέξου, φιλάτη μου 'Ιου-
αυτό τό σμαραγδένιο δαχτυλίδι
Είπε τό ταπεινό μου δάσος, γι-
ετυχισμένη επέτειο τών γά-
μας!... Κι' όμολόγησε σπαρα-
χνος, αγαπημένη μου μικρούλα,
τι και πολύ θιάστικες σπαρα-
σεις σου και πολύ με άδίκους
πίστες!... "Αχ, πόσο πικρά
Πιστώνισα μου!... "Ιν και
"Ενα ξεφώνιστο άνέκδοτο...

(Η συνέχεια είς την σελίδα 215)

—Τό φίλησα προχτές κι' αναστήθηκε...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ Κ. ΝΤΟΥΜΕΡΓΚ

Η ΚΟΡΗ ΤΗΣ ΠΡΟΔΟΜΕΝΗΣ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Α θλόφαρα της Τύρας χαμήλωσαν, σαν να
ήθελε να κλείση μέσα στην ψυχή της, τη σο-
δαρή και τρυφερή έκφραση τών τόσο άγα-
πημένων της ματιών του Τζ'ιλ, και τά σθη-
σμένα χείλη της ψιθύρισαν:

—'Ο Θεός είναι καλός που μου στέλνει αυτή την
εύχλια στις τελευταίες ώρες της ζωής μου...

Η Τύρα άποκοιμήθηκε γλυκά τό στερνό της
ύπνο, έν' άπόγευμα του 'Ιουλίου, μέσα στην άγκα-
λιά του Τζ'ιλ. Πρίν κλείσει για πάντα τά μάτια
της, τού έριξε ένα τελευταίο θλέμμα, ένα θλέμ-
μα γεμάτο μ' άπέραντη άγάπη, και τού ψιθύρισε
με φωνή που μόλις άκούγονταν:

—Θά γίνης ευτυχισμένος!... Κ' ή Κάγια τό έ-
δω... Θά προσεύχωμαι στο Θεό για σάς, δυό έ-
πινείς αγάπες μου!...

XVIII

—'Ηθε ή άλληλογραφία του μπαμπά, 'Αντωνί-
νε. Δός τό μου... Θά τού τό πάω μόνη μου...

Και παρνοντας από τά χέρια τού όπρητή τό
δίσκο που ήταν γεμάτος γράμματα και περιοδικά,
μπήκε μέσα στο γραφείο του Τζ'ιλ.

Τό γραφείο ήταν έρημο, έκείνη τη στιγμή. 'Η
μικρούλα άπόθεσε τό δίσκο επάνω στο τραπέζι.
Έριξε ένα τρυφερό θλέμμα στη μεγάλη φωτογρα-
φία της μητέρας της, μπροστά στην όποια κάθε
μέρα έβαζε λουλούδια και πήγε και κάθισε στην
αγαπημένη της γωνία με ύφος κουρασμένο, που
ήταν όδυνόρρο να τό θλέπη κανείς σ' ένα τόσο μι-
κρό κοριτσάκι.

Είχε άδυνατίσει κ' είχε χλωμίσει ακόμη πιδ
πολύ τών τελευταίο καιρό ή φτωχούλα μικρή Κά-
για. Μετά τό θάνατο της μητέρας της, που ήταν έ-
νας δυνατός κλονισμός, για τό λεπτό όργανισμό
της και για την ευαίσθητη καρδιά της, είχε πέσει
θαλάσ άρρωστη. 'Ο Τζ'ιλ την περιπολήθηκε με μί-
άπέραντη άφοσίωση. Μά δεν άργησε ν' άντιληφθώ,
ότι δη ή ιστορία του, που ήταν πολύ θαθεία ώ-
στόσο, δεν μπορούσε ν' άντικαταστήση τις φρον-
τίδες και τη μητρική περιποίηση μιάς γυναίκας,
ποπώντων σ' ένα παιδί λεπτό, όπως ήταν ή κόρη
του.

"Ωστόσο, έπρεπε να μονιμοποιηθί αυτή ή κατά-
στασι, γιατί όποτε συλλογιζόταν καν να συνάψη
δευτερό γάμο, θά προσπαθούσε μόνο να βοηθί μιά
καλύτερη παιδαγωγό για την Κάγια, γιατί αυτή
που της είχε τώρα, μία νέα πολύ σοδαρή και στε-
νή, της προκαλούσε φόβο και όχι άγάπη.

Αυτές ή φροντίδες ενωνόντουσαν με τη θλίψη που
προκαλούσε τό κενό, τό όποιο τού είχε αφή-
σει ό θάνατος της φτωχής Τύρας. 'Η κατοικία του
του θανάτου άπίστευτα ψυχρή από τότε που δεν
άντικριζε, όταν ξαναγύριζε σ' αυτή, τό χαμόγελο
της γυναίκας του.

"Ωστόσο, διαζόταν πάντα και τώρα να ξαναγυ-
ρίσει στο σπίτι του γιατί ήξερε με πόση άνυπομονη-
σία περίμενε ή μικρούλα Κάγια την έπιστροφή
του λατρευτού της πατέρα. Μά κι' ό Τζ'ιλ διαζό-
ταν να την ξαναβεί, να πληροφορηθί μήπως ήταν
πιδ κουρασμένη και να προσπαθήση να κάνει να
χαλαρώσουν τά χλωμά της χείλη.

"Ετσι κ' εκείνο τό άπόγευμα ξαναγύρισε όσο
πιδ γρήγορα μπορούσε στο σπίτι του. 'Η Κάγια,
άκούγοντας τη φωνή του στην είσοδο, έτρεξε να
τόν υποδεχθί όσο πιδ γρήγορα μπορούσαν τά ά-
δυνατα ποδαράκια της.

—'Ω! μπαμπά! φώναξε. Δεν φανταζόμουν ότι
θα γυιζάτε τόσο γρήγορα! Τί εύχλια!

—Βιάστηκα για σένα, αγαπημένη μου μικρούλα.

Και ό Τζ'ιλ έφερε γαϊδευτικά τό χέρι του στο έ-
λαφρό φλογισμένο μέτωπο της μικρούλας.

—Κοντεύει να μου περάση, μπαμπά... Τώρα μά-
λιστα θά μου περάση έντελώς, άφοδ έλαιο σ' εδώ.

—'Ο Τζ'ιλ έδωσε τό καπέλλο του στον όπρητή
και παρνοντας από τό χέρι την Κάγια, μπήκε στο
γραφείο.

—Τό ταχυδρομείο σας έφτασε, μπαμπά... Τό έ-
βαλα επάνω στο τραπέζι, σας, είπε ή Κάγια.

—Καλά, μικρούλα μου, άπάντησε άφηνημένος ό
Τζ'ιλ.

Κάθισε και πήρε την Κάγια στά γόνατά του.

Έκείνη έγειρε τό κεφάλι της επάνω στο στήθος
του, ενώ αυτός χάιδευε τά ξανθά της μαλλία.

—Τί έκανες όσο εγώ δεν θρискόμουν εδώ;

—'Η κ. Μαργκέ θέλησε ν' άναπαυθώ, μπαμπά.
Προσπάθησα να κοιμηθώ, μά δεν μπόρεσα... Σ κε-
πτόμουν έσας... και τη μαμά.

—Φτωχή Κάγια! είπε ό Τζ'ιλ, με συγκίνηση, σκύ-
θοντας για να τη φίληση. Κ' εγώ έσένα σκεφτό-
μουν, μικρούλα μου... Καθώς συζητούσα με την ή-
βοποιό κ. Ντορμπά για τό έργο μου, που πρόκει-
ται να παραστήση στην 'Αμερική στις άρχές τού
φθινοπώρου, πιάσαμε κουβέντα και για σένα και
μου υπέδειξε μιά όμορφη γωνία στην 'Ελβετία, ό-
που θά γίνης έντελώς καλά και όπου θά περάσου-
με περίφημα τό καλοκαίρι μας. Τί λές εσύ γι'
αυτό;

—Θά είμαι καλά μαζί σας, όπουδήποτε κι' άν
πάμε.

—Τότε πρέπει να προετοιμαστούμε για να φύ-
γουμε την προσεχή έβδομάδα. Τώρα, κάθισε εκεί,
μικρούλα μου, για ν' άνοιξω την άλληλογραφία
μου.

Η Κάγια πήγε και πήρε την πολυθρόνισα της
και κάθισε κοντά στον πατέρα της, ενώ αυτός με
μία κίνηση άργη, τράβηξε κοντά του τό δίσκο
με τά γράμματα για να ρίξη μιά ματιά στις έπι-
γραφές τους.

Δεν περίμενε τίποτε τό ένδιαφέρον από αυτή την
άλληλογραφία που προερχόταν από άγνωστους
θαυμαστές του ως επί τό πλείστον. Τά έσπρωχνε,
τό ένα μετά τό άλλο, έπιφυλασόμενος να τά δια-
βάση τό θράδυ για να υπαγορεύση την άλλη μέ-
ρα τις άπαντήσεις στο γραμματέα του.

Εξαφνα όμως, τού φάνηκε ότι ή καρδιά του έ-
παψε να χτυπά. Έκεί, σ' έναν άκάελλο λευκό
πολύ άπλό, είχε άναγνωρίσει ένα πολύ γνωστό του
γράψιμο, ένα γράψιμο που είχε να τό άντικρύση
πολύ καιρό.

—Κλάρα! ψιθύρισε.

Και μονομιάς, ή πολυαγαπημένη άνάνησι της
εξαδέλφης του ξαναγύρισε με μιά μυστηριώδη δύ-
ναμι, ή όποια φανέρωνε στο Τζ'ιλ ότι αυτή ή με-
γάλη αγάπη, παρ' όσα κι' άν έκανε για να την
καταπνίξη, άπόμεινε πάντα όλοζώντανη μέσα του.

Μά τώρα τί ήθελε ή Κλάρα απ' αυτόν; Μετά τό
θάνατο της Τύρας, ό κ. ντε Κομπέρ τού είχε γρά-
ψει ένα σύντομο συλλυπητήριο γράμμα, προσθέ-
τοντας άπλώς ότι ή κόρη του προσευχόταν καθη-
μερινώς για τη νεκρή και γι' αυτούς που άπόμει-
ναν. 'Ο Τζ'ιλ είχε κάπως εξαναστή και ψυχρανθή
που ή Κλάρα δεν είχε γράψει μιά γραμμή με τό
χέρι της και με σφίξιμο της καρδιάς είχε συμπε-
ράνει ότι ή εξαδέλφη του δεν ήθελε πείνα να έχη
πρασινικές σχέσεις μαζί του, από φόβο μήπως
ξαναγύριζε τό παλιό τους αίσθημα.

Με χέρι νευρικό, άποσφράγισε τό φάκελλο. Και
διάβασε αυτά μόνο τά λόγια:

«Ελάτε, Τζ'ιλ. Θέλω να σας
μιλήσω. Φέρτε και τη μικρού-
λά σας, Κάγια.»

Απόμεινε μιά στιγμή άκίνητος, μη τολμώντας
να πιστέψη στα μάτια του. 'Η Κλάρα τόν προσκα-
λούσε... Θά την ξανάβλεπε... Τί ήθελε να τού
πεί...

—'Αν... 'Αν...

—'Οχι, ήταν πρέλλια να τό όνειρεύεται αυτό!...
Μά θά πήγαινε, θά πήγαινε να τη δθ τό ταχύ-
τερο!... 'Ηθελε να μάθω...

Πώς ή καρδιά του άναπηδούσε μέσα στο στήθος
του με τη σκέψη μόνο ότι θά ξανάβλεπε τό αγα-
πημένο της πρόσωπο!

—Αγαπημένη μου, είπε στην Κάγια, πήγαινε
πες γρήγορα στη Βικτωρίνα να έτοιμάση τη θα-
λιτσούλα σου. Φεύγουμε αύριο για την 'Ιταλία...

Η μικρούλα άνοιξε διάπλατα τά μάτια της.

—Για την 'Ιταλία; Έκανε ή Κάγια. Μά μου εί-
χατε πεί πως θά πηγαίναμε στην 'Ελβετία...

—Θά πάμε ίσως κατόπιν. Μά θά πάμε τώρα να
δούμε τόν εξαδέλφό μου θαρώνο ντε Κομπέρ και
την κόρη του Κλάρα... Μά, αλήθεια, ή Κλάρα σέ
ξέρει εσένα... Θυμάμαι πως μου είχε διηγηθί κά-
ποιο δυστύχημα που συνέβη στην παρμανα σου,
έπειτ' από τό όποιο σέ πήγε πάλι κοντά στη μαμά
σου...

(Ακολουθεί)

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

(Ένα πολύκρητο άρθρο του διασήμου Άγγλου συγγραφέως Γεωργίου Μπέρναρ Σω για το ζήτημα του γάμου και της ήθης της, καθώς και για τις άθεμτους ενώσεις και τα διαζύγια)

Αφάνταστες κι' αναρίθμητες είναι η άνοησις που έχουν γραφεί μέχρι σήμερα για το γάμο. Κ' η περισσότερες από αυτές τις άνοησις, είναι πολύ επικίνδυνες, γιατί το κακό δεν σταματάει μόνο στα άρθρα και στις διαλέξεις. Ο κόσμος λοιπόν τ' έχει χάσει και δεν ξέρει πια τι να σκεφθεί για το γάμο. Είναι καλός; Είναι κακός; Πρέπει να προστατευτεί καλύτερα ή μήπως πρέπει να τον καταργήσουμε;

Πολλές γυναίκες έρχονται κάθε τόσο και με ρωτούν γι' αυτό το ζήτημα. Θέλουν να τους δώσω μια συμβουλή, να τους πω τη γνώμη μου, να τους δώσω μια λύση.

—Μίστερ Σω, να παντρευτούμε ή να μη παντρευτούμε τον άνδρα που αγαπάμε; Να ζήσουμε μαζί του νομίμως ή να έχουμε «άθεμτους σχέσεις»; Μήπως ο γάμος καταστρέφει τον έρωτά μας; Μήπως η νόμιμος ένωση, η συζυγική ζωή είναι μονότονη, ανιαρά και κουραστική κι' όχι ευτυχισμένη, όπως την φανταζόμαστε;

Αυτά με ρωτούν όλες τους. Κι' εγώ, ο άνθρωπος που ο Θεός ξέρεi γιατί θεωρούμε ως ο πιο φιλελεύθερος άνθρωπος του κόσμου, δηλαδή ως ο πιο επαναστάτης, ο πιο αναρχικός, ο πιο «μοντέρνος», τις συμβουλεύω σαν πατέρας να θγάνουν από το νου τους κάθε τρελλό νεωτερισμό, κάθε «λόξα» και να παντρευτούν με στεφάνι και με δαχτυλίδι τον άνδρα που αγαπάνε...

Μά, τί να σάς πω... Καθώς ξέρετε, η γυναίκες είναι λιγάκι στραβοκέφαλες. Ακούνε θέβαια τα λόγια μου, μα μου φέρνουν όσotόσο ένα σωρό αντιρρήσεις.

—Κ' η Γεωργία Έλιοτ, μου λένε, η μεγάλη συγγραφέας της Άγγλιας, μια ανώτερη γυναίκα, μια μεγαλοφυΐα, μήπως παντρεύτηκε τον Λούις, τον άνδρα που αγαπούσε; Έπειτα, μου αναφέρουν μια φράση που είπε τάχα κάποτε ο Νίτσε ότι ο παντρεμένος φιλόσοφος είναι ένα πολύ γελοίο πλάσμα! Μά μήπως, διάβηλε, οι άνδρες που αγαπούν, όλες αυτές η γυναίκες είναι φιλόσοφοι σαν τον Νίτσε; Δεν το φανταζόμαι.

Μά η έπιπολαϊότης κι' η αφέλεια δεν σταματάει εδώ πέρα. «Η γυναίκες που παίρνουν σήμερα την απόφαση να πάνε με τον αγαπημένο τους στο ληξιαρχείο ή στην εκκλησία, φροντίζουν να «προασπίσουν», ή δυστυχισμένες, τις ελευθερίες τους. Θέλουν να διατηρήσουν και παντρεμένες όλη την ανεξαρτησία τους, όλα τα κέφια τους, όλες τις παραξένες «λόξες» που λέγονται ελευθερία του ατόμου!

Κι' όμως θα έπρεπε να ξέρουν, ότι η παραθία αυτή των αοιτηρών νόμων του γάμου φέρνει άργα ή γρήγορα την καταστροφή κι' ότι πολλές γυναίκες που θέλησαν να τους αγνοήσουν, μετανοήσαν πικρά. Αυτές η γυναίκες προτιμούν τώρα να παντρευτούν δέκα φορές, παρά να «χαίρωνται» την ανεξαρτησία τους.

Ο γάμος λοιπόν στη σύγχρονη σύνθεσι της κοινωνίας μας, είναι αναπόφευκτος. Θα έλεγα μάλιστα αναγκαστικός. Γι' αυτό πρέπει να πάψουμε να λέμε διάφορες ανεύθυνες φλυαρίες για τον θυσμό του και να κυττάσουμε καλύτερα πως θα τον κάνουμε πιο λογικό και πιο ευχάριστο.

Ας δοίμε λοιπόν τι είναι ο γάμος. Αυτό το πρόβλημα είναι τριμερές δύσκολο και πρέπει να αναλυθεί. Όταν λέμε τη λέξη «γάμος», πρέπει να καθορίζουμε και για ποιά γάμο κάνουμε λόγο: για τον πολιτικό, τον θρησκευτικό, τον ιδιόλυτο γάμο των Καθολικών, για τον Σουηδικό, τον Τουρκικό ή για το γάμο της Δανουβίας;

Στη Σουηδία, παραδείγματος χάριν, σέ μια από τις πιο πολιτισμένες χώρες του κόσμου, ο γάμος διαλύεται άμεσως μόλις το θέλουν οι δυο σύζυγοι, δίνας να υπάρχει ανάγκη καμιάς άλλης αίτιας. Μέσα στην Βρετανική Αυτοκρατορία, κατόπιν, έχουμε ένα σωρό παραξένους νόμους, όπως την απειρίοστη πολυγαμία των Κουλίν, τη Μουσουλμανική πολυγαμία, μέχρι τεσσα-

ρων συζύγων, το γάμο των παιδιών και το γάμο των πρώτων ξαδελφών. Έπειτα έχουμε και μια άλλη έννοια του γάμου, τον μονογαμισμό, την αγνότητα, την αξιοπρέπεια, την εγκράτεια.

Περί τα μέσα του 19ου αιώνα, οι άτομικιστά έκαναν τον γάμο να εκτοπίσουν το γάμο, να τον καταργήσουν, να τον αντισυναντήσουν τέλος, δίνοντας την απλή εξήγησι, ότι είναι μια ανόητη ιδιωματική φύσεως μεταξύ των δυο ενδιαφερομένων, στην οποία δεν μπορεί ν' ανακατευθώ η κοινωνία. Μά δεν θα άνοιγαν τότε τα μάτια τους; Πέρασε πια η μόδα του εγωισμού, γάμος είναι η ίδρυσις μιας οικογενείας κι' ένα τέτοιο σκέπτος ζήτημα, πρέπει να κανονίζεται από το κράτος. Ούτε μπορεί πλέον να γίνω λόγος και για την κατάργησή του, γιατί τότε ήταν σαν να θέλαμε να καταργήσουμε την οικογένεια. Πρέπει όσotόσο να τον καλύτερψουμε, γιατί όπως είναι σήμερα ή συνθήκες του έχουν φοβίσει όλον τον κόσμο.

Όσο όμως είναι αναπόφευκτος ο γάμος, άλλο τόσο αναπόφευκτο είναι και το διαζύγιο.

Κανείς άνθρωπος δεν μπορεί να πιστεύει ειλικρινά, ότι ένα άτομο κάνει ένα έγκλημα, ένα φόνο και κλειστώ από την κη για είκοσι χρόνια, ο ελεύθερος κι' αθάνατος συζύγος ή ελεύθερη κι' αθάνατος συζύγος πρέπει να μείνει δεσμευμένη με ένα έγκληματιαν δια το γάμο.

Με άλλα λόγια, όπως βλέπετε, ο αδιάλυτος γάμος των θολικών, ή πιο αοιτηρή μορφή του γάμου, είναι αδιανόητο, πάνθωπος, θάρβαρος.

Πάντα, κατά τη γνώμη μου, υπάρχει κάποιο μέσο για διάλυσι του γάμου. Οι λόγοι λοιπόν του διαζυγίου μπορεί να είναι διάφοροι από αυτών που ανάφερα πάρα πάνω ως ένοχοι παρουσιάζουν ή Αμερικανίδες στο δικαστήριο, τον λόγο της «ψυχικής αγωνίας», όταν ο σύζυγός τους δεν κόβει τα πόδια των ποδιών του. Συγκεκριμένα όσotόσο ποιοί πρέπει να είναι οι λόγοι της διαλύσεως του γάμου;

Αν παραδεχτούμε την κοινή, την ρωμαϊκή ποψη, ότι ο σκοπός του γάμου είναι η ελπίδα, τότε ο κυριώτερος λόγος της διαλύσεως του γάμου είναι ότι ο ένας από τους δυο συζύγους δεν ελπίσται με τον άλλο.

Αν πάλι παραδεχτούμε ότι ο σκοπός του γάμου είναι η τεκνοποιία κι' η ανατροφή των παιδιών, τότε ο κυριώτερος λόγος της διαλύσεως του γάμου είναι η ατεκνία.

Αυτές είναι ή δυο βασικές απόψεις του γάμου. Κι' όσotόσο για καμιά από αυτές τις αιτίες δεν μπορούν να γωρίσουν οι συζύγοι. Έπομένως το δικαίωμα του γάμου στηρίζεται σε καμιά από αυτές τις έννοιες.

Τότε ποιά λοιπόν είναι ή ήθικη του γάμου; Την ξέρουμε όλοι! Είναι ή ήθικη της δικαιοσύνης. Και ποιά είναι αυτή ή ήθικη; Είναι ή περιέργος. Η άπιστία της συζύγου θεωρείται ήθικη, ενώ ή άπιστία του συζύγου δεν είναι ήθικη. Πότε δεν κάνετε διειρα κι' εισάστε το λυμηνός σ' όλες τις απόψεις σας. Ποτέ δεν δίνετε μεγάλη σημασία στις γυναίκες. Δεν τους συγχωρείτε όμως να παίζουν μαζί σας και να σας κοροϊδεύουν.

Ο Ζίγκενς έβρινε μ' ανοιχτό στόμα από την κατάληξη της του. —Ποιά τα ξέρετε αυτά όλα; Ποιός σας τα είπε; τόν ρώτησε άνηγνος. —Το πρόσωπό σας! τοι άπάντησε ο δόκτωρ. Κάθε άνθρωπος στη φυσιογνωμία του έχει αποτυπωμένα τα αίσθημά του. Το πρόσωπό είν' ο καθρέφτης της ψυχής. Δεν άρκει όμως να έχουμε ένα άμορφο πρόσωπο για να είμαστε ειλικρινείς άναθοι, τίμιοι. Πρέπει να έχουμε και τα σχετικά διακριτικά γνωρίσματα. Το ίδιο συμβαίνει και με τις γυναίκες. Πίσω από την καλλονή του προσώπου τους κρύβεται πολλές φορές μια σατανική ψυχή γεμάτη κακιές.

—Λοιπόν; Έκανε ο Ζίγκενς. Με καλέσατε για να μου πείτε την γνώμη μου; —Κάθε άλλο, μά θα ήθελα να σάς βοηθήσω να βρείτε μια σύζυγο που να σας ταιριάζει. Ο Ζίγκενς έβγαλ' ένα στεναγμό κι' ενδιαφέρθηκε ν' ακούσει

Ο Μπέρναρ Σω (Σκίτσος του Μαγιάρ)

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΠΕΡΝΑΡ

ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΚΙ' Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Η θεωρία του δόκτορος Τζάφερσον. Τι υποστηρίζει ο Άμερικανός επιστήμων. Η ιστορία του εκατομμυριούχου Μπίλλυ Ζίγκενς. Ένας διαγωνισμός για την άπείκτη συζύγου. Χιλιάδες έπιστολόν και φωτογραφιών. Η συμβουλές του καθηγητού Χάρρυ Τζάφερσον. Πώς γίνονται σήμερα ευτυχισμένοι οι γάμοι στην Άμερική. Μία συνέντευξις με τον Τζάφερσον, κτλ.

ΟΙΟΣ θα μπορούσε ποτέ να φαντασθώ, ότι το χρώμα του προσώπου κι' ή έκφρασι του προδίδουν το χαρακτήρα του ανθρώπου και τα αίσθημά του; Κι' όσotόσο αυτό υποστηρίζει ο δόκτωρ Χάρρυ Τζάφερσον, ο πασίγνωστος πνευματικός και ψυχολόγος της Νέας Υόρκης. Ο δόκτωρ Τζάφερσον όφειλε τη σημερινή δημοτικότητα του στο άκλόουθο έπεισόδιο: «Ο εκατομμυριούχος Μπίλλυ Ζίγκενς, ύστερ' από μια περιπετειώδη ζωή, αποφάσισε τέλος να βάλω μυαλό και να παντρευθώ. Είχε θαρεθεί τις εύθιμες συντροφιάς, τις εύκολες περιπέτειες και τους έρωτατικούς του. Έπειδή όμως δεν ήθελε ν' απογοητευθώ από το γάμο του, σκέφτηκε ότι έπρεπε να διαλέξη με προσοχή τη σύζυγό της. Δεν τον ενδιέφερε άν ήταν φτωχή ή πλούσια. Τού άρκοσσε να είναι άπλως άμορφη, μά όχι πάλι και με μια άμορφη πού θα της δημιουργούσε ένα έπιτελείο θάυμαστων και θα την έκανε επικίνδυνη για την αξιοπρέπεια του. Μία τέτοια γυναίκα όσotόσο, δεν θάρισκεται και πολύ εύκολα. Γι' αυτό ο Μπίλλυ Ζίγκενς δημοσίεψε σ' όλες τις έφημερίδες την ακόλουθη άγγελία: «Ζητώ σύζυγο, νέα, άμορφη, που να μην είναι ούτε κοκκέτα, ούτε φιλόδοξη. Άδιαφορώ για την κοινωνική θέση της. Μοι άρκει να είναι πιστή στα συζυγικά καθήκοντά της. Γράψατε: Μ. Ζ. 28η Λεωφόρος άρ. 40».

Μ' αυτή την άγγελία ο Ζίγκενς νόμιζε ότι έλυνε το πρόβλημα που τον άπασχολούσε. Φαντασθήτε όμως την άπελπισία του, όταν από την άλλη μέρα άρχισε να λαμβάνω δόκληρους σάκους γραμμάτων. «Όλα τα κορίτσια της Νέας Υόρκης προθυμοποιή-

σαν να του γράψουν και να του στείλουν την φωτογραφία τους. Καμιά γυναίκα, καθώς ξέρετε, δεν παροδέχεται ότι είναι άσημη, ότι είναι φιλόρεσκη, ότι έχει φιλοδοξίες κι' ότι μπορεί ν' άπατήση το σύζυγό της. Όλ' αυτά σκεπάζονται μόνα τους, όταν άρξω ο ένας να γνωρίζει καλύτερα τον άλλον. Έτσι ο Ζίγκενς δεν άργησε να καταλάβη ότι ή Νέα Υόρκη είχε μόνο άμορφες κι' ένερπτες γυναίκες. Ωργάνως λοιπόν μια ειδική υπηρεσία για το άνοιγμα αυτών των γραμμάτων και την ταξινόμηση των φωτογραφιών κι' έπί ξη μήνες περιούσε την ώρα του διαβάζοντας τις άπειροσές των Άμερικανίδων. Ήσαν όλες προκερές, γεμάτες άπλόητητα και τον συγκινούσαν έξαιρετικά. Η ιδέα λοιπόν του γάμου του κόντευε να τού γίνω εφιάλτης! Δεν ήθελε ποιά άπ' όλες να διαλέξη για γυναίκα του. Μέσα όμως σ' όλο αυτό τον τεραστιό όγκο των γραμμάτων, άσκαλύψε και μια κάρτα. Περιέργως την πήρε στα χέρια του και διάβασε τα έξης: «Άρ Χάρρυ Τζάφερσον σ' από κάτω τις άπ' αυτές λέξεις: «Ελάτε να με έπισκεφθώ ή τ.»

Ο Ζίγκενς παραξενεμένος άπ' αυτή την τόσο αινιγματική πρόσκληση, πήγε άμέσως στο σπίτι του δόκτορος Τζάφερσον. Είχε ένα προαίσθημα, ότι θα τέλειωναν τα θέσάνα του. Κι' αλήθεια, μόλις τον είδε ο καθηγητής, τού είπε με καλωσύνη: —Είσατε ένας άνθρωπος που παρασούρετε από τα πάθη σας. Κατά βάθος όμως αγαπάτε την ήσυχία σας και τη ζωή του σπιτιού. Ποτέ δεν κάνετε διειρα κι' εισάστε το λυμηνός σ' όλες τις απόψεις σας. Ποτέ δεν δίνετε μεγάλη σημασία στις γυναίκες. Δεν τους συγχωρείτε όμως να παίζουν μαζί σας και να σας κοροϊδεύουν.

Ο Ζίγκενς έβρινε μ' ανοιχτό στόμα από την κατάληξη της του. —Ποιά τα ξέρετε αυτά όλα; Ποιός σας τα είπε; τόν ρώτησε άνηγνος. —Το πρόσωπό σας! τοι άπάντησε ο δόκτωρ. Κάθε άνθρωπος στη φυσιογνωμία του έχει αποτυπωμένα τα αίσθημά του. Το πρόσωπό είν' ο καθρέφτης της ψυχής. Δεν άρκει όμως να έχουμε ένα άμορφο πρόσωπο για να είμαστε ειλικρινείς άναθοι, τίμιοι. Πρέπει να έχουμε και τα σχετικά διακριτικά γνωρίσματα. Το ίδιο συμβαίνει και με τις γυναίκες. Πίσω από την καλλονή του προσώπου τους κρύβεται πολλές φορές μια σατανική ψυχή γεμάτη κακιές.

—Λοιπόν; Έκανε ο Ζίγκενς. Με καλέσατε για να μου πείτε την γνώμη μου; —Κάθε άλλο, μά θα ήθελα να σάς βοηθήσω να βρείτε μια σύζυγο που να σας ταιριάζει. Ο Ζίγκενς έβγαλ' ένα στεναγμό κι' ενδιαφέρθηκε ν' ακούσει

τις συμβουλές του δόκτορος που θα τον γλύτωναν άπ' αυτό τον εφιάλτη. Έκείνος τόν ρώτησε μ' άπάθεια: —Πόσα γράμματα λάβατε; —Μου έγραψαν δέκα χιλιάδες κορίτσια, πεντακόσες διαζευγμένες, τριακόσες χήρες καί... —Για όνομα του Θεού! φώναξε τρομοκρατημένος ο δόκτωρ. Κ' είχατε την άπομνη να διαβάσετε όλ' αυτά τα γράμματα; —Εγώ θα σάς προτείνω κάτι πιο καλύτερο. Διαλέξτε δέκα άμορφες και τ' άλλα είναι δική μου δουλειά.

Ο εκατομμυριούχος τόν ευχαρίστησε κι' έσπευσε να έκτελέση τη συμβουλή του. Έδωσε μια μεγαλοπρεπή δέξωσι, κάλεσε τις άπομήφιες γυναίκες τού και τις συνέστησε στον καθηγητή. Ο δόκτωρ Τζάφερσον έβρινε μαζί τους λίγη ώρα κι' έπειτα είπε στον Ζίγκενς: —Η γυναίκα που ταιριάζει στο χαρακτήρα σας, είναι ή μίς Ντόλυ Σάουθον. Είν' ακριβώς το αντίθετο από σας: Είναι δειλή, άνειροπόλος και ξέρεi να είναι τρυφερή με το σύζυγό της. Αυτό φαίνεται καθαρά στη φυσιογνωμία της.

Ο Ζίγκενς έριξε μια ματιά στην Ντόλυ Σάουθον, την βρήκε πολύ χαριτωμένη και το ίδιο θρόδω άνήγγειλε τούς γάμους του. Μετά λίγες μέρες, όλες η Ένωμένες Πολιτείες ήξεραν ότι ο Ζίγκενς είν' άκολουθήσει τις συμβουλές του δόκτορος Τζάφερσον κι' ότι δεν βγήκε ζημιωμένος. Τώρα ζούσε άρμονικά με τη γυναίκα του, ή οποία τού ήταν πιστή κι' άφωσιωμένη. Έτσι τ' όνομα του Χάρρυ Τζάφερσον έγινε πασίγνωστο κι' όλοι κατάφευγαν σ' αυτόν για να τους βρω την κατάλληλη σύζυγο που ταιριάζει στο χαρακτήρα τους. Ο Άμερικανός δόκτωρ φυσικά έγινε κι' αυτός με τη σειρά του εκατομμυριούχος, άπόκτησε έσοδα και έξασκοιούει και σήμερα άκόμη να φροντίσει για την ευτυχία των Άμερικανών. Τα περισσότερα ταιριασμένα άνδράγυνα στη Νέα Υόρκη σ' αυτόν χρωστούν την άρμονική συμβίωσή τους. Μία μέρα λοιπόν έπεσκέφθηκα τον δόκτωρα Χάρρυ Τζάφερσον και τόν παρακάλεσα να μου άποκαλύψη τη μέθοδο, με την οποία κάνει ευτυχισμένους τούς ανθρώπους. Στην αρχή διάσας, φοβόμενος μήπως παραγεμίσω τις δηλώσεις του με... ψευτιές και τις κάνω άγνώριστες. Έπειτα όμως μου είπε:

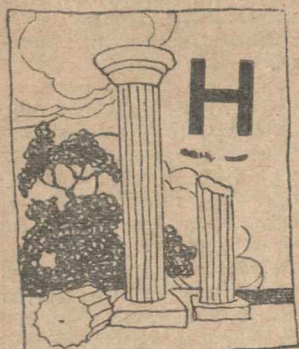
—Μπορείτε να γράψετε ότι θέλετε για τη μόδα, για τόν έρωτα, για τα σπόρ. Η έπιστήμη όμως χρειάζεται μελέτη κι' ακρίβεια. Η λέξεις πρέπει να είναι μετρομένες και όταν γράψετε ένα έπιστημονικό άρθρο ν' άποφεύγετε να κάνετε φιλολογία. Και τώρα, άφού σάς έδωσα μια τόσο χρήσιμη συμβουλή, άκούστε το μυστικό μου: —Γνωρίζετε θέβαια ότι το χρώμα του προσώπου και το χρώμα της επιδερμίδος είναι άποτελέσματα της άνατομής μας και της κυκλοφορίας του αίματος? Ο θάνατος της υγείας μας, της αίσθηματικότητός μας, της δυνάμεως της ιδιοσυγκρασίας μας κανονίζεται πάντα άπ' αυτά τα δυο. Μπορούμε λοιπόν να διατρέσουμε σε τρεις κατηγορίες τα πάθη, τα οποία έπιδρούν στον οργανισμό μας και τα οποία καθρεφτίζονται στο χρώμα του προσώπου μας, στην έκφρασή του και στην άντη του δερμάτός μας. Στην πρώτη κατηγορία είναι τα άναστα πάθη, όπως, παραδείγματος χάριν, ο θυμός, τα οποία χρωματίζουν το πρόσωπό μας μ' ένα κόκκινο προς το κόκκινο χρώμα. Στη δεύτερη κατηγορία περιλαμβάνονται τα πάθη που έκδηλώνονται, όπως ή έπιθυμία, ο έρως, ή ντροπή και τα οποία δαφούν μ' ένα λαμπερό κόκκινο χρώμα το πρόσωπό ή μ' ένα τριανταφυλλί χρώμα. Και τέλος στην τρίτη κατηγορία είναι τα καταθλιπτικά πάθη, όπως ή μελαγχολία, ο πόθος κι' ή συγκινήσεις από λύπη. Αυτή είναι ή θάσις της θεωρίας μου. Κι' έπειτα από πολλά παραδείγματα, κατάρθωσα να έτάλω τ' άκόλουθα συμπέρασματα: Οι άνθρωποι που έχουν ροδαλά πρόσωπα με μεγάλα λαμπερά μάτια μαύρα καστανά ή μπλε γκρι κι' έχουν μαλλιά μαύρα, διακρίνονται για την ήσυχη, ήσυχη, ήσυχη τους στον έρωτα, είν' αίσθηματικοί, το λυμηνό και φτάνουν πάντα στο σκοπό τους. Έκείνοι πάλι που έχουν το ίδιο χρώμα και στην επιδερμίδα και στο πρόσωπο, άλλα έχουν φατεινά γαλάζια μάτια και ξανθά μαλλιά είναι άνειροπόλοι και πιο αίσθηματικοί. Όταν δε έχουν ροδαλά μαλλιά είναι, κατά γενικό κανόνα, έξαιρετικά περιπαθείς, φλογεροί, άλλα φοβισμένοι κι' έχουν διαδομένο πείσμα. Οι άνθρωποι που είναι υπερβολικά χλωμοί, έχουν δηλαδή το χρώμα της κρέμας, είναι τεμπέληδες κι' έχουν μια κλίση προς την καλλιεγνία. Έκείνοι πάλι που έ-

(Η συνέχεια εις την σελίδα 223)

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΜΙΑ ΜΟΙΡΑΙΑ... ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ

«μίσους» "Εθελ Κόνγκερ άνοιξε την τσάντα της, έβγαλε από μέσα μια κάρτα, τη διάβασε προσεκτικά κι' έπειτα κύτταξε την πινακίδα του γραφείου, στο οποίο είχε σταθιαστεί. "Επειτα έσπρωξε την πόρτα και παρουσιάστηκε μπροστά σε τρεις άσθενικούς υπαλλήλους, που θα νόμιζες ότι δεν έτρωγαν ούτε μια φορά το μήνα. Κανείς δεν κατέδεχθηκε να την κυττάξει. "Ολοι τους ήσαν σκυμμένοι πάνω στα βιβλία τους κι' έγραφαν, κι' έγραφαν αδιάκοπα, σαν να ήσαν κουρνιαχτάκια αυτόματα. "Η "Εθελ Κόνγκερ άφησε να περάσει ένα λεπτό σω-

πής, όσο ακριβώς χρειαζόταν για να πειραχθεί ή άξιοπρέπεια της, έπειτα, χάνοντας την όμορφη της, πλησίασε σ' έναν άπ' αυτούς, στον πιο αδύνατο και του φώναξε οχεδόν απειλητικά: "Μπορώ να σάς άπασχολήσω ένα λεπτό, κύριε; "Ο υπάλληλος, τρομαγμένος, άφησε να πέσει πάνω στα χαρτιά ή πένα του και τινάχθηκε σαν καραγκιόζης άπ' τη θέσι του. Οι άλλοι σήκωσαν το κεφάλι, σταμάτησαν το γράψιμο και περίμεναν περίεργα να δουν τι θα συμβεί. "Ενα μήνα τώρα μέσα σ' εκείνο το γραφείο δεν είχε πατήσει ξένος άνθρωπος. Μετά το θάνατο του προϊσταμένου τους, δλοι τους είχαν εγκαταλείψει στο έλεος του Θεού, σαν να τους είχε πάρει μαζί του στον άλλο κόσμο ο παμπόνηρος μίστερ Φήτελ.

Οι τρεις υπάλληλοι είχαν κάνει την άνοσηία να κρατήσουν μόνοι τους αυτό το γραφείο, να διατηρήσουν τη φήμη του και να πάρουν ύψος άνάλογο για να υποδεχθούν τους πελάτες του, που θα τους έκαναν πλούσιους. "Η πρώτη έδωκε όδω περάσε και δεν έκαναν την εμφάνισή τους, παρά μερικοί πιστωτάι του μίστερ Φήτελ, οι οποίοι, άφου τους άπείλησαν ότι θα τους πάρουν και το σακκάκι για να πληρωθούν, έφυγαν για να στείλουν κατόπιν ένα δικαστικό κλητήρα. "Επειτα πέρασαν δυο άκόμη έδω-μάδες άδικης άναμονής και τέλος ο πιο έξυπνος άπό τους τρεις, πρότεινε να βρουν καμιά άλλη δουλειά. Συμφώνησαν λοιπόν να παίρνουν διάφορα δικαστικά έγγραφα και να τ' άντιγράφουν. Δεν έπρεπε όστόσο να εγκαταλείψουν το γραφείο. "Ο μακαρίτης ο προϊστάμενός τους είχε πληρώσει το νοίκι όλης της χρονιάς κι' έτσι τους είχε έξασφαλίζει στέγη. Και να τώρα, ύστερ' άκριβώς άπό ένα μήνα, παρουσιάζονται μια «πελάτισσα» και ζητούσε, άλλά τι ζητούσε τέλος πάντων αυτή ή καλοντυμένη κυρία; "Ολοι κρεμόν-τουςαν άπ' τα χείλη της. Την άκουσαν λοιπόν να ρωτά ή το σύντροφό της:

—Αυτό δεν είναι το γραφείο του μίστερ Φήτελ;

—Μάλιστα, κυρία, της άπάντησε ο χλωμός υπάλληλος. "Εδω είναι το μεσιτικό γραφείο του κ. Φήτελ. Ξέρετε όμως ότι ο προϊστάμενός...

Μια χειρονομία όμως των συναδέλφων του τον έκανε να καταπιεί τη γλώσσα του:

—Τι άπόρησε ή άγνωστη;

—Αηλαδή... να... ήθελα να σάς πω ότι...

—Ότι είναι πολύ καλή στην ύγεια του, συνεπλήρωσε ο Τζό-νι, ένας άπό τους άλλους δυο υπαλλήλους.

—Χαίρω πολύ, τους είπε ειρωνικά ή άγνωστη, παραξενεμένη άπό τη στάσι αυτών των τριών ανθρώπων. Λοιπόν, είμαι ή «μίσ-σε» "Εθελ Κόνγκερ. Κι' έπειδή άπ' αυτό το γραφείο προμηθεύ-ομαι πάντα τις ύπηρετρίες μου, γι' αυτό και πάλι κατέφυγα σ' εσάς. Θέλω να μου βρήτε μια σεμνή νέα ούτε όμορφη, ούτε άποκρουστική, ούτε φλύαρη, ούτε βουδή, μα καλή κι' εύγενικά καμαριέρα. "Όσο μπορείτε όμως πιο γρήγορα, γιατί ή άλλη που είχα, έφυγε σήμερα. Μήπως έχετε να μου δείξετε τίποτε φωτογραφίες;

Κι' οι τρεις υπάλληλοι γούρλωσαν τα μάτια τους, σαν να κατάπιαν ένα σπαθί. Τέλος ένας άπ' αυτούς θυμήθηκε ότι ο Τζών Φήτερ είχε κάποτε ένα τέτοιο βιβλίο. "Ετρεξε λοιπόν σ' άλλο δωμάτιο, άνακάτεψε τα συρτάκια και κατόρθωσε να τ' άνακαλύψει. "Εκεί μέσα πράγματι, ύπηρχαν καμαριέρες όλων των ειδών και των ποιοτήτων. "Ωμορφες και λεπτοκαμυμένες μικρούλες για σοβαρά άνδρόγυνα, άντρογυναίκες για εύθymους συζύγους, που τους ζήλευσαν ή γυναίκες τους και γρήγες οικο-νόμες για γεροντοπαλλήκαρα. Δίπλα άπό κάθε φωτογραφία ύ-πηρχε τ' όνομα κι' ή διεύθυνσις. "Η «μίσσε» Κόνγκερ εφέραλλη-σε προσεκτικά το όγκώδες βιβλίο, έμεινε λίγο άναποφάσιστη κι' έπειτα, δείχνοντάς τους μια λεπτή νέα, τους είπε:

—"Ο άνδρας μου αγαπάει τις εύσωμες γυναίκες. Αυτή έδω, άν συγκεντρώνει τα προσόντα που σάς ανέφερα, θα την κρατή-

σω. Το μισθό της τον ξέρετε. Πληρώνω πάντα έκατον πενή-δολλάρια! "Ορίστε και μια προκαταβολή.

Κι' ή «μίσσε» Κόνγκερ άφησε πάνω στο γραφείο ένα δολλάρια. "Επειτα τους είπε:

—"Αλλάξα διεύθυνσις, ξέρετε... "Η νέα κατοικία μου είναι τρίτο πάτωμα του άριθμού 20 της 60ής Λεωφόρου. Φροντίστε μου τη στείλετε γρήγορα.

"Επειτα έφυγε άπό το γραφείο, αφήνοντας κατάπληκτους τρεις υπαλλήλους.

—"Εκατόν πενήντα δολλάρια! είπε ο ένας άπ' αυτούς με θα-μασμό. Κρίμα να μην είμαι γυναίκα!

—"Εχουμε όστόσο στα χέρια μας τά είκοσι! ψιθύρισε ο άλλος.

—Ναί, αλλά πού θα βρούμε αυτή την ύπηρετρία, έκανε ο τρίτος μ' άπελπισία.

Οι υπάλληλοι έσκυψαν πάνω άπ' τη φωτογραφία και άνα-σαν: «"Ελ εν Βάλνιτ, 380η Λεωφόρος, άριθμός 40». "Υστερα λοιπόν άπό ένα πρόχειρο συμβούλιο, άποφά-σαν να πάνε και να ζητήσουν τη νεαρή "Ελεν. Κατόπιν πήγαν γεμντισίον σ' ένα φτηνό έστιατόριο κι' ύστερα ξεκίνησαν την άνακάλυψή της "Ελεν Βάλνιτ. Πέντε μέρες το γραφείο μακαρίτη μίστερ Φήτελ έμεινε κλειστό. Σ' αυτό το διάστημα τρεις νέοι ύπέφεραν όλα τα μαρτύρια της Κολάσεως. Κατα-σαν άπό διεύθυνσις σε διεύθυνσις τά ίχνη της πολύτιμης κα-ρας κι' έτρεχαν δείξιά κι' άριστερά στη Νέα Υόρκη για να άνακαλύψουν. Την πέμπτη μέρα τέλος βρήκαν την καλή της. "Εκεί όμως τους περιμενε μια άνοχη άπογοήτευση. "Ελεν Βάλνιτ ήταν παντρεμένη! "Ο άνδρας της άκουσε τρεις νέους με δυσπιστία, κύτταξε λοζή τη γυναίκα του κι' έπειτα έμεινε συλλογισμένος. Τέλος ρώ-μ' ένδιαφέρον:

—Είστε πλούσια αυτή ή κυρία... πώς την έπαι-

—«Μίσσε» Κόνγκερ, του άπάντησε, με μια ε-κι' οι τρεις «έπιχειρηματίαι». Και συμπλήρωσε:

Και βέβαια, είναι πολύ πλούσια.

"Ο άνδρας της "Ελεν γέλασ' αίνιγματικά. "Ε-είπε στη γυναίκα του:

—Φέρε το κρασί να κεράσουμε τα παιδιά! Είπα-σύνωνοι. Άδριο ή "Ελεν θα έρθη στο γραφείο.

Και τοσούγκρισε το ποτήρι του μαζί τους. "Επι-πχειρηματίαι, που είχαν κανονίσει τη δουλειά, γαν άπό το δωμάτιο της "Ελεν έθουσιασμένοι.

τόπιν είδοποίησαν τη «μίσσε» Κόνγκερ ότι την μέρα θα πήγαινε να την έπισκεφθεί ή νέα ύπηρε-και τράβηξαν στο γραφείο τους για να ήρουν.

"Όλη τη νύχτα δεν έκλεισαν μάτι άπό την άπο-νησία τους. "Εφτιαχναν σχέδια για το μέλλον και νησία τους. "Εφτιαχναν αγέδια για το μέλλον και ζημιέρωση. "Ερέθηκαν καθισμένοι δροσεροί κι' εύ-

Στις όχτώ ή ώρα φάνηκε ή "Ελεν με τον άν-της. "Ενας άπό τους υπαλλήλους τότε τη συνό-ός το σπίτι της «μίσσε» Κόνγκερ, έκλεισε τη φωνία, τσέπωσε τά μεσιτικά και έξαγορεύσε πε-μενος στο γραφείο. "Όσο για την "Ελεν, ήταν τωμένη. "Αρχισε μ' έξαιρετική όρεξη τη δουλειά.

Τη πρώτη μέρα... έσπασε μια νουζιά πιαστή ή έδω-έκαψε το φαί! Τη τρίτη μελάνιασε στο έζλο το κα-ρη του κυρίου της, που θέλησε να τη μάλωση και την περ-πας κι' όλες τις άλλες μέρες, δεν έπαψε να κάνει ζημιές.

προσεξίες. Μα και για τους άτυχους «έπιχειρηματίες» δεν τελειώσε τά βάσανα. Κάθε μέρα ή «μίσσε» Κόνγκερ πα-παρνε στο τηλέφωνο και τους έκανε τον άπολογισμό των-μιών. "Επειτα τά έβαζε μαζί τους, θύμωνε και τους άπει-Οι δυστυχισμένοι πήγαιναν να τρελλαθούν άπό την άπει-τους. Δεν μπορούσαν να έργασθούν, μάλλον μεταξά τους ή ιστορία θα κατέληγε ασφαλώς σε κανένα δράμα, αν ή-χαν την έμπνευσις να κόψουν το σύρμα του τηλεφώνου και γλυτώσουν μια και καλή άπό τις διαμαρτυρίες της «μ-Κόνγκερ. "Επ' τέλος, είχαν ξαναβρή την ήσυχία τους.

ρες άρχισαν πάλι να κυλούν γι' αυτούς με την ίδια μο-Κόνγκεν να ξεχάσουν αυτή την καταραμένη έπιχειρη-ξαφνικά, μια μέρα, μπήκε στο γραφείο του ένα πόλμα-

σω του έρχόταν ή «μίσσε» Κόνγκερ ούρλιάζοντας:

—Είσαστε ήσυχά, άπατεδώνες, λοιποδύτες!... Με γυ-"

"Εντρομοί οι δυστυχισμένοι «έπιχειρηματίαι», άκου-πόλωση να τους παρακαλεί να τον άκολουθήσουν στο π-

"Εκεί πληροφορήθηκαν ότι ή "Ελεν την περασμένη νύ-λειηλατήσε με τη συμμορία του άνδρός της το σπίτι της-

σε» Κόνγκερ κι' είχαν εξαφανισθή. Κατηγόρησαν λοι-συνένοχοι της! Οι «έπιχειρηματίαι» άρχισαν να τρέμει-

σπάθησαν να δικαιολογηθούν, μα δεν τη γλύτωσαν. Τελ-σανε στη φυλακή για τρεις μήνες. Και σήμερα οι άτυ-κοιμούνται στα παγκάκια των δημοσίων κήπων! Τους έ-

ψε μια μοιραία ύπηρετρία!...

Η "Ελεν ήταν χα-ρεμένη...

ΤΟΥ ΤΖΙΜ ΜΟΥΡ

ΠΩΣ ΔΕΝ ΕΣΩΘΗ Η ΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 178)

το ύπουργείο!...

Και προσπαθούσε να φορέσει το πουκάμισό του άπό την άνάτοδη, πάνω στη βία του, και όργιζότανε γιατί δεν θυμότανε πού ήταν το ά-καμφο-παπούτσι του!...

"Εκείνη λοιπόν την ώρα κι' έπίσημη στιγμή, τρομαγμένη άπό τις φωνές, μπήκε μέσα άνασχυματωμένη και ή ύπηρετρία.

—Τι έγινε, άπόδεσχη; τη ρώτησε ο έμείλιαν ύπουργός.

—Τι τρέχει, άφεντικό;

—Δεν άκουσε πού πέναν τά κανόνια κι' εγώ είμαι άκόμα άνυτος;

—Άφεντή, πού κανόνια; ; ; ;

—Το σύνθημα, άνότη! Δεν άκουσε δυο κανονιές, πού πέναν τώρα, ή στιγμή αυτή; ; ;

—Καλέ άφεντή, δεν ήσαν κανονιές...

—Αλλά τί ήσαν;

—Δύο φουρνάκια βρόντηξαν άπό το άπέναντι νταμάρι... Και άλλότε ήσαν αυτά...

Και νέος κρότος άκούστηκε τη στιγμή εκείνη άπό το άπέναντι ντα-μαρι. Κι' ο κρότος αυτός επεκύρωσε το άσφαλές του λόγου της ύπ-ηρετίας! "Ο δυστυχής έμείλιαν ύπουργός σωάστηκε άναυδος στο δαλάσι του καναπέ.

—Αλλοίμονον!... "Η Ελλάδα δεν ήταν πεπρωμένη να σωθή! ψι-θύρισε.

Κι' αλήθεια, τά κανόνια πού θα έσήμαιναν τη σωτηρία της, δεν εί-χανε γυίη άκόμα!...

Σημάνε όμως λίγους μήνες άργότερα, στά 1912!...

—Μαρέ πετρά πού τούθθε!... ψιθύρισε ή ύπηρετρία, κυττάζοντας μια κατά το νταμάρι, και μια κατά τον συνετομμένον, σαν την άτυχή "Ελλάδα, παρ' όλων ύπουργών!...

—Κατασκήνιζε την έφαγε!... συνέχισε ή θυσίοφορος ύπηρετρία.

Κι' έτρεξε να φωνάξει την κυρία της, για να μαζέψουν και να περι-πατήσουν τον άπελπισμένο επαναστάτη!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ ΤΟΥ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 177)

είδε να την κακομεταχειρίζεται ένας σκληρός κι' άστοργος σύ-ζυγος, πού την είχε εγκαταλείψει και περιφρονήσει σαν ένα κου-ρέλι, γνώρισε λοιπόν κάποτε την εύτυχία; Γνώρισε την άληθινή

λατρεία, άγαπήθηκε όσο λίγες άγαπήθηκαν σ' αυτών τον κό-σμο, χωρίς ύπολογισμούς, χωρίς όρια χρόνου, για όλη τη ζωή, και πέρ' άπό τη ζωή; Δεν στερήθηκε λοιπόν την τρυφερότητα,

το φως της ζωής. Είχε έναν άληθινό φίλο, ένα στήριγμα, έναν

προστάτη, μια παρηγορία για κάθε της πίκρα κι' άπογοήτευσι.

Κι' ο Μαυρίκιος τώρα έξηγοδσε καλύτερα την λύπη του, πού είχε νιώσει σ' όλη του τη ζωή με τη σκέψη πως ή μητέρα του

πέθανε πολύ πρόωρα, χωρίς να προητάσει να της δώσει κάποια

χαρά, κάποια παρηγορία. Νά τώρα πού ή τύχη, ή μοίρα, μια

συμπαισις, του φανερώνει αυτή την παράξενη και τόσο γλυκειά

αλήθεια. Κι' έφερε στο νοού του μ' εύγνωμοσύνη και στοργή τον

άγνωστον εκείνον μαρκήσιο ντε Βωφρέζ πού δεν έξέκασε ποτέ

την άγαπημένη του κι' ούτε ζήτησε να την ληρμονήσει...

Βλέποντάς τον σωηπιλό, ο υπάλληλος πού μεσιτικό γραφείου

κι' ο ύπηρετής του σπιτιού, άρχισαν ν' άι-περινοούν:

—"Αν ο κύριος θέλει να διη και τ' άλλα διαμερίσματα... του

είπαν.

—"Ω! "Οχι!... δεν χρειάζεται... άπάντησε.

—"Ωστε... δεν σάς κάνει το σπίτι;

—Απειναντίας. Θα το αγοράσω. Μονάχα, άφήστε με λίγην δω-ρα μόνον έδώ...

Οι δυο άνθρωποι θύγκαν άπ' το δωμάτιο. "Ο Μαυρίκιος Ντερ-μεβί άναστήνασε με άνακούφισι. Πήρε μιάν άπ' τις φωτογρα-

φίες της μητέρας του, την κύτταξε πολλήν ώρα και, κιτρινισμέ-νη, ξεβαρυσμένη καθώς ήτανε, την φίλησε με τρυφερότητα.

Τράβηξε ύστερα μια πολυθρόνα κοντά στο κρεβάτι και κάθη-σε. Και μέσα στο παλμό εκείνο μέγαρο, όπου κατοίκησε κάποιος

πού τόσο βαθιά ελάτρευσε τη μητέρα του, ένοιωσε την πιο γλυ-κειά και πιο λεπτή εντύπωσι: πως ύστερ' άπό τόσα χρόνια άνη-

συχίας και μοναχιάς, είχε επιτέλους γυρίσει στο σπίτι του!...

ΤΟΥΑΡΕΓΚ, ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 176)

άν ή όμορφιά μου σ' έκανε να υποφέρης.

"Ο Τουαρέγκ λυπημένος χαϊρέθηκε τότε τον Άμωρ Μπέν Χουα-ρόν, ανέθηκε στο μεχαρί του και χάθηκε μες στο σκοτάδι της

νύχτας. "Επειτα ήρθε ή σειρά ένός άλλου κι' έπειτα ένός τρί-του κι' αυτή ή ιστορία κράτησε μέχρι τά έξημερώματα. "Ενας

ένας, έφευγαν οι Τουαρέγκ, λυπημένοι πού τόσο «Γαλάζιο "Α-

στρο» είχε άρνηθή να γίνη σύντροφός τους.

Τά έξημερώματα άκούστηκαν οι ήχοι των τυμπάνων πού κανο-νίζουν το θήμα των καραβανιών κι' ή διαπεραστικές φωνές των

δούλων τους. Μέσα στη ρόδινη αύγή είδαμε τότε να προβάλλη

μια μεγάλή συνοδεία. "Ήσαν ο γιούς του σείχη Ράς έλ Μπεϊ-νά το πιο όμορφο «παίδι της έρήμου». Χαϊρέθηκε τον Άμωρ

Μπέν Χουαρόν κι' έπειτα είπε στους τραγουδιστάς της συνοδείας

του να έξιτομήσουν τους κόπους του ταξειδιού τους και' να

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΑ ΓΑΤΙΣΙΑ ΜΑΤΙΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 184)

κό το υ νοσοκομείου, δίστασαν λιγάκι. "Επειτα όμως ο άξιωμα-τικός μου είπε με σοβαρό ύφος:

—Φράντς φόν Κέλεμερ, ή πατρίδα μας κινδυνεύει. Πρέπει να

την ύπερασπισθούμε όλοι μας. Είναι πιο όμορφος ο θάνατος ότο

μέτωπο, παρά στην ζωή του Βερολίνου!

Κατάλαβα τη σημασία των λόγων του. Σηκώθηκα λοιπόν άπό

τη θέσι μου και του είπα μ' ένθουσιασμό, σαν ένας Γερμανός

πατριώτης:

—Είμαι στις διαταγές σας!

Και τον άκολουθήσα χαρούμενος ως το φρουραρχείο. "Από έ-

κει, χωρίς να μ' έξετάσουν, μ' έστειλαν στους στρατώνες, μ' έν-

τασαν κι' έπειτα άπό λίγων ήμερών γυμνάσια μ' έστειλαν στο

μέτωπο. "Από εκείνη τη στιγμή, διπλάσιασα την προσοχή μου.

Κάθε τι πού έβλεπα, ήταν μια σπουδαία πληροφορία για τους

Συμμάχους. "Ήξερα τις στρατιωτικές δυνάμεις των Γερμανών,

τά μέρη στα όποια φύλαγαν τά πυρομαχικά και γενικά, όλη

την όργανώσι τους σ' εκείνο τον τομέα. Δεν έδιστασα λοιπόν μια

νύχτα να δραπέτεύσω κι' ένώ γύρω μου σφύριζαν ή σφαίρες

των πολυβόλων, να φτάσω στα γαλλικά χαρακώματα, όπου και

διεβίθισα τις ένδιαφέρουσες πληροφορίες μου. Τη συνέχεια τά-

ρα την καταλαβαίνετε. Οι Σύμμαχοι, σύμφωνα με τις άποκα-

λύσεις μου, την άλλη μέρα κατέστρεψαν με τ' αεροπλάνα τά

πυρομαχικά των Γερμανών και στην πρώτη επίθεση πού έκαναν,

τους πήραν τά χαρακώματα κι' αίχμαλώτισαν πολλούς άπό τους

παλιούς συντρόφους μου. Ξέρετε τώρα, γιατί με λέγαν «"Αν

θρω» με τά Μάτια της Γάτας; Γιατί εκείνη τη σκοτεινή νύχτα

πού έδραπέτευσα άπό τά γερμανικά χαρακώματα, κατόρθωσα

να φτάσω στους Συμμάχους χωρίς να τραυματισθώ και γιατί

τότε είχα την ιδιότητα να βλέπω και μέσα στο πιο βαθύ σκοτά-

δι. Κι' αυτό θέβαια είναι άπό τά μεγαλύτερα προσόντα για έναν

κατάσκοπο.»

Καθώς θλέπετε λοιπόν, ο Τζιοβάννι Χάγκι ήταν κι' αυτός έ-

νας άπό τους πιο διάσημους μυστικούς πράκτορες, πού προσέ-

φεραν μεγάλες υπηρεσίες στους Συμμάχους.

ΠΕΤΡΟ ΣΑΒΙΝΙ

Ο ΜΟΥΡΝΤΑΡΗΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 214)

ας θύγkε άπ' τά ζωηροκόκκινα χείλη της συβίας μου. "Ανα-

πτόησε άρρή, και ρίχτηκε στην Άγκαλά μου...

Και ή φίλησα πολλές φορές... Και με γλυκοφίλησε πολλές

φορές... Και μού ψιθύριζε με περιπάθεια, ή άδολη, ή άβια κι' ά-

νη σύμβιά μου:

—Ω, σε άδίκησα, άγαπημένη μου!... Είμαι παράλογη... Ζη-

λιάρα... Σου δημιούργω, χωρίς να θέλω, τυραννικές σκηνές...

Είπε, γιατί σ' αγαπώ τόσο πολύ!... Θα τρελλανόμουν αν σ' έ-

χθαινα... "Αν έπαρνε άλλη την καρδιά σου... Τώρα όμως πέ-

σθηκα... Μ' αγαπάς... Άδικα σ' ύπομιάστηκα... Και το

γράμματι εκείνο δεν ήταν δικό σου. "Ήταν άληθινό του φίλου

σου!...

Με κύτταξε κατόπιν με λατρεία στα μάτια. Και πρόσθεσε με

ύψος χαριτωμένης έπιπλήξεως:

—Πρόσεξε όμως, χρυσέ μου, να μην ξαναθάψεις στην τρέπη

σου γράμματα των φίλων σου... Όλα κατά λάθος, ούτε θελη-

ματικά!... Κι' εγώ, σου υπόσχομαι στο μέλλον να μη σε έ-

ναενοχλήσω με την τυραννική ζηλοτυπία μου!...

"Ενοιώσα τσouxτερή τσιψή στην ψυχή μου... Διαβολόδοτεϊλα ό-

ριστικά την ύψιφωνα Μάρθα.

ΠΟΘΗΤΟΣ
ΒΟΥΛΗΣ - ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

Η ΔΙΑΚΟΣΜΗΤΙΚΗ Α. Ε.

ΣΤΑΔΙΟΥ 5 ΤΗΛ. 21.894

Διαθέτει την πλουσιωτέραν συλλογήν χάρτου ταπετσαρίας εἰς τιμὰς ἐργοστασίου.

Ἀπὸ 22 δραχμὰς καὶ ἄνω τὸ τετραγωνικὸν μέτρον μετὰ τοποθετήσεως.

Γ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἱατρός Δερματολόγος
Ἐπὶ δεκαεξαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται Ὁδὸς Κεφαλληνίας καὶ Τεγέας 1 Ὁρὰ 9-11 π.μ. καὶ 4-6 μ.μ.

Πάντα δροσερὰ καὶ ἀρωματισμένα ὅταν πλένεσθε μετὰ τὸ σάπουνι
« **ΠΛΟΥΤΟΣ** »
Ζητήσατέ το ἐπιμόνως ἀπὸ τὸν προμηθευτὴν σας
Κ. ΚΟΚΚΙΝΟΣ - ΜΕΙΡΟΥ 42 - ΑΘΗΝΑΙ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Laro
ΠΟΝΔΡΑ
ΩΜΟΡΦΙΑΣ
ΥΓΕΙΑΣ

ΕΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΟ
εἰς μίαν μόνον
ΚΙΡΣΟΙ
ΟΙΔΗΜΑ
ΤΥΛΟΣ
ΚΑΛΟΙ
ὅλοι αἱ παθήσεις

Εἰδικοί ἱατροὶ, συν-
ραπεντικά ἅλατα ροδαν-
γίων παγκοσμίου φή-
μης τὸ φάρμακον διὰ τῆς
ραπείαν τῶν παθήσεων
Τὸ φάρμακον τοῦτο
«Σαλτράτ Ροντέλ»
αὐτοῦ ἐντὸς θερμῶν
λουτρῶν γίνῃ γαλακτώ-
δες τε τὰ πονεμένα καὶ
διασας εἰς τὸ θερμὸν
τοῦτο λουτρό. Χιονο-
ρα, εὐαισθησία, καρ-
φλόγους, ἔσχαρτες,
μαγείας.

Οἱ δομεῖς πόνοι τῶν
κάλων καταπαύονται
καὶ ἅλατα μαλακώ-
νται, τὰ τυλώματα
οὐνσεις εἰς βαλὼν
ζώνονται χωρὶς πόν-
ου ἡμέραν μπορεῖται
δύματα κατὰ ἐν
τερα, νὰ περιπατῇ
εἰς μετὰ ἀνέσιν.

Τὸ «Σαλτράτ Ροντέλ»
στὰ τὴν κυκλοφορίαν
κρῶνα πόδια, δυνα-
νεῖς ἀρθρώσεις καὶ
ὡς τὰ πόδια πονεμένα
Ζητήσατε σήμερον
μακοποιὸν σας τὸ
τέλλ». Σὰς ἐγγυώ-
μετα ποτελέσματα, ἄλλοι
σας ἐπιστρέφονται.

ARTI
Βάρη τὰ
μόνον μετὰ
μανικὰς

ΚΙ - ΠΟΥΛΩΒΕΡ ΕΙΔΗ ΟΡΕΙΒΑΣΙΑΣ ΤΑ ΠΡΑΚΤΙΚΩΤΕΡΑ ΔΩΡΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΙΔΩΝ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ
ΚΑΡΑΜΠΑΤΗΣ & ΑΔΕΛΦΟΙ ΑΠΕΤΙΑΝ
ΠΑΤΗΣΙΩΝ 15-ΑΘΗΝΑΙ
ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 57 - ΠΕΙΡΑΙΑ
ΤΗΛΕΦ. 24-270

ΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΣΑ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

Γυναίκα ὀφεί-
ναι εἶναι ὡραία
καλλονὴ εἶναι
ἀμυντικὸν
ἐπισκεψίς εἰς
« **ΛΕΝΑ** »
ὁδὸς Κόδρου 7

Academie de
Beaute
« **Lena** »
de l'Institut du
Professeur d'Esthetique
Hillar

προσώπου καὶ σώματος. Εἰδικὴ μέθοδος διαπλάσεως
καὶ σώματος. Ἐξαφάνισις ρυτίδων καὶ θυλάκων δ-
ΛΕΝΑ προσφέρει εὐγενῶς τὰς συμβουλὰς τῆς πρὸς δια-
ἀραιότητος. Δέχεται καθ' ἑκάστην.

Νεωτέρα κάθε πρωὶ

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ
ΣΥΝΤΑΓΗΝ ΑΠΟ ΑΠΟΨΕ

Χάρις εἰς αὐτὴν τὴν ἀξιοθαύμα-
στον ἀνακάλυψιν, αἱ ρυτίδες δύνα-
ται νὰ ἐξαλειφθῶν καὶ νὰ ἐπανέω-
ρῇ τὸ δέρμα τὴν προτέραν νεανικὴν
ὡραιότητά του. Ἡ Ἐπιστήμη γνω-
ρίζει πρὸ πολλοῦ, ὅτι αἰτία τῶν
ρυτίδων εἶνε ἡ ἐξασθένησις κάποιων
ζωτικῶν στοιχείων τοῦ δέρματος.
Αἱ ἀξιόλογοι αὗται ὕλαι δύνανται
ἤδη νὰ ἀποδοθῶσι διὰ τοῦ Bioeel,
ἐκπληκτικοῦ προϊόντος τοῦ καθηγη-
τοῦ Dr Stejskal τοῦ Πανεπιστημίου
τῆς Βιέννης. Τὸ Bioeel περιλαμβά-
νεται ἤδη εἰς τὴν κρέμαν Τοκαλόν,
τροφὴ διὰ τὴν ἐπιδερμίδα χρώματος
ρόζ. Διὰ τῆς χρήσεως ταύτης, ἐν
ρυτίδωμένον δέρμα δύναται ταχέως
νὰ γίνῃ καὶ πάλιν νέον, μίᾳ ὥρᾳ μα-
ραμένη νὰ γίνῃ δροσερὰ καὶ νεα-
νική.

Δοκιμάσατε ἀπὸ ἀπόψε μάλιστα
τὴν κρέμα Τοκαλόν, τροφὴ διὰ τὴν
ἐπιδερμίδα «Bioeel». Ἀμέσως τὴν
ἐπομένην πρωῒαν θὰ ἐξακριβώσετε
μίαν ἐκπληκτικὴν διαφορὰν. Διὰ
τὴν ἡμέραν κάμετε χρῆσιν τῆς «κρέ-
μας Τοκαλόν, τροφὴ διὰ τὴν ἐπιδερ-
μίδα, χρώματος λευκοῦ, (ὄχι λιπα-
ρά). Μετὰ χρῆσιν ἑνὸς μηνὸς θὰ
φαίνεσθε τουλάχιστον κατὰ 10 χρό-
νια νεωτέρα.

Σὰς ἐγγυώμεθα ἐπιτυχὴ ἀποτε-
λέσματα, ὥστε τὸ χρῆμα σας ἐπι-
στρέφεται. Γεν. Ἀντ. Α. Π. Ρεμπου-
τζάκος, Πραξιτέλους 42, Ἀθήναι.

HELIO - INSTITUT PHYSIO - THERAPIE - BEAUTE ΣΤΑΔΙΟΥ 5Α

Τὸ ἐν Παρίσιος μοναδικὸν Ἱατεῖον
Αἰσθητικῆς μετεφέρθη εἰς Ἀθήνας. Διὰ
τῶν μοναδικῶν ἐφευρέσεών του ἐφαρμό-
ζει τὴν ὀριστικὴν ἐξάλειψιν τῶν ΚΗΛΙ-
ΔΩΝ, ΡΥΤΙΔΩΝ, ΟΥΛΩΝ, ΕΓΚΛΥ-
ΜΑΤΩΝ, ΑΓΓΕΙΩΜΑΤΩΝ, ΣΤΙΓΜΑ-
ΤΩΝ ΕΥΛΟΓΙΑΣ, ΑΚΜΗΣ κλπ.

Τὴν ὀριστικὴν ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΝ (ἀ-
νευ ἡλεκτρολύσεως), unique au monde,
καὶ ἐν γένει πᾶσαν νόσον καὶ δυσμορ-
φίαν τοῦ προσώπου.

Πάντα δροσερὰ καὶ ἀρωματισμένα
ὅταν πλένεσθε μετὰ τὸ σάπουνι

« ΠΛΟΥΤΟΣ »

Ζητήσατέ το ἐπιμόνως ἀπὸ τὸν
προμηθευτὴν σας

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟΛΟ-
ΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ. ΣΠΗ-
ΛΙΟΥ ΚΑΡΑΜΗ, Ὑψηλοῦ τῆς
Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανεπιστη-
μίῳ. Μενάνδρου 27-Ἀθήναι, Τηλ.
1.60.

« ΜΠΟΥΚΕΤΟ »

ΔΕΛΤΙΟΝ Α' ΒΙΒΛΙΟΥ
ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ
« ΚΑΤὸ ΑΠὸ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ »

Ἀποκόπτετε καὶ κρατεῖτε τὸ παρὸν ΔΕΛΤΙΟΝ.

“ΠΥΡΣΟΣ., Α.Ε. ΕΚΔΟΣΕΩΝ & ΓΡΑΦΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

ΤΟ ΣΗΜΑΝΤΙΚΩΤΕΡΟΝ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΤΗΣ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΙΑΣ
ΣΥΝΕΠΛΗΡΩΘΗ Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΚΑΙ ΤΩΝ 24 ΤΟΜΩΝ = ΣΕΛΙΔΕΣ 23.260 - ΑΡΘΡΑ 335.000

Διὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ ἔργου ἐδαπανήθησαν

Δρχ. **89.454.000** ἤτοι :

Εἰς ἀμοιβὰς συντάξεως	Δρχ. 14.845.000
» » ὑπαλλήλων	» 14.703.000
» ἡμερομίσθια ἐργατῶν	» 12.989.000
» χάρτιν, ὕλικά καὶ ἄλλα ἐξοδα	» 46.917.000

Σύνολον δαπανῶν Δρχ. **89.454.000**

Ἐξ αὐτῶν εἰσπράχθησαν μέχρι σήμερον ἀπὸ συνδρομητῶν καὶ ἀγοραστῶν

Δρχ. **58.142.000**

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΤΟΙΣ ΜΕΤΡΗΤΟΙΣ

ΥΦΑΣΜΑΤΟΔΕΤΟΣ ΔΡΧ. 7.500

ΔΕΡΜΑΤΟΔΕΤΟΣ » 8.900

ΚΑΙ ΜΕ ΜΗΝΙΑΙΑΣ ΔΟΣΕΙΣ 200, 300 ἢ 500 ΔΡΑΧΜΩΝ

Ζητήσατε πληροφορίας εἰς τὰ Καταστήματα

“ΠΥΡΣΟΝ., Α.Ε.

ΑΘΗΝΑΙ: Βοηκουρεστίου 6 — Τηλ. 21.081

ΘΕΣ/ΝΙΚΗ: Τειμισκῇ 54 — Τηλ. 30.20

καὶ εἰς τοὺς ἐν ταῖς ἐπ' ὀχίαις ἀντιπροσώπους μας.

Ὅλως ἐξαιρετικῶς καὶ δι' ὀλίγον χρόνον θὰ πωληθῇ ἰδιαιτέρως ὁ τελευταίως ἐκδοθεὶς Τόμος Ι'

ΕΛΛΑΣ

Σελίδες 1096—Ὑπερχίλια ἄρθρα & μελέται.

Τὸ Ἑλληνικὸν θαῦμα διὰ μέσου τῶν αἰώνων εἰς χιλίας ἐνενήκοντα ἔξ σελίδας παλλομένου ἐνδιαφέροντος καὶ ζωτικῆς χρησιμότητος δι' ὅλους.

Τὸ νεώτερον ὅλων τῶν περὶ Ἑλλάδος ἔργων, εἰς τὸ ὁποῖον εὐρίσκονται πληροφορίες, γεγονότα καὶ στατιστικαὶ μέχρι τοῦ τέλους Αὐγούστου ἐ.ε.

ΤΙΜΗ ΤΟΥ ΤΟΜΟΥ | ἀδέτου Δρχ. 425
| ὑφασματοδέτου „ 500
| «ΕΛΛΑΣ» | δερματοδέτου „ 550

(δι' ἐπιστολῆς καὶ τὸ ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικά)

Οἱ ἀγοράζοντες τὸν Τόμον ΕΛΛΑΣ δύνανται κατόπιν νὰ γίνουν ἀγορασταὶ ὁλοκλήρου τῆς

ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑΣ

ὁπότε ἡ ἀξία τοῦ Τόμου ΕΛΛΑΣ θὰ συμψηφίζεται εἰς τὴν ἀξίαν τῆς ὁλοκλήρου σειρᾶς.